

வெடுக்கப்படாது

தியாகப் பயணத்தில்

தீயீயனுடன் 12 நாட்கள்

மு.வே.யோ. வாஞ்சிநாதன்

2002/6

A

0

3

0

தியாகப் பயணத்தில்

தில்பனுடன் 12 நாட்கள்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

89547

89547 C

கவிஞர் மு. வே. யோ. வாஞ்சிநாதன்

2478 C

தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம்

89547C.C

923.20512 | 2

- 0 தியாகப் பயணத்தில்...
தலைபனுடன் 12 நாட்கள் — கவிஞர்,
மு. வே. யோ. ஷாஞ்சிநாதன்
- 0 முதற் பதிப்பு — புரட்டாதி, 1988
- 0 இரண்டாம் பதிப்பு — புரட்டாதி, 1992
- 0 முன் அட்டை அமைப்பு — தயா
- 0 பின் அட்டை அமைப்பு — ரமணி
- 0 வெளியீடு — தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
- 0 விலை — ரூபா: 50/-
- 0 பதிப்புரிமை — ஆசிரியருக்கே

PUBLIC LIBRARY,
JAFFNA.

கா
ணி
க்
கை

மணலாற்றுக் களப்போரில்
வீரச் சாவடைந்த
அனைத்து
மாவீரர்களுக்கும்
இந்நூலைக்
காணிக்கையாக்குகிறேன்.....!

89547

92320512/2

முன்னுரை

தீமிழிழைக்கலைப் புலிகளின் யாழ். மாவட்ட அரசியற் பிரிவுப் பொறுப்பாளர் திலீஷன் அவர்கள், 15.09.1987 அன்று, நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலின் முன்பாக, ஐந்து கோரிக்கைகளை முன்வைத்துச் சாகும் வரையில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார். இந்திய வல்லாதிக்கத்தின் கண்டளைத்திறப்பதற்காக அவர் மேற்கொண்ட அந்தத் தியாகப் பயணத்தில், 12 நாட்கள் ஒரு சொட்டு நீர்கூட அருந்தாமல், மனக்கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்து, தமிழீழமக்களின் விடுதலைத் தீயைக் கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்தபின், 26.09.1987 அன்று ஈகச்சாவு அடைந்தார்.

அந்த ஈகப் பயணத்தில் 12 நாட்களும் அவரின் அருகிலிருந்து, வேதனைக்கடலில் மூழ்கி, ஈகை வேள்வியில் சகமமாகி, நேரில் கண்ட உண்மை அனுபவங்

கௌங் கட்டுரைத் தொடராக உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

இந்த நூல் எழுதப்பட்ட சூழ்நிலை மிகவும் சிக்கலானது. இந்திய வல்லாதிக்கத்துடன் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தினர் மிகவும் உக்கிரமாக மோதிக்கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது..... இந்தியாவின் தமிழ்நாடு மாநிலத்தில், அ. இ. அ. தி. மு. க. ஆட்சி நீக்கப்பட்டு, ஆளுநர் ஒருவரின் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்த காலம் அது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட இயக்கங்கள் பலவற்றைத் தப்பான வழியில் செலுத்தி, இயக்கங்களுக்கிடையே மோதலை ஏற்படுத்துவதற்காக 'ஜோ' வின் நரி மூளை மிகத் தீவிரமாக வேலை செய்துகொண்டிருந்த காலம் அது. இந்நூலை நான் எழுதுவதற்காகக் கிட்டு அண்ணாவின் அழைப்பை ஏற்று இந்தியா சென்றபோது, வேதாரண்யம் காவல் அதிகாரிகளினால் 1988 மார்ச் மாதம் கைது செய்யப்பட்டேன். அக்காவல் நிலையத்திலிருந்து எல்லோருமே தமிழர்கள் என்பதனால் என்னை அவர்களிடம் அடையாளம் காட்டியபோது, நான் மிருகத்தனமாக அவர்களால் தாக்கப்பட்டேன்.

"தமிழ்நாட்டிற்கு எதற்காக வந்தாய்? அயுதம் கொண்டு போகவா? கண்ண வெடிவைக்க வெடிமருந்து கொண்டு போகவா?"..... என்று அடிக்கடி கேட்டுக் கேட்டு மிருகம் போல் அவர்களில் ஒருவன் தாக்கிய போது, என் மூக்கிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது. உடம்பின் சூல பகுதிகளிலும் ஏறப்பட்ட குண்டாந்தடிக் காயங்களால் உடம்பே பற்றி எரிவது போல் இருந்தது. இந்த வேலியர்களுக்கு வடம் பிடிக்கும் இவனைப்போன்ற ஒரு சில தமிழர்கள் இருக்கும் வரை, உலகத் தமிழனுக்கு வெகு விரைவில் விடிவு ஏற்பட்டு விடாது என்பதை அப்போது நான் எண்ணிக்கொண்டேன்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தமிழ்நாட்டு முகாம்கள் எங்கெங்கே இருக்கின்றன என்றும், அவைகளில்

யார், யார் இருக்கின்றார்கள் என்றும், வேறு ஒரு உப அதிகாரி (எஸ்.ஐ.) என்னிடம் மிரட்டிக் கேட்டான் நான் அதற்கு எதுவித பதிலும் கூறாமல் இறுதிவரை நிற் கவே, இவனும் அவனுடன் சேர்ந்து என்னை மிருகம் போல் தாக்கினான்

“ஓடையிலே என் சாம்பர் கரையுர்போதும்
ஒன் தமிழே சலசலத்து ஓடவேண்டும்.....”

என்ற தமிழ்க் கவிஞரின் வரிகள்தான் எனக்கு அப்போது நினைவுக்கு வந்தன. காக்கை வன்னியன் ..... எட்டப்பன்..... போன்றவர்களின் நாமம் அழிந்து விடாமல் இருக்க, இன்னும் நமது இனத்தில் பலபேர் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் ...

“அங்கே எமது ஆட்களைக் கண்ணிவெடி வைத்துக் கொல்கிறீர்கள் ..... இங்கே வெடிமருந்து..... ஆயுதங்கள் வாங்க வருகிறீர்கள்... உங்களை யெல்லாம் நாயைச் சுடுவதுபோல் சுட்டுத்தள்ள வேண்டும்” என்று அவன் உளறினான். “உன் அப்பன் எனை இந்திக்காரனா?” என்று, துணிந்து கோபத்துடன் கேட்டேன். அடுத்த நிமிடமே என் நெஞ்சிலும், வயிற்றிலும் அவர்கள் இருவரும் மாறி மாறிக் குத்துவிட்டார்கள்; நான் மயங்கிவிட்டேன்!

அடுத்தநாள் காலைவரை எதுவித உணர்வோ, தண்ணீரோ அற்ற நிலையில், குளிர்ந்த தரையில் படுக்கவிடப்பட்டேன் ..... காலையில் திருத்துறைப்பூண்டியிலுள்ள நீதிமன்றத்தில் நான் நிறுத்தப்பட்டேன். கடவுச்சீட்டு இல்லாமல் நாட்டுக்குள் நுழைந்த குற்றம் என்ற மீது சுமத்தப்பட்டு, 15 நாட்கள்வரை திருச்சி மத்திய சிறைச்சாலையில் வைத்திருக்கும்படி நீதிபதி உத்தரவிட்டார். காவல் நிலையத்தில் எனக்கு நிகழ்ந்த கொடுமைகளைக் கூற முயன்றபொழுது, நான் மேற்கொண்டு பேச அனுமதிக்கப்படவில்லை.....

திருச்சி மத்திய சிறையிலிருந்து பிணையில் விடுவிக்கப்பட்டு, சென்னை சென்ற நான், கிட்டு அண்ணாவின்

உத்கரவின்படி திலீபன்பற்றிய இந்நூலை எழுதத் தொடங்கினேன். எழுத்துச் சுதந்திரம்..... பேச்சுச் சுதந்திரம்..... நடமடும் சுதந்திரம் என்பன அப்போது தமிழ்நாடு மாநிலத்தின் ஆளுநராக இருந்த அலெக்ஸாந்தர் என்பவரால் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு மட்டும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. எது எப்படி இருந்தபோதும், திலீபனின் உண்ணாவிரதம் பற்றிய இந்நூலை மிக விரைவில் எழுதிமுடித்துவிட வேண்டும் என்ற முயற்சியில், இரவு பகலாக முழுமுச்சுடன் ஈடுபட்டேன்; என் முயற்சிக்குத் துணையாக, திரு. ராஜன் இருந்தார்.

1988 ஆடி மாதமளவில் மதுரை, சென்னை போன்ற தமிழ்நாட்டின் முக்கிய இடங்களில் அபைந்திருந்த எமது இயக்கத்தின் வசிப்பிடங்கள், தமிழ்நாட்டுக் காவல்துறையினரால் முற்றுகை இடப்பட்டு, நாம் அனைவரும் வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டோம்.

இதற்கிடையில் தளபதி கீட்டுவுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையில், தொடர்ச்சியாகப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இதில் 'நோ' அமைப்பினரும் கலந்துகொண்டனர்.

தமிழ்நாட்டில் நாம் தொடர்ந்தும் எமது வசிப்பிடங்களை வைத்திருக்கவேண்டுமானால், பேச்சுவார்த்தையின்போது அதையாவது விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று, இந்திய வல்லாதிக்கத்தின் அதிகாரிகள், சிலர் எதிர்பார்த்தனர். அதற்காகவே வீட்டுக்காவலில் எம்மை வைத்துப் பணியவைக்க அவர்கள் முயன்றிருக்க வேண்டும்.

எமது மக்களின் எதிர்காலம் ஒன்றுக்காக, எதையும் விட்டுக்கொடுக்க முடியாத நிலையில், எமது கொள்கைகளில் உறுதியாக இருந்த எம்மை, 08 08.1988 அன்று அதிகாலை பன்னிரண்டு மணியளவில் நித்திரையால் எழுப்பிக் கைது செய்து கொண்டு சென்றார்கள். பேச்சுவார்த்தையில் நாம் பணியவைப்போம்.

பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இரண்டாவது நெருக்கதல் இதுவென்று உணர்ந்து கொண்டோம். ஆனால், தளபதி கிட்டுவையும் அவருடன் இருந்த சிலரையும், அவர்கள் இத்தத் தருணத்தில் கைதுசெய்யாமல், தொடர்ந்தும் வீட்டுக் காவலிலேயே வைத்திருந்தனர்.

அப்போது இந்தியப் பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் காந்தி அவர்கள், சென்னைக்குச் சுற்றுப்பயணம் செய்ய விரும்பினார். முன்னேற்பாடாக எம்மைக் கைது செய்வதாகச் சில உளவுப்படை அதிகாரிகள் கூர்னர். ராஜீவ் தமிழ்நாட்டுக்கு வரும் வேளைகளிலெல்லாம் சிலகாலமாக மது இயக்க உறுப்பினர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, அவர் போனபின் விடுவிக்கப்படுவது வழக்கமாகையால் நாமும் இதுபற்றிப் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளாமல் சிறையில் இருந்தோம். ஆனால், பேச்சுவார்த்தைகள் முற்றாகத் தோல்வியடைந்ததும், தளபதி கிட்டுவையும் அவர்கள் சிறையில் போட்டார்கள். அதுமட்டுமன்றி, தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் எம்மீது பொய்க் குற்றங்களையும் சுமத்தியிருந்தனர்.

நடக்கமுடியாத நிலையில் எம்மில் சிலர் சென்னைச் சிறைச்சாலையில் இருந்தனர். அதுபோல் ஒரு சிலர் மதுரைச் சிறைச்சாலையிலும் இருந்தனர். மதுரைச் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தவர்களில் பலர் உறுப்புக்களை இழந்த நிலையிலே. அல்லது பாரிய காயங்களுக்கோ சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டிருந்தவர்களாகும். இவர்களை சுவிரக்கமற்ற முறையில் இந்திய வல்லாதிக்க அரசின் கைக்கூலிகள், கைகளில் மாட்டப்பட்டிருந்த குளுக்கோஸ் வயர்களைக் கழற்றி எரிந்துவிட்டு அம்புலனசில் ஏற்றிச்சென்று சிறையில் தள்ளியதை, நாம் ஒருபோதும் மறந்துவிடமாட்டோம்.

இந்தியத் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டமானது ஒரு நபரை மதுவித நீதிமன்ற விசாரணையுமின்றி, சிறைச்சாலையில் நிபந்தனையற்ற முறையில் ஒருவருடம் வரை தடுத்து வைப்பதற்கு இடமளிக்கிறது. 1988, ஆவணி மாத இறுதிவாரத்தில் கிட்டண்ணாவும், அவருடன் இருந்

தவர்களும் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ்க் கைது செய்யப்பட்டு, எம்முடன் கொண்டுவந்து சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர்.

பேசுமட்டும் அவருடன் பேசிவிட்டு தமது எண்ணப் படி இறங்கி வரவில்லை என்பதற்காக அவரது பாதிக்கப்பட்ட உடல் நிலையைக்கூட எண்ணிப் பார்க்காமல் ஈவிரக்கமற்ற முறையில் அவரைச் சிறையில் தள்ளியது இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் “புனிச்சல் ஏவறை”யை எமக்கு மிகத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டும் ஒரு செயலாகும்,

தமிழ்நாடு முழுவதும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த 154 பேர் (பெண்கள் உட்பட) அப்போது கைதுசெய்யப்பட்டிருந்தனர். இப்படித் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டோர்மீது, பாரிய பொய்க் குற்றங்களைச் சுமத்தியிருந்தனர். அதில், என்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களில் முக்கியமானது:

சென்னையிலுள்ள பௌத்த விகாரையை வெடிவைத்துத் தகர்க்கும் நோக்கத்துடன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து திட்டம்போட்டது மல்லாமல், அத்திட்டத்தை நிறைவேற்றச் செல்கையில் தாம் சந்திக்கத்துடன் தெருங்கிய போது நான் தப்பியுயன்றது.....

இதில் ஒரு முக்கிய விடயம் என்னவென்றால், இந்த குற்றத்துக்காக எம்மில் பலரின் பெயர்கள் போடப்பட்டிருந்ததுதான். இதில் இன்னுமொரு அதிசயம் என்னவென்றால், சென்னையில் ஒரு பௌத்த விகாரை இருப்பதே எனக்குச் சிறையில் இருக்கும்போதுதான் தெரியும். வின்சன்ட் என்ற எமது போராளி ஒருவருக்கு கண்ண வெடி ஒன்றின் மூலம் முழங்காலின் கீழ் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது; அவரால் நடக்கவேமுடியாது. ஆனால், முளை கெட்ட அதிகாரிகள் சிலர் அவர்மீதும் சில பொய்க் குற்றச்சாட்டுகளைச் சோடித்

திருந்தனர். அவைகளில் ஒன்று, பௌத்த விகாரையில் வெடிவைப்பதற்குத் தயாராக நின்றுபாது காவல் துறையினரைக் கண்டுவிட்டு ஓடமுயன்றார்; காவல் துறையினர் அவரைத் துரத்திப் பிடித்துக் கைது செய்தனர் என்பதுதான். என்ன கற்பனை இது?

எம்மைத் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ளே தள்ளிய இந்திய அரசு, வெறியுலகிற்குத் தான் சுத்தமான அரசு என்பதைக் காட்டுவதற்காக 'சதா சிவம் விசாரணைக் கொமிஷன்' என்று விசாரணைக் குழு ஒன்றை நியமித்து, அதனிடம் எமது விசாரணையை ஒப்படைத்தது.

26. 09. 1988 அன்று- திலீபன் தியாக மரணமடைந்த முதலாண்டு நினைவு தினத்துன்றுதான் - இந்த விசாரணைக் குழுவினர், முதன்முதலாக எம்மை விசாரிக்க அழைத்திருந்தனர். அன்று சாட்சியமளிக்கச் சென்றவர்களில் நானும் ஒருவன். அன்று நாம் திலீபனின் நினைவாக ஒருநாள் முழுவதும் உண்ணாவிரதத்தைச் சிறையில் அரம்பித்திருந்தோம். அந்த நிலையில் கைகளில் விலங்கிடப்பட்டவாறு நாம் விசாரணைக் குழு முன்பாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம்.

தமிழ்நாட்டு அரசியற் கட்சிப் பிரமுகர்கள் சிலர் எமக்காக சதாசிவம் விசாரணைக் குழு முன்னிலையில் சாட்சியமளித்தனர். அவர்களில் ஒருவர்தான் திரு. ஆற்காடு வீராசாமி. அவர் எடுத்துக் கூர்யவற்றில் ஒன்று மட்டும் இன்னும் என் மனத்தில் அப்படியே பதிந்திருக்கிறது.

“போனவருடம் இதே தினத்தன்று உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டு தியாக மரணமடைந்த திலீபன் அவர்கள், ஐந்து கோரிக்கைகளை முன்வைத்துத் தன் போராட்டத்தை இந்திய அரசுக்கு எதிராக நடத்தினார். அவைகளில் ஒன்று, சிறையிலிருக்கும் தமிழ்க் கைதிகளை விடுவிக்க வண்டும் என்பது. ஆனால், அவர் திறந்தபின் கூட இந்திய அரசு அதை நிறைவேற்றவில்லை. அன்று இந்திய அரசிடம் திலீபன் இக்கோரிக்கையை விடுத்தபோது, தமிழ்க் கைதிகள் சிறிலங்காச் சிறைகளில் இருந்தனர். ஆனால், இன்று தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை இந்திய அரசு இந்தமண்ணிலேயே, தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ், பழிவாங்கும் நோக்குடன் கைது செய்து சிறையில் வைத்திருக்கிறது. அன்று இலங்கைச்

சிறையிலிருந்து அரசியல் கைதிகளை இத்தேநாளில் விடுவிக்கும்படி, திலீபன் இந்திய அரசிடம் கேட்டான். இன்றும் அதே நாளில் இந்தியாவில் இருக்கும் சில கை அரசியல் கைதிகளை விடுவிக்கும்படி நாம் கேட்கவேண்டிய நிலை உள்ளது. திலீபன் உண்ணாவிரதம் இருந்து ஈகை மரணமடைந்த இந்தத் துக்கநாளில், தமிழீழ விடுதலைப் புலிப் போராளிகளை (கிட்டு உட்பட) விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று, தாழ்மையுடன் வேண்டுகிறேன். எமது நாட்டிற்கு எம்மால் சிகிச்சைக்காக அழைத்தவர்ப்பட்டவர்களை நாமே சிறையில் போடுவது அநீதியானது என்று, அவர் கேட்டுக்கொண்டார்.

இந்த நூலின் அச்சுவேலைகள் இந்தியாவில் முடிவுற்று 26 09. 1988 அன்று, திரு. வை. கோபாலசாமி (நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்) அவர்களின் தலைமையில் வெளியீட்டு விழா சென்னையில் நடைபெற்றபோது, அதற்காக உழைத்தவர்களில் நண்பர்கள் வோல்டர், ராவ், முத்துராஜா, முத்த உறுப்பினர் பேபிஅண்ணா (இளங்குமரன்), முரளி, ராஜன், போன்றோர் முக்கியமானவர்கள்..... அவர்களுக்கு நான் நன்றி சொல்லக்கூடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலை வெளியிடுப்போது நான் சென்னை மத்திய சிறையில் இயந்தேன். ஆகவே, வெளியீட்டு விழா முடிந்ததும் இதன் பிரதிகள் சிலவற்றை என்னிடம் பல கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் கொண்டுவந்து தந்த திரு. வை. கோபாலசாமி அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகுக, இந்நூலை நான் எழுதிய போதும் இதை மிக ஒழுங்கான முறையில், பிரசுரத்திற்கு ஏற்றவாறு தட்டச்சில் பொறித்துத்தந்த, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் முத்த உறுப்பினர் திரு. தேவர் அவர்களின் சேவையையும் என்னால் ஒரு போதும் மறக்கமுடியாது. பின்னும் இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிடும் முயற்சியில் என்னைச் சில கஷ்டங்களுக்குமுன் தூண்டிய திரு. ராதேயன் (முன்னாள் 'ஈழநாதம் வாரமலர்' ஆசிரியர்) அவர்கட்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

இந்நூலின் உருவாக்கம், வெளியீடு, விற்பனை எல்லாமே இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில் நிகழ்ந்ததால் சிலவற்றை என்னால் முதற் பதிப்பில் சேர்க்கமுடியவில்லை. திலீபனின் தந்தை திரு. இராசையா அவர்களுடன் கலந்துரையாடி திலீபனைப்பற்றிய மேலதிக விபரங்கள், படங்கள் என்பனவற்றை இரண்டாம் பதிப்பில் சேர்க்க நினைத்தும், அது முழுமையாக முடியாமல் போய்விட்டது. இரண்டாம் பதிப்பை பதினைந்து நாட்களுக்குள் அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டியற்பட்டதால், இது முடியாமல் போனது. எல்லாவசதிகளும் ஒருங்கமைந்த ஒரு காலத்தில் இது நிறைவேறும் என்று நம்புகிறேன்.

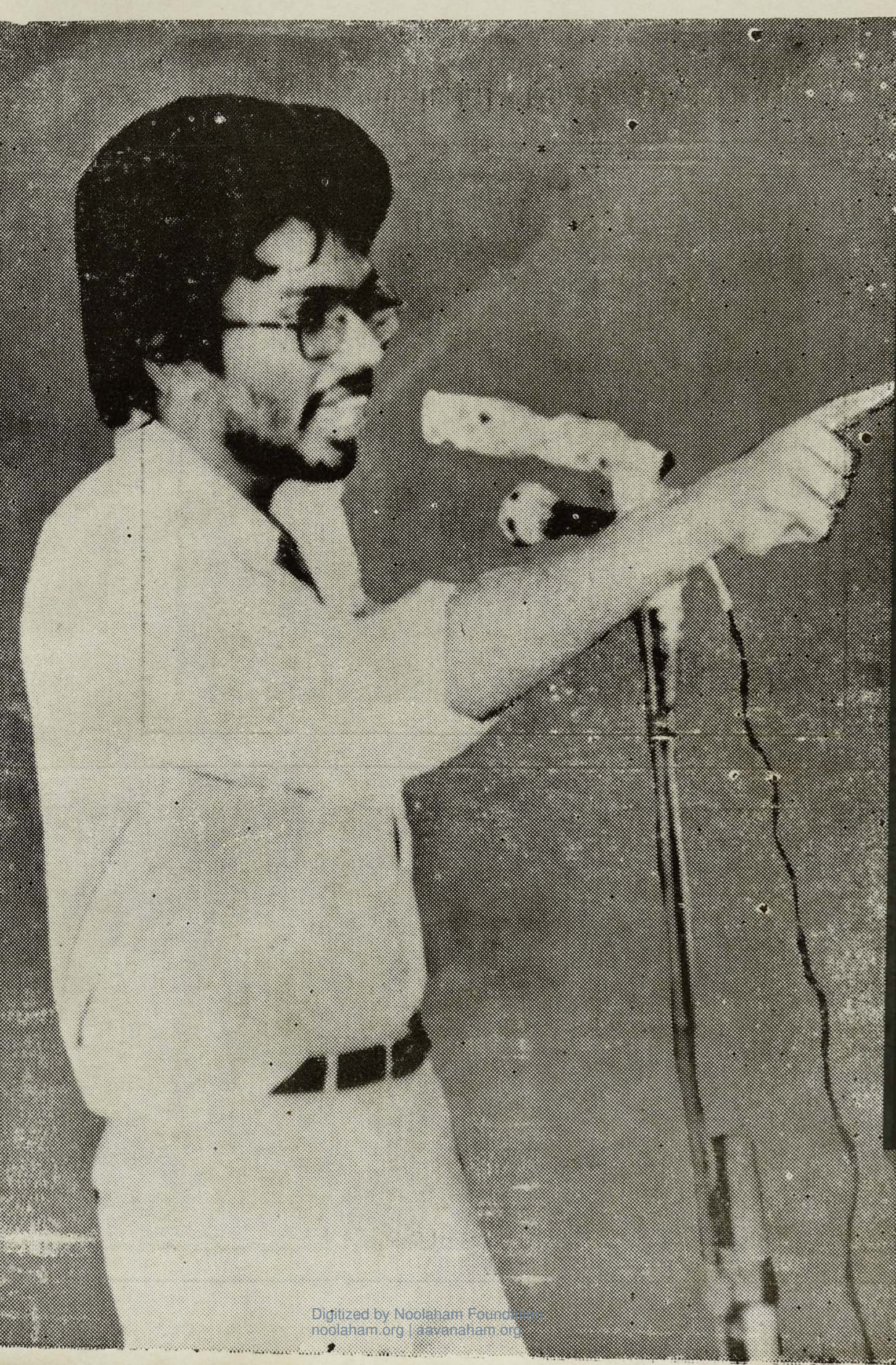
இந்நூலின் முதற் பதிப்பு விற்பனை இந்தியாவில் முழுமையாக நடைபெற்ற காரணத்தால், தமிழீழ மக்களின் கைகளில் முதற் பதிப்பின் பிரதிகள் பெரும்பாலும் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்ததால், இரண்டாம் பதிப்பை இங்கேயே அச்சடித்து விற்பனை செய்ய முடிவு செய்தோம். இந்நூலை வெளியிடும் 'தமிழ்த்தாய்' பதிப்பகத்திற்கும் அதன் ஊழியர்களுக்கும், இதன் அட்டைப்பட அமைப்பினைப் பொறுப்பிற்று அச்சிட்டு உதவிய (ஈழநாதம்) தினேஸ் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகுக.

இந்நூலின் முன் அட்டை, பின் அட்டைப் படங்களை வரைந்து உதவிய ஓவியர்களான திரு. தயா, திரு. ரமணி ஆகியோருக்கும், அத்துடன்..... இதன் வெளியீட்டுக்காக உழைத்த அத்தனை பேருக்கும் நன்றி கூறுகிறேன். இந்நூலைப்பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயங்களை மறக்காது எனக்கு எழுதுங்கள்.

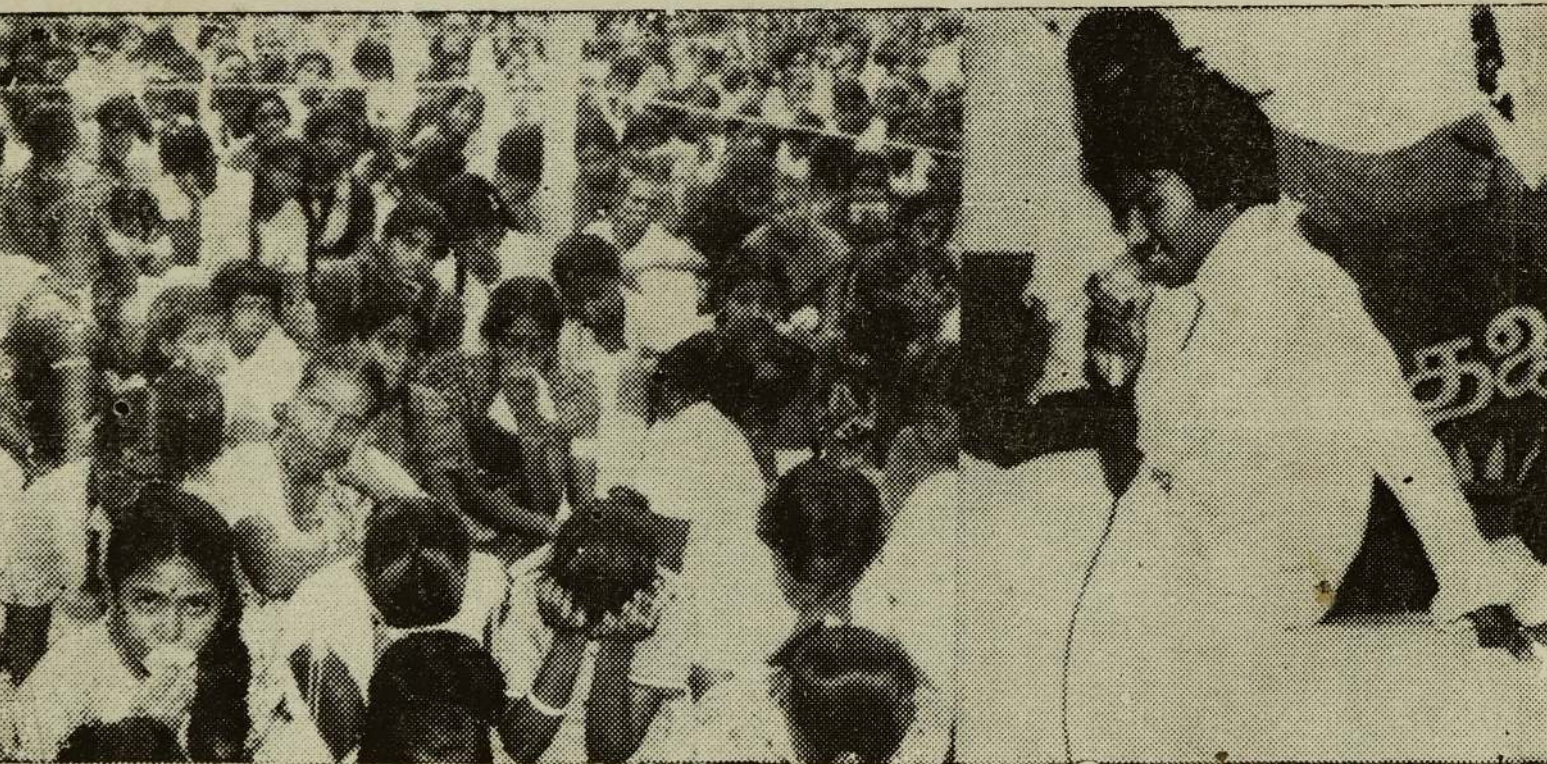
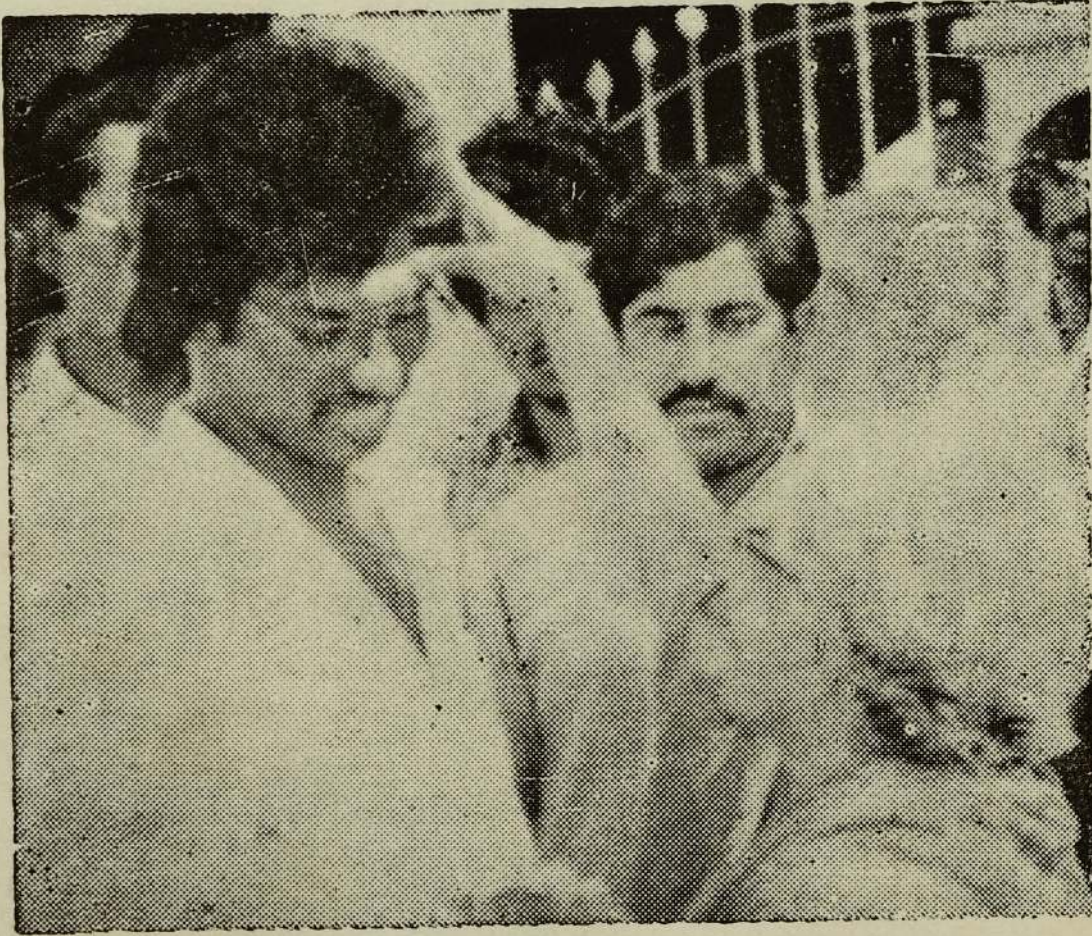
நன்றி!

கவிஞர் மு. வே. யோ. வாஞ்சிநாதன்
மாவடி வீதி, ஐந்து சந்தி,
யாழ்ப்பாணம், தமிழீழம்.

பொட்டினை ஏற்கையில் பூரிப்பு.....

தியாகப் பயணத்தில்

திலீபனுடன் 12 நாட்கள்

முதலாம் நாள் —15-09-1987

15-09-87 காலை மணி 8-30! தமிழீழப் போராட்ட வரலாற்றிலே வைரத் தூரிகை கொண்டு பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய நாள். ஆம்; தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் யாழ். மாவட்ட அரசியல் பிரிவுப் பொறுப்பாளரும், தமிழினத்தின் விடிவெள்ளியுமாகிய திலீபன் (இராசையா பார்த்திபன்) அவர்கள், நல்லூர் வடக்கு வீதியிலுள்ள 'கந்தன் கருணை' இல்லத்தில் 'வோக்கிடோக்கி' யுடன் நடுவராந்தாவில் அமர்ந்து கொண்டு, புன்னகை தவழும் முகத்துடன், நண்பர்களுடன் அளவளாவிக்கொண்டிருக்கிறார்.

சொர்ணம், அன்ரன் மாஸ்ரர், கவிஞர் காசி ஆனந்தன் போன்றோர் அங்கு இருக்கின்றார்கள் ..... கறுப்பு நிற நீளக் காற்சட்டை, கோடு போட்ட வெள்ளை நிற (முழுக்கை) சட்டை, கண்ணில் சண்ணாடி ..... திலீபன் அன்று மிகவும் எடுப்பாகக் காட்சியளிக்கிறார். வழக்கமாக கலைந்து கிடக்கும் கலைமூடியும், அழகக் கேறிய உடையுமாகக் காட்சி தரும் அவரை, எடுப்பான அந்தத் தோற்றத்தில் பார்த்தபோது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவரை நோக்கி நடக்கிறேன் ..... “ ஹலோ மு. வே. யோ... ” என்ற அந்த இனிய பலாச்சுளைக் குரல் என்னை வரவேற்கிறது. திலீபன் இப்படித்தான் என்னை அழைப்பது வழக்கம். அவருகே சென்றபோது, பக்கத்தில் அமரும்படி என் தோள்களைக் கட்டி அணைத்தவாறு கூறினார். கிட்டு அண்ணாவுக்கே உரிய இந்தப் பழக்கம், அவர் உருவாக்கிய திலீபனுக்கும் இருந்தது ..... அன்பான வர்களை அணைத்து வரவேற்பதில் இருவருமே கைதேர்ந்தவர்கள்... சாதாரண பொதுமக்களும், சிறுவர்களும், பெண்களும் திலீபனை மிகவும் நேசித்ததற்குக் காரணம் அவரிடத்தில் குடிகொண்டிருந்த கனிவும், பரிவும், வார்த்தைகளின் இனிமையுமேயாகும் ..... சிரித்த முகத்துடன் அவர் காட்சி தராத வேளை ஒன்று இருக்குமானால் அது உறங்கும் போதாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அப்போதுகூட அவர் முகம் கடுமையாக இருந்ததை நான் பார்த்ததில்லை.

யாழ். மாவட்டத்திலுள்ள ஊரெழு என்னும் அழகிய பனைமரங்கள் கொஞ்சி விளையாடும் கிராமத்தில், ஆசிரியர் திரு. இராசையா தம்பதிகளின் கடைசி (நாலாவது) மகனாகப் பிறந்த பார்த்திபன் (திலீபன்), வாழ்வின் ஆரம்பத்திலேயே மிகவும் துர்ப்பாக்கியசாலியாக இருந்துவிட்டார். பத்து மாதம் வரை அன்புப்பால் ஊட்டி, சீராட்டி, பாராட்டி வளர்த்த அன்னையின் அரவணைப்பைப் பத்தாவது மாத முடிவில் பறிகொடுத்துவிட்டார் திலீபன்.

பிஞ்சுக் கால்களை ஊன்றி அந்தக் குழந்தை தத்தித்தத்தி நடக்கவேண்டிய பருவத்தை, கொஞ்சி மகிழ்ந்த அன்னை நெஞ்சில் மகிழ்வோடு பார்க்க முடியாமல் பரலோகம் போய்விட்டார்.....

தாய் இறந்தபோது அக்குடும்பத்தின் மூத்த மகனான இளங்கோவுக்கு வயது 9 மட்டுமே. பெண் குழந்தைகள் இல்லாத காரணத்தாலும், இளங்கோ சிறுவயதுப் பையன் என்பதாலும், பார்த்திபனின் தந்தை இராசையா ஒரு பள்ளி ஆசிரியர் என்பதாலும், குழந்தை பார்த்திபனைக் கவனிக்க வீட்டில் யாருமில்லை.

ஊரெழுவிருந்து ஒரு மைல் தொலைவில் உள்ள ‘கரந்தன்’ என்ற சிற்றூரில் பார்த்திபனின் அம்மாவின் தாயும், சிறிய தாயான செல்வி ராசலட்சுமியும் வசித்து வந்தனர். பார்த்திபனின் பாட்டி வயதானவர் என்பதால் அவரின் சிறிய தாயான செல்வி ராசலட்சுமி

யிடம் பார்த்திபனைக் கொண்டுசென்று விட்டுவிட்டு வந்தார், தந்தை இராசையா அவர்கள்.

பிஞ்சுப் பருவத்தில் அன்றையை இழந்த பார்த்திபன், சிற்றன் னையின் அணைப்பில் வளரத்தொடங்கினார். இராசையா ஆசிரிய ரும், பார்த்திபனின் சகோதரர்களும் ஒவ்வொரு லீவு நாட்களிலும் பார்த்திபனைப் பார்த்துவிட்டு வருவார்கள். அவருக்கு ஒன்றரை வயதானபோது சகோதரர்கள் அல்லது தகப்பன் பார்க்கவரும்போது தானும் அவர்களுடன் வரப்போவதாகக் காலைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவார் — அடம்பிடிப்பார். ஆனால், அவருக்கு இரண்டு வயதான போது அவரை ஒரேயடியாக வீட்டிற்கு அழைத்து வந்துவிட்டார் தந்தை.

உரும்பிராய் சைவத் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் தான் படிப்பித் துக் கொண்டிருக்கும்போது கைக் குழந்தையையும் கூடவே அழைத் துச் செல்வார் தந்தை.

மூன்று வயதில் அவனை உரும்பிராயில் இருந்த பாலர் பாட சாலை ஒன்றில் தந்தையார் சேர்த்துவிட்டார். உரும்பிராய் சைவத் தமிழ் வித்தியாலயத்துக்கு மிக அண்மையிலேயே இதுவும் இருந்தது. பாலர் பாடசாலை முடிந்ததும், அப்பாடசாலைக்கு முன்பாகவுள்ள பலசரக்குக் கடையில் தகப்பனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பார் பார்த்திபன். உரும்பிராய் வினாயகர் ஆலயத்திற்கு முன்பாக உள்ள அந்தப் பலசரக்குக் கடையின் முதலாளி பார்த்திபனுக்காகத் தின மும் இனிப்பு வழங்குவார்.

அவர் வளர வளர, அவரால் தந்தைக்கும் சகோதரர்களுக்கும் பிரச்சினைகள் குறைய ஆரம்பித்தன. தன் வேலைகளைத் தானே கவனிக்கும் பக்குவத்தை அவர் மிகச் சிறுவயதிலேயே பெற்றுவிட் டார்.

பாலர் கல்வியை முடித்துக்கொண்ட பார்த்திபனைத் தான் கல்வி கற்பித்துக்கொண்டிருந்த உரும்பிராய் சைவத் தமிழ் வித்தியா லயத்திலே ஆரம்பக்கல்வி கற்பதற்காகச் சேர்த்துவிட்டார். சில வரு டங்களின் பின் தந்தை இராசையானுக்கு இடமாற்றம் வந்தது.

அவர் உரும்பிராய் சந்திரோதய வித்தியாலயத்திற்கு மாற்றப் பட்டார். தனித்து நின்ற பார்த்திபனையும் அங்கேயே கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டார். சிறு வயதிலேயே அவர் படிப்பில் புலியாக விளங்கினார். ஐந்தாம் வகுப்பு மட்டும் முதலாவதாகவே வந்தார்.

ஒரு வருடத்தில் படித்து முடிக்கவேண்டிய பாடங்களையெல்லாம் இரண்டு மூன்று நாட்களில் இரவு, பகலாக இருந்து வாசித்து முடித்து விடுவார் பார்த்திபன். சின்னவயதிலிருந்தே அறிஞர்களின் நூல்களை விரும்பி வாசிக்கத் தொடங்கினார்.....

சிறு வயதில் அவருக்கு 'ஆஸ்தமா' வியாதி இருந்தது. குளிரில் மூச்சுவிட முடியாமல் திணறுவார்..... அடிக்கடி அவரை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச்செல்வார் தந்தை .....

சிறுவயதிலிருந்தே வானொலிப் பெட்டியைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு, 'கிரிக்கட் கொமென்ரறி' கேட்பதில் பார்த்திபனுக்கு அதிக விருப்பம் இருந்தது. சில சமயம் சாப்பாட்டில்கூட அக்கறையின்றி அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். ஐந்தாம் வகுப்புப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த அவர், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்க ஆரம்பித்தார். ஒரே தடவையில் க. பொ. த (சா. த.) பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார். அப்போது இரவு பகலாக ஓய்வு உறக்கமின்றிப் படித்ததன் காரணமாக, அவரது கண்கள் பாதிக்கப்பட்டன.

அப்போது யாழ். ஆஸ்பத்திரியில் கண் வைத்திய நிபுணராக இருந்த டொக்ரர் திருமதி கண்ணுத்துரையிடம் அவர் சிகிச்சை பெற்றார். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் நீண்ட நேரம் படிக்கக்கூடா தென்று அவர் அறிவுறுத்தியது மட்டுமன்றி, கண்களுக்குக் கண்ணாடியையும் சிபார்சு செய்தார். அதிலிருந்துதான் அவர் கண்ணாடி அணியத்தொடங்கினார்.

இதன் காரணமாக, முதலாம் தடவையில் அவரால் க. பொ. த. உயர்தர வகுப்பில் சித்தியடைய முடியாமல் போய்விட்டது. இரண்டாம் தடவை திறமையாகச் சித்தியடைந்த அவருக்கு யாழ். வைத்திய பீட மாணவனாகப் படிப்பதற்கு அழைப்பு வந்தது.

அதை ஏற்க மறுத்து, விடுதலைப் போராட்டத்தில் குதிகை அவர் முடிவு செய்தார்.....

1974 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் யாழ். நகரில் நடைபெற்ற 4 ஆம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் மிகவும் ஆர்வத்துடன் கலந்து கொண்டார்... ஆனால் தமிழினத்தின் துரோகி ஒருவனின் கட்டளையின் மூலம் ஒன்பது அப்பாவித் தமிழர்கள் அங்கு அவர் கண்முன்னால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, பார்த்திபனின் இதயம் துடிதுடித்தது..... தமிழன் சுதந்திரமாக வாழவேண்டும் என்ற விடுதலைத் தாகம் அந்தச் சிறுவயதில் (10 வயதில்) அவர் நெஞ்சில் நெருப்பாகப் பற்றத்தொடங்கியது.

யாழ். இந்துவில் பயிலும்போது, படிப்பிலும் விளையாட்டிலும் மிகவும் திறமைசாலியாக விளங்கினான். விளையாட்டுத் துறையின் தலைவனாகவும், சிறந்த சதுரங்க (செஸ்) விளையாட்டு வீரனாகவும் திகழ்ந்தார். 1977 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தில் யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வந்த தமிழ் அகதிகளுக்கு தன்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்தார். அப்போது அவருக்கு வயது 13. அந்த இனக் கலவரம் திலீபனின் நெஞ்சில் சுதந்திர தாகத்தை வெகுவாகக் கிளப்பத் தொடங்கியது. அந்த வயதிலேயே விடுதலைப் புலிகளின் அதிரடித் தாக்குதல்களை மானசீகமாக மகிழ்ச்சி ததும்ப வரவேற்றவர் திலீபன்.....

தமிழ்த்துரோகி துரையப்பா கொலைசெய்யப்பட்டபோது ஆனந்தக் கூத்தாடியவர் திலீபன்... தமிழ் மக்கள் கொடுமையான முறையில் கொலைசெய்யப்பட்டது கண்டு அவர் மனம் தவித்தது..... தமிழ் மக்களைக் காப்பதற்காக தன் உயர்கல்வியை உதறித்தள்ளிய திலீபன், விடுதலை இயக்கத்தில் சேர்ந்து தமிழ் மண்ணுக்காகப் போராடத் தீர்மானித்தார்.

தமிழ் மக்களைக் காப்பதற்காக அல்லும் பகலும் போராடிக் கொண்டிருந்த தமிழினத்தின் தேசியத் தலைவர் வெ. பிரபாகரனுடன் எப்படியாவது இணைய வேண்டுமென்பதே, அவரின் கனவாகவும் இலட்சியமாகவும் இருந்தது. தலைவர் பிரபாவைத் தன் மானசீகக் குருவாக வரித்துக்கொண்ட பார்த்திபன் (திலீபன்) 1983ஆம் ஆண்டு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் அங்கத்தவனாகச்

சேர்ந்தார்..... ஆரம்பத்தில் கப்டன் பண்டிதருடன் இணைந்து பிரச்சார வேலைகளைக் கவனித்துவந்த அவர் பின் மானிப்பாய், வட்டுக்கோட்டைப் பகுதிப் பிரச்சாரப் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டார் ..... 1983 ஆம் ஆண்டின் கடைசிப் பகுதியில் தமிழ்ப் பகுதியில் பிரச்சார வேலைகளில் ஈடுபட்ட விடுதலைப் புலிகளுக்கு தலைக்கு மேல் ஆபத்து இருந்தது என்பது, எல்லோருக்கும் தெரியும். ....இந்த ஆபத்து இராணுவத்திடமிருந்து மட்டுமல்ல..... வேறு பல வழிகளிலும் உண்டு. இவைகளிலெல்லாம் எதிர்நீச்சல் போட்டு தன் பணியில் வெற்றி கண்டவர் திலீபன்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் யாழ். பிராந்தியத் தளபதியாகக் கடமையாற்றிய திரு.கிட்டு அண்ணா திலீபனின் செயல் திறனிலும், அயராத முயற்சியிலும் நம்பிக்கை வைத்தார். கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, உறுதி, உழைப்பு எல்லாவற்றிலுமே திறமையாகத் திகழ்ந்த திலீபன் அவர்களை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் யாழ். மாவட்ட அரசியல் பிரிவுப் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கும்படி தலைவர் பிரபாவிடம் பரிந்துரை செய்தார் கிட்டு.

திலீபன் அந்தப் பொறுப்புக்கு நியமிக்கப்பட்ட பின், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் வரலாற்றில் ஓர் புதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமாயிற்று.

திலீபன் தமிழ் மக்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்த அதேவேளை, தளபதி கிட்டுவுடன் இணைந்து பல தாக்குதல் திட்டங்களையும் வகுத்தார். அநேக தாக்குதல்களில் தானே நேரடியாக ஆயுதமேந்திப் போராடினார்..... பல முறை இராணுவத்திடம் பிடிபட்டுத் தப்பினார், வல்வையில் ஏற்பட்ட விடுதலைப் புலிகள்-இராணுவ நேரடி மோதல் ஒன்றில் வயிற்றில் குண்டு பாய்ந்து சத்திர சிகிச்சைக்கு ஆளாக்கப்பட்டார். அப்போது அவரது குடலின் 14 அங்குல நீளத்துண்டு வெட்டி வீசப்பட்டது. அதையும் தமிழினத்துக்காக ஏற்றுக்கொண்டார்; மூன்று முறை சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்ட அவர், மிகவும் பலவீனமடைந்தார். ஆனால் மன உறுதிமட்டும் தளரவில்லை.....

'களத்தில்' என்ற மாதப் பத்திரிகையை நடாத்தி தன் எண்ணங்களை எழுத்துருவில் வடித்தார்..... இயக்கக் கொள்கைகளை

மிக எளிதாக மக்களுக்கு விளங்க வைத்தார். 'களத்தில்' பத்திரிகையின் இறுதி இரு இதழ்களிலும் திலீபனுடன் இணைந்து பணியாற்றும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது..... அப்போது அவரது ஆற்றலை நன்கு அறியும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது. கட்டுரைகளை எழுதும்போது அவை மக்களுக்குப் புரியக்கூடியவாறு இருக்கவேண்டும் என்பதில், கவனமாக இருந்தார். அதையே எனக்கும் அடிக்கடி கூறுவார். திலீபனின் முயற்சியினால் பல உப அமைப்புக்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பண்ணையில் விளைந்து அதிக பலனைக் கொடுக்கத் தொடங்கின..... அவைகளில் பலம்வாய்ந்த சிலவற்றை இங்கு தருகிறேன்.

1. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் மாணவர் இயக்கம்.
2. தமிழீழ மகளிர் அமைப்பு.
3. சுதந்திரப் பறவைகள் அமைப்பு.
4. தமிழீழ தேசபக்தர் அமைப்பு.
5. தமிழீழ விழிப்புக் குழுக்கள்.
6. தமிழீழக் கிராமிய நீதிமன்றங்கள்.
7. சுதேச உற்பத்திக் குழுக்கள்.
8. தமிழீழ ஒலி, ஒளி சேவைக் கட்டுப்பாட்டுச் சபை.
9. தமிழர் கலாசார அவை, மற்றும் சில தொழிற்சங்கங்களும் திலீபனால் அமைக்கப்பட்டு மிகத் திறமையாகச் செயற்பட்டு வருகின்றன.

15-9-87 காலை 9-30 மணி! பாடசாலைப் பிள்ளைகள் வரிசையாக வந்து திலீபனைச் சந்தித்து விடைபெறுகிறார்கள். எல்லோருடனும் அவர் அன்பாகப் பேசுகிறார்.

காலை 9-45 மணி.

'வோக்கி டோக்கி'யில் தலைவருடன் சில நிமிடங்கள் பேசுகிறார். பேசிவிட்டு அந்த மண்ணிற 'வாளை' நோக்கி நடக்கிறார்... எல்லோரும் பின் தொடர்கிறோம்... ஆம்; அவரின் தியாகப் பயணம் ஆரம்

பமாகிவிட்டது. மிக மிடுக்காக நடந்து முன் ஆசனத்தில் ஏறுகிறார். அவரின் பக்கத்தில் சொர்ணம், அன்ரன் மாஸ்ரர், ஸூரளி, பின் ஆசனத்தில் காசி ஆனந்தன், ராஜன், நான், மற்றும் சிலர்.....! வான் நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலை நோக்கி ஓடுகிறது..... பாதையின் இரு பக்கத்திலும் மாணவர்கள், பொதுமக்கள் ஆகியோர் கைய சைத்து வழியனுப்புகிறார்கள்.

வான் நின்றதும் பிரதித் தலைவர் மாத்தையா எதிர்வந்து நின்று, திலீபனைக் கட்டி அணைத்து வரவேற்று, உண்ணாவிரத மேடைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். நாங்களும் பின்னால் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்..... எதிர்பாராத விதமாக அந்த நிகழ்ச்சி நடக்கிறது. வயதான ஓர் அம்மா...தள்ளாடிய சிவந்த நிற 'மேனி, பழுத்த தலை, ஆனால் ஒளி தவழும் கண்களில் கண்ணீர் மல்க, திலீபனை மறித்து, தன் கையில் சுமந்துவந்த அர்ச்சனைச் சரையிலிருந்து நடுங்கும் விரல்களால் திருநீற்றை எடுத்து திலீபனின் நெற்றியில் பூசுகிறார்.....

சுற்றியிருந்த 'கமெரா'க்கள் எல்லாம் அந்தக் காட்சியைக் 'கிளிக்' செய்கின்றன. வீரத்திலகமிடுகிறார் அந்தத் தாய்... தாயற்ற திலீபன் அந்தத் தாயின் பாச உணர்வில் மூழ்கிப்போய் விடுகிறார்...

காலை 9-55 மணி !

உண்ணாவிரத மேடையிலே உள்ள நாற்காலியில் திலீபனை அமர வைக்கிறார், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பிரதித் தலைவர் மாத்தையா அவர்கள்...எனக்கு அப்போது ஒரு நிகழ்ச்சி ஞாபகத்துக்கு வந்தது. நெல்லியடி இராணுவ முகாம் தாக்குதலுக்கு முன்பாக கப்டன் மில்லரிடம் திட்டத்தை ஒப்படைத்து, வழியனுப்பி வைக்கிறார் மாத்தையா...அன்று மில்லர் வீரத்துக்குக் காவியம் ஒன்றையே படைத்துவிட்டு வீரமரணம் அடைந்தான். இன்று திலீபன்...?

திலீபனின் அருகே நான் - ராஜன் - பிரசாத் - சிறீ ஆகியோர் அமர்ந்திருக்கிறோம். திலீபனின் தியாகப் பயணம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அங்கு பக்கத்திலிருந்த மேடையில் பிரசாத் தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற்றது. திரு. நடேசன், காசி ஆனந்தன் ஆகியோர்

திலீபனின் உண்ணாவிரதம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப்படுகிறது என்பது பற்றி விளக்கமளித்தார்கள்... தமிழ் மக்களினதும் தமிழர் தாயகத் தினதும் உரிமைகளைப் பேணும் நோக்கமாக, இந்திய அரசாங்கத் தினதும் இந்திய மக்களினதும் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட ஐந்து கோரிக்கைகளும் பின்வருவன;

1. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் இன்னும் தடுப்புக் காவலில் அல்லது சிறைகளில் உள்ளோர் விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.
2. புனர்வாழ்வு என்ற பெயரில் தமிழர் தாயகத்தில் நடாத்தப்படும் சிங்களக் குடியேற்றம், உடனடியாக நிறுத்தப்படல் வேண்டும்.
3. இடைக்கால அரசு நிறுவப்படும் வரை "புனர்வாழ்வு" என்று அழைக்கப்படும் சகல வேலைகளும் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
4. வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களில் பொலிஸ் நிலையங்கள் திறக்கப்படுவது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
5. இந்திய அமைதிப்படையின் மேற்பார்வையில், ஊர்க்காவல் படை என அழைக்கப்படுவோருக்கு வழங்கப்பெற்ற ஆயுதங்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டு, தமிழ்க் கிராமங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகியவற்றில் குடிசுகொண்டுள்ள இராணுவ, பொலிஸ் நிலையங்கள் மூடப்பட வேண்டும்.

பிரசாத் அவர்களால் மேற்படி ஐந்து கோரிக்கைகளும் வாசிக்கப்பட்டன. இதே கோரிக்கைகளை 13-09-87 அன்று இந்திய 'உயர்ஸ்தானிகரின் கையில் நேரடியாகக் கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்பி 24 மணித்தியால அவகாசமும் கொடுத்திருந்தார்கள்... ஆனால், 15-9-87 வரை எந்தப் பதிலும் தூதுவரிடமிருந்து கிடைக்காத காரணத்தினால் சாகும்வரை உண்ணாவிரதமும், மறியல் போராட்டமும் நடாத்துவது என தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பிரதேசப் பொறுப்பாளர்களின் கூட்டத்தில் 13-09-87 அன்று தீர்மானிக்கப்பட்டது... அதன்படிதான் திலீபனின் தியாகப் பயணம் ஆரம்பித்தது...

பிற்பகல் 2 மணி!

திலீபன் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறார். உண்ணாவிரதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இரண்டு மணித்தியாலங்கள் முடிந்துவிட்டன. இரண்டாவது மேடையிலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த உண்ணாவிரத விளக்கக் கூட்டம் முடிவடைந்துவிட்டது.

“படிப்பதற்குப் புத்தகங்கள் வேண்டும்” என்று என் காதுக்குள் குசுகுசுக்கிறார் திலீபன்; நான் ராஜனிடம் சொல்கிறேன்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் பல அரிய நூல்கள் மேடைக்கு வருகின்றன. விடுதலைப் போராட்டங்கள் பற்றி அறிவதில் திலீபனுக்கு மிகுந்த ஆர்வம் எப்போதுமே உண்டு. பிடல் காஸ்ட்ரோ, சேசுவேரா, ஹோசிமின், யாசீர் அரபாத் போன்றவர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய நூல்களை நேரம் கிடைக்கும்போது படிப்பார்.

பலஸ்தீன மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் படிப்பதென்றால் அவருக்குப் பலாச்சுளைமாதிரிப் பிடிக்கும்.

“பலஸ்தீனக் கவிதைகள்” என்ற நூலை அவரிடம் கொடுத்தேன். அதை மிகவும் ஆர்வத்துடன் படிக்கத் தொடங்கினார். மாலை 5 மணிக்கு பக்கத்து மேடையிலே நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயிற்று.

பாடசாலை மாணவிகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கவிதைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினர்.

சுசீலா என்ற மாணவி மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு தன் கவிதையை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு கட்டத்தில் அவர் அழுதேவிட்டார்.

“ அண்ணா திலீபா !

இளம் வயதில்

உண்ணாமல்

தமிழினத்துக்காக .....

நீ நவமிருக்கும்

கோலத்தைக்
காணும் தாய்க்குலத்தின்
கண்களில் வடிவது.....
செந்நீர் ! .....

சீலாவின் விம்மல், திலீபனின் கவனத்தைத் திருப்புகிறது.

கவிதைத் தொகுப்பை முடித்துவிட்டு, கவிதை மழையில் நனையத் தொடங்கினார்.

அவர் விழிகளில் முட்டிய நீர்த்தேக்கத்தை ஒரு கணம் என் கண்கள் காணத் தவறவில்லை.

எத்தனை இளகிய மனம் அவருக்கு? இந்த இளம் குருத்து இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு ஒரு சொட்டு நீர்கூட அருந்தாமல் வாடி வதங்கப் போகிறது?

அகிம்சைப் போராட்டத்துக்கே ஆணீவேராகத் திகழ்ந்த அண்ணல் காந்தியடிகள் கூட, தனது உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களை நீரா காரம் அருந்தித்தானே நடத்தினார்!

ஏன்?

ஐரிஷ் போராட்ட வீரன் 'பொபி சாண்ட்ஸ்' என்ன செய்தான்?

சிறைக்குள், நீராக்காரம் அருந்தித்தான் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்து உயிர்நீத்தான்.

இந்தியாவின் ஆந்திர மாநிலத்தைச் சேர்ந்த திரு. பொட்டி ராமுலு என்பவரும் அதே முறையில்தான் உண்ணாவிரதம் இருந்து, இறுதியில் தியாக மரணம் அடைந்தார்.

1956 ஓகஸ்ட் 27 இல், சென்னை மாகாணத்துக்கு தமிழ்நாடு என்று பெயர் சூட்டக் கோரி உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்த 63 வயதான விருதுநகர் சங்கரலிங்க நாடார் 78 ஆவது நாள், அவரது கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் உயிர் துறந்தார் (13 ஆண்டு

களின்பின் பேரறிஞர் அண்ணாவால், 1969 இல் சென்னை மாகாணத்துக்குத் தமிழ்நாடு என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது).

பக்த்சிங்கின் தோழரான வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ஜதீந்திர நாத்தாஸ் என்ற இளைஞன் 13.7.29 இல் லாகூர் சிறையில், சிறைக் கொடுமைகளை எதிர்த்து உண்ணாவிரதமிருந்து 13.9.29 அன்று, 63 ஆம் நாள் வீரமரணமடைந்தார் (அதன்பின் சிறைச்சாலை விதிகள் தளர்த்தப்பட்டன).

ஆனால் நம் திலீபன் ?

உலகத்திலேயே நான் அறிந்தவரையில் இரண்டாவதாக, ஒரு சொட்டு நீர்கூட அருந்தாமல் உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்தவர் என்ற பெருமதிப்பைப் பெறுகிறார்.

அப்படியானால் அந்த முதல் நபர் யார் ?

அவர் வேறு யாருமல்ல; தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வே. பிரபாகரன்தான்!

1986ஆம் ஆண்டு நொவெம்பர் மாதம் இந்தியாவில் அவர் இருந்த போது, தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களை இந்திய அரசு கைப்பற்றியதைக் கண்டித்து, ஒரு சொட்டு நீர்கூட அருந்தாமல் சாகும் வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்து, உலகில் புதிய அத்தியாயம் ஒன்றை ஆரம்பித்துவைத்த பெருமை அவரையே சாரும்.

இரண்டாம் நாளே இந்திய அரசு பணிந்ததால் அந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் அவர் வெற்றி பெற்றார்.

அதுபோல், அவரால் உருவாக்கப்பட்ட திலீபன் இன்று குதித்து விட்டார். அவரது கோரிக்கைகளை இந்திய அரசு நிறைவேற்றுமானால் அவர் உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிடத் தயார்.

இல்லையென்றால் இறுதிமுச்சு வரை அதைத் தொடரத் தயாராக இருந்தார்.

திலீபன் மிகவும் மனஉறுதி படைத்தவர். ஒல்லியான உடலாயினும் திடமான இதயம் அவரிடம் இருந்தது.

தன்னம்பிக்கையும் விடாமுயற்சியும் இருக்கும் வரை எதையும் சாதிக்கலாம் என்ற தலைவர் பிரபாகரனின் அசையாத கொள்கையிலே பற்று வைத்திருப்பவர், திலீபன்.

அவரது கோரிக்கைகள் நிறைவேறுமா?...

காலம்தான் பதில் சொல்லவேண்டும்.

இந்த உண்ணாவிரதம் அரசின் தலையீட்டினால் வெற்றி பெறுமானால் அந்த வெற்றி திலீபனையே சாரும். அதுபோல் இந்திய அரசு நடவடிக்கை எடுக்காமல் இறுதிவரை உண்ணாவிரதம் இருந்தே திலீபன் இறக்க நேரிட்டால்...? அதில் கிடைக்கும் தோல்வியும் திலீபனுக்கு ஓர் மாபெரும் வெற்றிதான்.

உலகில், புதிய அத்தியாயம் ஒன்றின் 'சிருஷ்டி கர்த்தா' என்ற பெருமை அவனையே சாரும். ஆனால், அதற்காக எங்கள் குல விளக்கை நாமே அணைக்க வேண்டுமா?

“ இறைவா ! திலீபனைக் காப்பாற்றிவிடு ! ”

கூடியிருந்த மக்கள் நல்லூர்க் கந்தனிடம் அடிக்கடி இப்படி வேண்டிக்கொள்கிறார்கள் - இதை நான் அவதானிக்கிறேன்.

பழந்தமிழ் மன்னனாகிய சங்கிலியன் அரசாண்ட நல்லூர் அரசு தானியிலே...அதுவும் தமிழ்க் கடவுளாகிய குமரனின் சன்னிதியில் .. ஒரு இளம்புலி உண்ணாமல் துவண்டு கிடக்கிறது .....

ஒரு நல்ல முடிவு கிடைக்கவேண்டும். இல்லையேல் உலகில் நீதி செத்துவிடும். எனக்குள் இப்படி எண்ணிக் கொள்கிறேன்.

அப்போது ஓர் இளைஞன் மேடையில் முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“ திலீபன் அண்ணாவின் கோரிக்கைகள் மட்டுமல்ல; தமிழ் மக்களின் கோரிக்கைகளும் இதுதான். இதை நிறைவேற்ற வேண்டியது இந்திய அரசின் கடமையாகும்..... அவர் தமிழீழம் தாருங்கள் என்பதற்காக உண்ணாவிரதம் இருக்கவில்லை. இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஐந்தே ஐந்து கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும்படி வற்புறுத்தித்தான் சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார்.

எந்தக் காரணத்தாலாவது இதை இந்திய அரசு நிறைவேற்றத் தவறுமானால், திலீபன் அண்ணா இறப்பது நிச்சயம்..... திலீபன் அண்ணா இறந்தால்..... ஒரு புகம்பம் இங்கே வெடிக்கும்; ஒரு புரட்சி இங்கே வெடிக்கும்..... இதுதான் என்னால் கூறமுடியும்.”

அவரின் பேச்சு முடிந்ததும் கூடியிருந்த மக்கள், அந்தப் பேச்சை வரவேற்பதுபோல் கைகளைத்தட்டி ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர்.

அந்த ஒலி அடங்க வெகு நேரம் பிடிக்கின்றது

அன்று இரவு பதினொரு மணியளவில் தலைவர் பிரபாகரன் திலீபனைப் பார்ப்பதற்காக மேடைக்கு வருகிறார். அவருடன் சொர்ணம், இம்ரான், அஜீத், சங்கர், மாத்தையா, ஜொனி இப்படிப் பலரும் வருகின்றனர்.

வெகுநேரம்வரை தலைவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார் திலீபன். யாரையும் அதிக நேரம் பேச அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று, போகும்போது என்னிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றார் தலைவர். நீர், உணவு உட்கொள்ளாத ஒருவர், தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தால் விரைவில் களைப்படைந்துவிடுவார். அதனால்தான் தலைவர் அப்படிக் கூறிவிட்டுச்சென்றார்.

அன்றிரவு பத்திரிகை நிருபர்களும், பத்திரிகைத் துறையைச் சார்ந்தவர்களும் திலீபனைப் பார்க்க மேடைக்கு வந்தனர். ‘முரசொலி’ ஆசிரியர் திருச்செல்வம், ஈழமுரசைச் சேர்ந்த பஷீர் போன்றோருடன் திலீபன் மனம்திறந்து பேசினார். அவரைக் கட்டுப்படுத்த எனக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. அதிகம் பேசி

உடம்பைக் கெடுத்துக்கொள்ளப் பேசுகிறாரே என்பதனால் அவரை அன்பாகக் கடிந்து கொண்டேன்.

இரவு 11.30 மணியளவில் கஷ்டப்பட்டு சிறிதளவு சிறுநீர் கழித்துவிட்டு, சுமார் 12 மணியளவில் படுக்கைக்குச் சென்றார்.

அவர் ஆழ்ந்து உறங்கத் தொடங்கியபோது நேரம் 1.30 மணி.

அவரின் நாடித்துடிப்பைப் பிடித்து அவதானிக்கிறேன்.

நாடித்துடிப்பு — 88

சுவாசத்துடிப்பு — 20

அவர் சுயநினைவுடன் இருக்கும்போது வைத்திய பரிசோதனை செய்வதற்கு அனுமதிக்கமாட்டார். தனக்கு உயிர்மீது ஆசையில்லை என்பதால் பரிசோதனை தேவையில்லை என்று கூறுவார்.

அவரின் விருப்பத்துக்கு மாறாக உணவோ நீரோ மருந்து வமோ இறுதிவரை அளிக்கக் கூடாதென்று, முதல் நாளே என்னிடம் சத்தியம் வாங்கிவிட்டார்.

நானும் ராஜனும் அவரின் பக்கத்தில் படுத்துவிட்டோம். மேடையின் மறுபுறத்தில் இரு 'நவீனன்களும்' படுக்கைபோட்டனர்.

மேடைக்கு முன்பாக மகளிர் அமைப்பு உறுப்பினர்களும், பொது மக்களும் கொட்டக் கொட்ட கண் விழித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இரண்டாம் நாள்

16-09-1987

அதிகாலை 5 மணிக்கே திலீபன் உறக்கத்தை விட்டு எழுந்து விட்டார்.

முகம் கழுவித் தலைவாரிக் கொண்டார்.

சிறுநீர் கழித்தார். ஆனால் மலம் இன்னும் போகவில்லை.

அவர் முகம் சோர்வாகக் காணப்பட்டாலும், அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் எல்லோருடனும் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

சகல தினசரிப் பத்திரிகைகளையும் ஒன்றுவிடாமல் படித்து முடித்தார். பத்து மணியளவில் பக்கத்து மேடையிலே நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின.

நிகழ்ச்சிகளுக்குத் 'தேவர்' தலைமைதாங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

கவிதைகளைப் படிப்பதற்காக இளம் சந்ததியினர் முண்டியடித்துத் தம் பெயர்களைப் பதிவு செய்துகொண்டிருந்தனர்.

‘நிதர்சனம்’ ஒளிபரப்பாளர்களின் வீடியோ கமெரா, நாலா பக்கங்களிலும் சுழன்று படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மேடையில் கவிதைகள் முழங்கிக்கொண்டிருந்தபோது திலீபன் என் காதுக்குள் குசுகுசுத்தார்.

“நான் பேசப்போகின்றேன். மைக்கை வாங்கித் தாருங்கோ வாஞ்சியண்ணை.....”

“சாப்பிடாமல் குடிக்காமல் இருக்கிறீர்கள், களைத்து விடுவீங்கள்.....” என்று அவரைத் தடுக்க முயன்றேன்.

“இரண்டு நிமிசம் மட்டும் பேசிவிட்டு நிற்பாட்டிவிடுவன். பிளீஸ்..... மைக்கை வாங்கித் தாங்கோ.....”

என்று குரல் தளதளக்கக் கூறினார். அவரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. கண்கள் குழிவிழுந்து, முகம் சோர்ந்து காணப்பட்டாலும் அந்தப் பசுமையான சிரிப்பு மட்டும் இன்னும் மாறாமல் அப்படியே இருந்தது.

“இரண்டு நிமிடத்துக்கு மேல் பேசக்கூடாது” என்ற நிபந்தனையுடன், மேடையில் நின்ற தேவரிடம் மைக்கைப் பெற்றுக் கொடுக்கிறேன்.

திலீபன் பேசப்போவதை தேவர் ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்ததும் மக்கள் கூட்டம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்தது.

திலீபன் பேசுகிறார்!

“எனது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய மக்கள் அனைவருக்கும் எனது வணக்கம். நின்றகொண்டு பேசமுடியாத நிலையில் இருப்பதால் இருந்து பேசுகிறேன். நாளை நான் சுய நினைவுடன் இருப்பேனோ என்பது தெரியாது. அதனால் இன்று உங்களுடன் பேசவேண்டும் என்று விரும்பினேன்.

நாம் எமது இலட்சியத்தில் உறுதியாக இருக்கின்றோம். அறுநூற்று ஐம்பது பேர் இன்றுவரை மரணித்துள்ளோம்.

மில்லர் இறுதியாகப் போகும்போது என்னிடம் ஒரு வரி கூறினான். நான் அவனுடன் இறுதிவரை இருந்தேன்.

‘நான் எனது தாய்நாட்டிற்காக உயிர் துறப்பதை எண்ணும் போது மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் அடைகிறேன். மக்கள் விடுதலை அடையும் காட்சியை என் கண்ணால் காணமுடியாது என்பதே ஒரே ஏக்கம்’ என்று கூறிவிட்டு, வெடிமருந்து நிரப்பிய லொறியை எடுத்துச் சென்றான்.

இறந்த அறுநூற்றுஐம்பது பேரும் அநேகமாக எனக்குத் தெரிந்துதான் மரணித்தார்கள். அதனை நான் மறக்கமாட்டேன்.

உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கத் தலைவரின் அனுமதியினைக் கேட்டேன். அப்போது தலைவர் கூறிய வரிகள் எனது நினைவில் உள்ளன.

‘திலீபன்! நீ முன்னால் போ; நான் பின்னால் வருகிறேன்’ என்று அவர் கூறினார்.

இத்தகைய ஒரு தெளிவான தலைவனை, தனது உயிரைச் சிறிது கூட மதிக்காத தலைவனை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள்.

அந்த மாபெரும் வீரனின் தலைமையில் ஒரு மக்கள் புரட்சி இங்கு வெடிக்கட்டும். அது நிச்சயமாக தமிழீழத்தை, தமிழர்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றுத் தரும்.

இதனை வானத்தில் இருந்து, இறந்த அறுநூற்றுஐம்பது போராளிகளுடன் சேர்ந்து, நானும் பார்த்து மகிழ்வேன்.

நான் மன ரீதியாக, ஆத்மார்த்தமாக எமது மக்கள் விடுதலை அடைவார்கள் என உணர்கிறேன். மகிழ்ச்சியுடனும் பூரண திருப்தியுடனும் உங்களிடம் இருந்து இறுதி விடைபெறுகின்றேன்.

விடுதலைப் புலிகள் தமது உயிரிலும் மேலாக சிறுவர்களை, சகோதரிகளை, தாய்மார்களை, தந்தையர்களை நினைக்கின்றார்கள்.

உண்மையான, உறுதியான இலட்சியம் எமது இலட்சியம். அந்த இலட்சியத்தை எமது தலைவருடன் சேர்ந்து நீங்கள் அடையுங்கள். எனது இறுதி விருப்பமும் இதுதான்.”

மிகவும் ஆறுதலாக - சோர்வுடன் - ஆனால், திடமாகப் பேசிய அவரின் பேச்சைக் கேட்டு மக்கள் கண்ணீர் சிந்தினர்.....

அன்றிரவு தலைவர் வந்து திலீபனைப் பார்த்தார்.

சோர்வுடன் படுத்திருந்த திலீபனின் தலையை அவர் தன் கரங்களால் வருடினார்.

ஒரு தகப்பனின் அன்பையும் - தாயின் பாசத்தையும் ஒன்றாகக் குழைத்தது போன்றிருந்தது அந்த வருடல். இரண்டு இமய மலைகளையும் என் கண்கள் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

இரவு 12 மணிக்கு திலீபன் உறங்கத் தொடங்கினார். நானும் அவர் அருகிலேயே படுத்துவிட்டேன்.

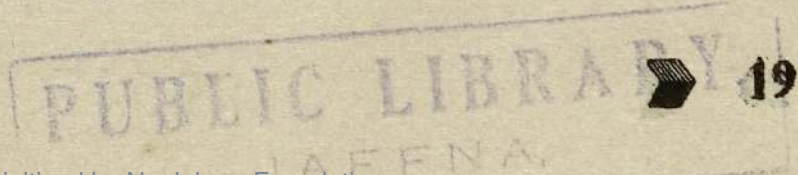

திலீபனின் வீட்டில் குணபாலன் என்ற சிறுவன் வேலை செய்வதற்காக இருந்தான். அவனது வறுமை நிலையைக் கண்ட திலீபன் தன் கையில் கிடைக்கும் பணத்தை அவனிடம் அடிக்கடி கொடுப்பார்.

யாழ். இந்துவில் அவர் படிக்கும்போது, வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் குணபாலனுக்காக கைநிறைய ‘டொபி’களுடன் வருவார்.

குணபாலனுக்கு ரீ.வி. பார்க்கும் பழக்கம் இருந்தது. தன் வேலைகளை முடித்துவிட்டு இரவு எட்டு மணிக்குப்பின், பக்கத்துவீட்டிற்குச் சென்று அவன் ரீ.வி. பார்ப்பது வழக்கம்.

குணபாலனுக்காகத் திலீபன் தன் தந்தையிடம் ஒரு ரீ.வி. வாங்கி வைக்குமாறு பலமுறை கெஞ்சிக் கேட்டார். இவரது தொல்லை தாங்கமுடியாமல் இராசையா ஆசிரியர் ஒருநாள் ரீ.வி.யை வாங்கி வந்துவிட்டார். குணபாலனும் அன்றிலிருந்து எதுவித சிரமமுமின்றி ரீ.வி. பார்த்துவரத்தொடங்கினான்.

யார் மீதும் எளிதில் அன்பு வைப்பதிலும், இரக்கம் காட்டுவதிலும் திலீபனுக்கு நிகர் அவரேதான். அதற்கு இது ஒரு நல்ல உதாரணம்.

திலீபன் யாழ். இந்துவில் படிக்கும்போது அவரது நெருங்கிய நண்பனாக இருந்தவர்களில் கணேசன் என்பவரும் ஒருவர்; இவர் இப்போது ஒரு டொக்ரராக இருக்கின்றார்.

ஒருநாள் திலீபன், கணேசன் மற்றும் சிலர் ஊரெழுவினாள் திலீபனின் வீட்டுக்கு வந்தனர். அப்போது யாழ். இந்துவில் பொருட் காட்சி (Exhibition) நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

திலீபனின் வீட்டிலே சில மாதங்களுக்குமுன் ஒரு நாய் செத்து விட்டதால், அதை ஒரு மரத்தின் கீழ் கிடங்கு வெட்டித் தாட்டிருந்தார்கள். திலீபனும் நண்பர்களும் அந்தக் கிடங்கைக் கிண்டி நாயின் எலும்புக் கூட்டை வெளியில் எடுத்துத் துப்புரவு செய்தார்கள்.

அப்போது ஏற்பட்ட துர்நாற்றம் காரணமாக வீட்டில் இருந்தவர்கள் வெளியே போனாலும், திலீபனும் நண்பர்களும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தமது வேலையை முடித்துவிட்டு, அந்த எலும்புக்கூட்டை அன்றே எடுத்துச்சென்று பொருட்காட்சியில் வைத்தனர்.

எதையும் ஆராய்ச்சி செய்துபார்ப்பதில் திலீபனுக்கு மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு. அதனால்தான், தான் இந்த உண்ணவிரதப் போராட்டத்தில் இறக்க நேரிட்டால் தனது உடலை யாழ். வைத்திய பீடத்துக்கு ஆராய்ச்சிப் படிப்புக்காக அனுப்பிவைக்கும்படி அவர் கூறினாரே போலும்?

மூன்றாம் நாள் —17-09-1987

காலை ஆறு மணிக்குத் துயில் எழும்பிய திலீபனின் முகத்தைப் பார்த்த எனக்கு, ஒரு கணம் அதிர்ச்சியாயிருந்தது. காரணம் அவரின் உதடுகள் இரண்டும் பாளம்பாளமாக வெடித்து வெளிறிப் போயிருந்தன.

கண்கள் நேற்றைக்கு இருந்ததைவிட இன்னும் சற்று உள்ளே போயிருப்பது போல் தோன்றியது..... முகம் வரண்டு, காய்ந்து கிடந்தது. தலை குழம்பியிருந்தது.

நாக்கும் வறண்டுபோயிருந்தது. இந்த நிலையில் அவரின் பற்களைச் சுத்தம் செய்ய முடியாது. எதற்கும் அவரின் விருப்பத்தைக் கேட்டுவிடுவோமே என்று அவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன்.

“ பல் விளக்கி முகம் கழுவவில்லையோ? ”

“ இல்லை வாஞ்சியண்ணை... வேண்டாம். ”

கலைந்திருந்த தலைமயிரை நானே அவருகில் சென்று வாரி விடுகிறேன்.

அவர் இன்னும் சிறுநீர் கழிக்கவில்லை.

“வெளிக்குப் போகேல்லையோ?” என்று மெதுவாகக் கேட்கிறேன்.

“போகவேணும் போலதான் இருக்கு.”

“சரி கீழே இறங்கி வாருங்கோ” என்று கூறிவிட்டு, மேடையை விட்டு நானே முதலில் இறங்கி, கீழே இறங்குவதற்கு உதவி செய்ய முயன்றேன்.

“வேண்டாம் விடுங்கோ..... நானே வருகின்றேன்” என்று என்கையை விலக்கிவிட்டு தானே கீழே குதிக்கின்றார்...

மனதை எவ்வளவு திடமாக வைத்திருக்கின்றார் என்று எனக்குள்ளேயே ஆச்சரியப்பட்டேன்.

மறைவிடத்துக்குச் சென்ற அவர், சிறுநீர் கழிக்க முடியாமல் சிரமப்பட்டார்.

5 நிமிடம்.....

10 நிமிடம்.....

15 நிமிடம்.....

20 நிமிடம்.....

நிமிடங்கள் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால், எதுவித பயனும் ஏற்படவில்லை. அவரைப் பார்க்க எனக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

என் கண்கள் என்னையறியாமலே கலங்குகின்றன.

மேடையின் வலப்புறத்தில் ஏறி அமர்ந்த திலீபன், தூரத்தில் தெரியும் வழக்கமான ஆட்களை அழைத்து உரையாடத் தொடங்கினார்.

“கண்டபடி பேசினால் களைப்பு வரும்..... கொஞ்சம் பேச்சைக் குறையுங்கோ...” என்று அவரைத் தடுக்க முயல்கிறேன். ஆனால், என்னால் முடியவில்லை. தனக்கே உரிய சிரிப்பை என் வார்த்தைகளுக்குப் பதிலாக்கிவிட்டுத் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

கடைசியாக அவர் நீர் அருந்தி 45 மணித்தியாலங்கள் முடிந்து விட்டன. இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் அவர் இப்படி தன்னைத்தானே வருத்தப்போகிறார்?

இப்போதே சிறுநீர் கழிக்க முடியாமல் கஷ்டப்படத் தொடங்கி விட்டார். இன்னும் இரண்டு நாட்கள் போனால் என்னென்ன நடக்குமோ? என்று எண்ணிய நான், அவரின் காதுக்குள் குசு குசுக்கிறேன்.

“என்ன பகிடியா பண்ணுறீங்க?..... ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரும் குடிக்கமாட்டேன் என்ற நிபந்தனையுடன்தானே இந்த உண்ணா விரதத்தைத் தொடங்கினான்..... பிறகு எப்படி நான் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டீங்க?”.....

என்று ஆவேசத்துடன் என்மீது பாய்கிறார்.

“இல்லை .... இப்பவே உங்களுக்குச் சலம் போறது நின்று போச்சு..... இனியும் நீங்கள் தண்ணீர் குடிக்காமல் இருந்தால் மேலும் மேலும் கஷ்டமாக இருக்குமே..... அதுக்காகத்தான் கேட்டனான்.....”

என்று அசடு வழியக் கூறிவிட்டு, வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டேன்.

“இனிமேல் என்னைத் தண்ணி குடிக்கச் சொல்லிக் கேட்க வேண்டாம்..... சரியோ?..... உண்ணாவிரதம் என்றால் என்ன?..... தண்ணீர், குளுக்கோஸ், இளநீர் எல்லாமே உணவுதான்..... இந்த

உணவுகளை எடுத்துக்கொண்டு எவ்வளவு நாளும் உயிர் வாழலாம். ஆனால், அது உண்ணாவிரதம் இல்லை. உண்ணாவிரதம் எண்டால் அதுக்கு அர்த்தம் வேணும்... ஒரு புனித இலட்சியம் நிறைவேற வேண்டுமெண்டதுக்காகத்தான் எங்களை நாங்கள் வருத்திக்கொண்டு உண்ணாவிரதம் இருக்கிறம்.....இது வெறும் அரசியல் லாபத்துக்காக தொடங்கப்பட்டதல்ல..... வயிறு முட்டக் குடித்துவிட்டு மக்களையும் ஏமாற்ற என்னால் முடியாது.''

அவரின் பேச்சில் இருந்த உண்மைகள் எனக்கும் தெரியும். ஆனால், திலீபனின் உயிர் மிகவும் பெறுமதி மிக்கது..... அதை இப்படி வருந்த விடுவதா? என்ற ஏக்கத்தில்தான் அப்படிக்கேட்டேன். ஆனால் அவர் தன் உயர்ந்த சிந்தனையால் என் பேச்சுக்கு ஆப்பு வைத்து விட்டார்:

நேரம் செல்லச் செல்ல நல்லூர் ஆலய மைதானம் நிரம்பிவழிந்து கொண்டிருந்தது. கடந்த இரு நாட்களாக ஆயிரக்கணக்காக வந்திருந்த சனக்கூட்டம், இன்று இலட்சத்தைத் தாண்டியிருந்தது. யாழ்ப்பாண நகரத்தில் உள்ள கல்லூரிகளிலிருந்து மாணவ - மாணவிகள் காலை 9 மணி முதல் வரிசைவரிசையாக, வெள்ளைச் சீருடையில் அணிவகுத்து வந்து மைதானத்தை நிறைக்கத் தொடங்கினர்.

திலீபன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஓர் அங்கத்தவர் என்ற நினைப்பு விடுபட்டு, 'தமிழ் இனத்தின் பிரதிநிதி' என்ற எண்ணம் தான் அந்தச் சனக்கூட்டத்தினர் மத்தியில் நிறைந்திருந்தது.

தாய்க்குலம் - திலீபன் வாடி வதங்கியிருந்த கோலத்தைக் கண்டு கண்ணீர் சிந்தியது. அந்தக் கண்ணீர் மழையில் இதயம் கனிந்து விட்ட வருணபகவான்கூடத் திடீரென்று பலமாகக் கண்ணீர் சொரியத் தொடங்கிவிட்டான்.

ஆம் !

அனலாகக் கொதித்துக்கொண்டிருந்த சூரியன், ஒரு பிள்ளையின் உடலை வெப்பத்திலிருந்து பாதுகாப்பதற்காகத், தன்னைத் தானே கருமேகத்தின் போர்வைக்குள் மூடிக்கொண்டான்.

மழைநீர் கோவில் மைதானத்தில் ஆறாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால், பொதுமக்களில் ஒருவர்கூட எழும்பாமல் அப்படியே இருந்தனர். அப்பப்பா ! மக்களின் உணர்வு மழைக்கு முன்னிலையில் அந்த வருணனின் மழைநீர் வெகு சாதாரணமானது என்ற எண்ணம் நிதர்சனமாகத் தெரிந்தது.

வாடிய நிலையிலும், சோர்ந்த நிலையிலும் தன் உயிரினும் மேலான மக்கள் மழையில் நனைவதைக் கண்ட திலீபன், அவர்களை நனைய வேண்டாம் என்று கைகளை அசைத்துச் சைகை காட்டினார். ஆனால், அவர்களோ அசைவதாக இல்லை. “உன்னால் மட்டும்தானா தமிழினத்துக்காக மெழுகாக உருக முடியும்?..... உன் உயர்ந்த இலட்சியத்துக்குமுன் இந்த மழை வெகு சாதாரணமானது!” என்று கூறுவதுபோல், அவர்கள் நின்றன்கொண்டிருந்தனர்.

முரளியும் - நிரஞ்சனும், வேறு சிலரும் படங்குகளை விரித்துக் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒலிபெருக்கியில் காசி ஆனந்தனின் கவிதையொன்று முழக்கமிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“திலீபன் அழைப்பது சாவையா? - இந்த

சின்ன வயதில் இது தேவையா?”.....

முன்றாம் நாளான இன்று இரண்டாவது மேடையில் சூடான பேச்சுக்களும், கண்ணீர்க் கவிதைகளும் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. பேச்சாளர்களில் ஒருவரும், எமது தீவிர ஆதரவாளருமான காங்கேசன்துறை கருணானந்தசிவம் ஆசிரியர் அவர்கள் இப்படிப் பேசினார்:

“தீயாகி திலீபனின் உயிர் விலைமதிப்பற்றது. அவர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு மட்டும் உரியவர் அல்ல..... அவர்..... தமிழ் இனத்துக்கே சொந்தமானவர்... அப்படிப்பட்ட திலீபன் அவர்கள் ஒரு சொட்டு நீராவது அருந்தி தன் உடலைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவர் தன் பிடிவாதத்திலிருந்து இறங்கி நீர் உணவு அருந்தி எம்

கவலையைப் போக்கவேண்டும்..... இது எனது வேண்டுகோள் மட்டுமல்ல; இங்கே வந்திருக்கும் இலட்சக்கணக்கான மக்களின் வேண்டுகோளும் இதுதான்.”

அந்தப் பேச்சைக் கேட்ட திலீபனின் முகம் வாடியதை நான் அவதானித்தேன்.....தான் பேசப்போவதாகக் கூறினார். அவரிடம் ஒலிவாங்கியைக் கொடுத்தேன்.

“இந்த மேடையில் பேசிய ஓர் அன்பர் என்னை நீர் உணவு அருந்தும்படி கூறியது என்னை அவமானப்படுத்துவது போல் இருக்கிறது.....நான் இந்த மேடையிலே நீராகாரம் எதுவும் எடுக்காமல் தான் உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்தேன்... இறுதிவரை இந்த இலட்சியத்தில் இருந்து மாறமாட்டேன். நீங்கள் இந்தத் திலீபனை நேசிப்பது உண்மையாக இருந்தால், தயவு செய்து இனிமேல் என்னை யாரும் நீராகாரம் அருந்தும்படி வற்புறுத்த வேண்டாம். உங்கள் திலீபனுக்கு நிறைந்த மனக்கட்டுப்பாடும் தன்னம்பிக்கையும் உண்டு..... என் கோரிக்கைகளை இந்திய அரசு நிறைவேற்றாவிட்டால் நீரே எடுக்காமல் இறப்பேனே தவிர, இந்த அற்ப உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக என் இலட்சியத்திலிருந்து ஒரு போதும் பின் வாங்க மாட்டேன்.” அவர் பேசி முடித்ததும், மழை ஓய்ந்துவிட்டது.

திலீபனுடன் சேர்ந்து அவன் கோரிக்கைகள் வெற்றிபெற வேண்டும் என்பதற்காக தினமும் நல்லூர்க் கோவில் மைதானத்தில் அடையாள உண்ணாவிரதம் இருப்போர் தொகை அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.

பலர் தாமும் சாகும்வரை திலீபனைப்போல் ஒரு சொட்டு நீர் கூட அருந்தாமல் உண்ணாவிரதம் இருக்க விரும்புவதாக, எம் மீடம் வந்து கூறினார். அவர்களின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணிக்க முடியாமல் திணறினோம்.

செல்வி சிவா துரையப்பா என்ற பெண் அச்சுவேலியைச் சேர்ந்தவர் ..... 17 - 09 - 87 இல் திலீபனுக்கு ஆதரவாக மூன்றாவது (சிறிய) மேடை ஒன்றில் தனது உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார் ...

அன்றிரவு திலீபன் சிறுநீர் கழிக்க முடியாமல் மிகவும் அவஸ்தைப்பட்டார். வைத்தியர் ஒருவரை அழைத்துவந்து அவரைப் பரிசோதிக்க ஏற்பாடு செய்தோம். ஆனால், திலீபன் அதை மறுத்து விட்டார். எந்தவித பரிசோதனையும், சிகிச்சையும் தான் இறக்கும் வரை தனக்கு அளிக்கக்கூடாதென்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டார்.

அன்று அவர் கஷ்டப்பட்டு உறங்கும்போது நேரம் நள்ளிரவு 1-00 மணி.

அவரின் நாடித்துடிப்பு - 11, சுவாசம் -24.

கடந்த மூன்று நாட்களாக மேடையில் திலீபனுடன் சேர்ந்து ஒரு சொட்டு நீர்கூட அருந்தாமல் இருந்தேன் ..... மானசீகமாகத் திலீபனின் நட்புக்கு உயரிய மதிப்பளிப்பவன் நான். அதனால்தான் என்னால் எதுவும் அருந்த முடியவில்லை ..... திலீபன் ஒன்றும் அருந்த வில்லையே ..... உண்ணவில்லையே, என்ற வேதனைதான் என் வாய்க்குப் பூட்டுப் போட்டதேதவிர வேறொன்றுமில்லை.

கடந்த மூன்று நாட்களாக ஒன்றுமே நான் உண்ணாமல் - அருந்தாமல் இருந்தது சிறிது களைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும், திடமனத்துடன் அதைச் சமாளித்துக்கொண்டேன். நான்காம் நாளான இன்றுதான் எனக்குச் சற்று நாவரச்சியாக இருந்தது. ஆனாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் - யாரிடமும் என் மௌனவிரதத்தைப்பற்றிக் கூறாமல் இருந்தேன். இரண்டு மூன்று முறை ராஜனும் - நவீனனும் என்னைச் சாப்பிட அழைத்தபோது நான் பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டேன்.

ராஜன், மாத்தயா அண்ணையிடம் இன்று என்னைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும் என்பதை, மாத்தயா அண்ணை என்னை மேடைக்குப் பின்புறமிருந்த வீட்டிற்கு அழைத்துப் பேசியதிலிருந்து அறிந்துகொண்டேன். என்னை வீணாகப் பட்டினி கிடக்க வேண்டாம் என்று மாத்தயா வேண்டிக் கொண்டார். திலீபன் இருக்கும் நிலையைப் பார்க்கும் போது என்னால் எதுவும் அருந்த முடியவில்லை ..... என்று மாத்தயாவிடம் கூறியபோது, என்னால் தாங்க முடியவில்லை ..... விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கிவிட்டேன். என்வாழ்க்கையில் எத்தனையோ சோகச் சம்பவங்கள் நடந்து

முடிந்துவிட்டன. ஒன்றுக்குமே நான் அழுததில்லை. இன்று? ..... மாத்தயா என்னை அதன்பின் வற்புறுத்தவில்லை.

ஆனால், இன்று காலை 10 மணியளவில் தலைவர் பிரபாகரன் என்னை அழைத்துவரச் சொன்னதாக மாத்தயா என்னிடம் கூறியபோது, என் நெஞ்சு பட படவென்று அடித்துக் கொண்டது.

தலைவர் மிகவும் கண்டிப்பானவர்; என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற கேள்வியை எனக்குள் பலமுறை கேட்டுக்கொண்டேன்.

தலைவரின் அறைக்குள் பயத்துடன் சென்றேன்.

“ இருங்க வாஞ்சி அண்ணா ” என்ற அன்பான குரல் என்னை வரவேற்றது - ஆச்சரியத்தால் என் கண்கள் அகன்றுவிட்டன. சாப்பிடாத மயக்கத்தில் என் கண்களும் மயங்கிவிட்டனவா என்று, ஒருகணம் சிந்தித்தேன்.

இல்லை!

என் முன் இருப்பவர், தலைவர் பிரபாகரன்தான்!

துறு, துறுவென்று பார்க்கும் அதே கண்கள்.

வட்ட முகம்.

கூரிய அழகான பெரிய மூக்கு.

அளவாக — அழகாக நறுக்கிவிடப்பட்ட நீண்ட மீசை.

“ நீங்க படிச்சவர் ..... வயதில் மூத்தவர் ..... நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை ..... திலீபனில் அன்பு இருக்கவேண்டியதுதான். அதற்காக இப்படியா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எதுவும் குடிக்காமல், சாப்பிடாமல் இருப்பது? நீங்கள் அவரைப் பார்க்கவேண்டியவர் ..... உங்கள் உடம்பில் சக்தி இருந்தால்தான் அதற்கு உங்களால் முடியும் ..... நான் திலீபனில் அன்பில்லாதவன் என்றா

நினைத்திருக்கிறீர்கள்? திலீபன் என் பிள்ளையைப் போன்றவன்.....
நானே அவனை இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்திற்கு அனு
மதித்திருக்கிறேனென்றால் ..... என் மனத்தைக் கல்லாக்கித்தான்
அதைச் செய்திருக்கிறேன். இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்திற்
குத் தேவையான மனோதிடம் திலீபனிடம் இருப்பதனால்தான்,
உண்ணாவிரதத்தை அவன் நடத்த விரும்பியபோது நான் அதற்
குச் சம்மதித்தேன் ..... ஒவ்வொருவராக இந்தப் போராட்டத்தில்
ஈடுபடுவதுதான் நல்லது. திலீபனுக்கு அடுத்த சந்தர்ப்பம் உங்க
ளுக்குத் தர முயற்சிக்கிறேன் ..... அதுமட்டும் நீங்கள் வழக்கம்போல்
சாப்பிட்டு, குடித்து இருக்கவேண்டும் ... .. திலீபனை வடிவாகக்
கவனித்துக் கொள்ளுங்கள் ..... இப்போது எதையாவது குடித்து
உங்கள் பிடிவாதத்தை விட்டுவிடுங்கள் .....

என்று கூறிய தலைவர், சொர்ணனை அழைத்து குளுக்கோசும்
எலுமிச்சம் பழமும் வரவழைத்து, தானே தன் கைப்படக் கரைத்து,
அந்தக் கிளாசை என்னிடம் நீட்டினார். அவ்வளவு கூறியபின்
என்னால் எதுவும் திருப்பிக் கூற முடியவில்லை. மட மடவென்று
வாங்கிக் குடித்தேன்.

தலைவர் பிரபாகரன் கண்டிப்பானவர் என்பது தெரியும் .....
ஆனால், அவரின் அன்பான வார்த்தைகள் எமது வாயைத் தானா
கவே அடைக்கச் செய்துவிடும் என்பது எனக்கு இன்றுதான் புரிந்
தது.

நான்காம் நாள்

—18-09-1987

தீலீடனின் உண்ணாவிரதச் செய்தி இலங்கையில் மட்டுமன்றி உலகம் முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது. பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீற்சர்லாந்து போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தும், அரபு நாடுகளிலிருந்தும் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் வந்து கொண்டேயிருந்தன,

ஏன்?..... இந்தியாவின் தமிழகத்திலும் இந்தச் செய்தி, உணர்வு அலைகளைக் கொந்தளிக்கச் செய்து கொண்டிருப்பதாக அங்கிருந்து கிடைத்த தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. தமிழகம் உட்பட பலநாட்டுப் பத்திரிகைகள் திலீபனின் உண்ணா விரதத்திற்கு ஆதரவாகத் தலைப்புச் செய்திகளைப் போட்டிருப்பதாக, எமது தகவல் தொடர்பு அறிக்கைகள் கூறுகின்றன.

இன்று திலீபன் உண்ணாவிரதம் ஆரம்பித்து நான்காவது நாள். அவரது உடல் மிகவும் அசதியாகக் காணப்பட்டது ..... பயற்றங்காயைப்போல் வாடி வதங்கி, கட்டிலின்மேல் அவர் சுருண்டு கிடந்த தோற்றம், பார்ப்பவர் நெஞ்சங்களைப் பதை பதைக்க வைத்தது.

அப்படியிருந்தும் அவர் இன்று மக்கள் முன் உரையாற்றினார் அவரின் உரை பின்வருமாறு:

“ அன்பார்ந்த தமிழீழ மக்களே!

விளக்கு அணையுமுன்பு பிரகாசமாக எரியுமாம். அதுபோல இன்று நானும் உற்சாகத்துடன் இருக்கிறேன் என்பது தெரிகிறது. இன்று தாராளமாகப் பேசமுடிகிறது. போராட்ட தயாராகுங்கள்! எனக்கு விடைதாருங்கள்! ஒருவரும் என்னை இந்தப் போராட்டத்தைக் கைவிடுமாறு கேட்க வேண்டாம். நானும் எனது தலைவரும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவுதான் இது மறைந்த போராளிகள் 650 பேருடன் சேர்ந்து 651 ஆவது ஆளாகி மேலிருந்து பார்ப்பேன். எங்கள் உயிர் உங்களுடன் ஒட்டிவிடும். என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். எனது அவயவங்கள் செயலிழப்பதனால், இனிமேல் மனிதனாக வாழமுடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

எமது வீரர்கள் கொள்கைக்காக உயிரைக் கொடுப்பவர்கள், கொள்கைக்காக என்னைத் தொடர்ந்து வருவார்கள். அவர்களையும் தடுக்காதீர்கள். நாங்கள் ஐந்து ஆறுபேர் சாவதால் எவ்வித தீங்கும் வந்து விடாது. மக்கள் புரட்சி வெடிக்கட்டும், நான் மூன்று தடவைகள் பேசியுள்ளேன்; மூன்று தடவைகளும் ஒரே கருத்தைத்தான் பேசியுள்ளேன்.”

நேற்று இரவு முழுவதும் அவர் ஆழ்ந்து தூங்கினார். இன்று காலை ஒன்பது மணி ஆகியும் தூக்கத்தைவிட்டு அவர் எழுந்திருக்கவில்லை.

இளைஞர்களான ‘நவீனன்கள்’ இருவரும், அவரின் இடப் பக்கத்திலும் வலப்பக்கத்திலுமாக அமர்ந்திருந்து, விசிறியால் ஆள் மாறி ஆள் வீசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்,

நேற்று இரவு வழக்கத்தைவிட நாடித்துடிப்பு 110 ஆக அதிகரித்திருந்ததில் இருந்து, அவர் உடல் நிலை பாதிப்படையத் தொடங்கிவிட்டது என்பதை நான் அறித்து கொண்டேன்.

சூரியனின் கதிர்கள் பூமியெங்கும் வியாபித்திருந்தன.

அவரருகே சென்று அவரின் நாடித்துடிப்பை மெதுவாகப் பரிசோதித்துக்கொண்டே சுவாசத்தையும் எண்ணுகிறேன்.

நாடித்துடிப்பு - 120!

சுவாசத்துடிப்பு - 24!

ஆம்; சாதாரண நிலையிலிருந்து மிகவும் அசாதாரணமாகக் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது..... நாடித்துடிப்பு.....!

(நாடித்துடிப்பு - சாதாரணம் 72 - 80)

(சுவாசம் - 16 - 22)

நான்கு நாட்களாக நீராகாரம் உட்கொள்ளாத காரணத்தினால் உடலில் திரவநிலை குறையத் தொடங்கிவிட்டதால், இருதயத்துக்கும் நுரையீரல்களுக்கும் செல்லும் இரத்தத்தின் அளவும், கனமும் குறையத் தொடங்கிவிட்டது. அதனால்தான் இருதயமும், சுவாசமும் பலமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியிருக்கின்றன. இதை விட இரண்டு நாட்களாகச் சிறுநீர் கழியவில்லை.

தொடர்ந்து இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குச் சிறுநீர் கழியாமல் இருக்குமானால் சிறுநீரகத் தளர்ச்சி (Kidney Failure) ஏற்படலாம். 'கிட்னி பெயிலியர்' ஏற்படுமானால் அது இருதயத்தில் தாக்கத்தையும் அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தி இறப்பை உண்டுபண்ணலாம்...

எனக்குத் தெரிந்தவரை வழக்கமாக நடைபெறக்கூடிய இந்த நிகழ்ச்சிகளினால் திலீபனின் உயிர் பறிக்கப்படக்கூடிய வாய்ப்பு எந்த நேரத்திலும் ஏற்படலாம்.

நல்லூர்க் கந்தனிடம் முறையிட்ட மக்கள் நாச்சிமார் கோயில் அம்பனிடமும் மனமார வேண்டுவதைக் காதால் கேட்கிறேன்.

“தாயே உன் பிள்ளையொன்று உணவில்லாமல் செத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை நீதானம்மா கடைசிவரையும் காப்பாற்ற வேண்டும்.....”

நீண்ட, நாட்களுக்குப்பின், திலீபனுக்காக மக்களுடன் சேர்ந்து நானும் இப்படி வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

வெகு நேரத்தின்பின் கண் விழித்த திலீபன், எழும்புவதற் குச் சக்தியின்றி படுக்கையிலேயே கிடக்கிறார்,

மைதானம் சனக்கூட்டத்தினால் நிரம்பிக்கொண்டிருக்கிறது.

திலீபனைப் பார்ப்பதற்காக அணியணியாக மேடைக்கு முன் புறம் மக்கள் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர்... ஒருவர் முகத்தி லாவது மகிழ்ச்சி இல்லை. சில தாய்மார் திலீபன் படுத்திருக்கும் பரிதாப நிலை கண்டு பொறுக்க முடியாமல் விம்மி விம்மி அழு கின்றனர்.

கிறிஸ்தவப் பாதிரியாரும் - பல வருடங்கள் சிறீலங்காச் சிறை யில் அடைபட்டுத் தாங்க முடியாத சித்திரவதைகளை அனுபவித்த வரும், 1983 ஜூலையில் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் 52 தமிழ்க் கைதிகள் சிங்கள இனவாதப் பூதங்களால் கொல்லப்பட்ட சமயம் எதிர்பாராத விதமாகத் தப்பியவரும் ஆகிய, வண. பிதா சிங்கராயர் அவர்கள், திலீபனைப் பார்ப்பதற்காக மேடைக்கு வந் தார்.

ஒரு துறவியாக இருந்தாலும் திலீபனின் கோலத்தைக் கண்ட தும் அவர் அழுதே விட்டார். திலீபனின் கரங்களைப் பற்றி அவர் அன்போடு வருடினார்.

உடல் சோர்வுற்று இருந்தபோதிலும் திலீபன் அவருடன் மனம் திறந்து வெகுநேரம்வரை பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

திலீபனின் பிடிவாதத்தையும், திடமனத்தையும் நன்கு அறிந்த வர் அந்தத் துறவி அப்படியிருந்தும் திலீபன் படுத்திருக்கும் கோலத் தைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் விசும்பினார்.

கொஞ்சமாவது தண்ணீர் அருந்திவிட்டு உண்ணாவிரதத்தைத் தொடருமாறு அவர் வற்புறுத்தினார்.

ஃபாதர் சிங்கராயர்மீது திலீபனுக்கு எப்போதும் மிகுந்த மதிப் பும் பாசமும் உண்டு. அப்படியிருந்தும் தனக்கே உரிய புன்முறு வலைக் காட்டி - அதையே அவரின் வேண்டுகோளுக்குப் பதிலாக்கி வீட்டு மெளனமாகினார் திலீபன்.

தேசிய நூலகப் பிரிவு

மாநகர நூலக சேவை

யாழ்ப்பாணம்

ஃபாதர் சிங்கராயர் சென்ற பின் ஈரோஸ் இயக்கத் தலைவர் பாலகுமாரும், ஈரோஸ் இயக்க யாழ். மாவட்ட அரசியல் பிரிவுப் பொறுப்பாளர் 'பரா' வும் மேடைக்கு வந்தனர்.

எந்த இயக்கத்தவர்களானாலும் அவர்களுடன் சகஜமாகப் பேசுவதில் திலீபனுக்கு நிகர் திலீபன்தான்.

அவர்களும் திலீபனைத் தண்ணீராவது அருந்தும்படி வற்புறுத்தினர். ஆனால், அவர்களுக்குக் கிடைத்த பதிலும் மௌனம்தான்.

செல்வி குகசாந்தினி, திருமதி நல்லையா ஆகிய இரு பெண்கள் திலீபனுக்கு ஆதரவாக, சாகும்வரையிலான உண்ணாநோன்பினை ஆரம்பித்தனர். அத்துடன், வல்வெட்டித்துறையில் 5 தமிழர்கள் ஏற்கெனவே உண்ணாவிரதம் ஆரம்பித்துவிட்டதாக பத்திரிகையில் செய்தி வெளியாகியிருந்தது.

இன்று மாலை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் பிரிவு ஆலோசகர் கலாநிதி அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்கள், திலீபனை வந்து சந்தித்தார். இந்திய அரசிடமிருந்தோ, இந்தியத் தூதுவரிடமிருந்தோ இதுவரை எந்தப் பதிலுமே கிடைக்கவில்லை என்று, அவர் திலீபனிடம் கூறினார். அவருடன் திரு யோகியும் வந்திருந்தார்.

திலீபனின் பொறுப்புக்களையெல்லாம் தன் தலைமீது சுமந்து கொண்டிருப்பவர் யோகி.

சில நாட்களுக்குமுன் இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் பாரபட்சமான நடவடிக்கைகளையும் சிங்கள இராணுவத்துக்கு ஆதரவான நடவடிக்கைகளையும் கண்டித்து, ஒரு நாள் அடையாள மறியற் போராட்டம், சகல இராணுவ முகாம்களிலும் பொது மக்களால் நடத்தப்பட்டபோது, யாழ். கோட்டையின் முன்பாக அன்றைய மறியல் போராட்டத்தை முடித்துவைத்து திலீபன் பேசிய பேச்சு என்னைவுக்கு வருகிறது.

“இந்த யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலே சில நாற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமிழனின் கொடி பறந்தது. அந்தக் கொடியை போர்த்துக்

கேயர் பறித்தெடுத்தனர்... போர்த்துக்கேயரிடம் இருந்து ஒல்லாந்தரும், ஒல்லாந்தரிடமிருந்து ஆங்கிலேயரும் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். ஆங்கிலேயரிடமிருந்து சிங்களவர் கடைசியில் கைப்பற்றினர்; இன்று இந்தியர். இந்தக் கோட்டையிலே மீண்டும் தமிழ்க்கொடி - அதாவது புலிக்கொடி பறக்கும் காலம் வெகுதூரத்தில் இல்லை. அந்தத் தமிழ்க்கொடியைப் பறக்க விடுவதற்காக, ஒவ்வொருவரும் எமது உயிரை அர்ப்பணித்துக்கொண்டு வருகிறோம். அதில் என் பங்கு எப்போது...? என்பதுதான் எமது கேள்வியாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, பதவிகள் எமக்குப் பெரியதல்ல... பதவிகளைத் தேடிச் செல்பவர்கள் புலிகள் அல்ல; அதற்கு வேறு ஆட்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள்! ”

அந்தத் தீர்க்கதரிசனப் பேச்சுக்கு உயிர்வடிவம் கொடுப்பதற்காகத்தான், திலீபன் சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார்?

திலீபன் ஒரு சிறப்பான சதுரங்க வீரர். தனது பள்ளிப் பருவத்தில் பல பரிசுகளை இதற்காக அவர் பெற்றுள்ளார். அரசியலில் எந்தக் காயை எப்படி, எந்த நேரத்தில், நகர்த்த வேண்டும் என்பது அவருக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

அகிம்சைப் போராட்டத்துக்கு மதிப்பளிக்கும் இந்திய நாட்டின் சமாதானப் படையினரின் கண்களைத் திறப்பதற்கு, இந்தச் சாகும் வரையிலான உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தது முற்றிலும் பொருத்தமானதே..... இந்தியா உளப்பூர்வமாக அண்ணல் காந்தியைப் பின்பற்றும் நாடாக இருந்தால், நிச்சயம் பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும். இல்லையேல் உலகத்தின் பார்வையில் இருந்து அது தப்பவே முடியாது.

அன்றிரவு திலீபனுக்குத் தெரியாமல் அவரது இரத்த அழுத்தத்தைப் பதிவுசெய்துவிட்டேன். அது 100/65

நாடித்துடிப்பு - 114.

சுவாசம் - 25.

இந்தியா என்ன செய்யப்போகிறது? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“வெள்ளையனே வெளியேறு” என்று ஆங்கிலேயரை வெளியேற்றுவதற்காகப் போராட்டம் நடாத்திய காந்தி இன்று இருந்திருந்தால், என்ன செய்திருப்பார்? ஆனால் திலீபனோ இந்தியப்படையை வெளியேறு என்றுகூடக் கேட்கவில்லையே! இவர்கள் திலீபனின் சாதாரண கோரிக்கைகளுக்கு ஏன் மௌனம் சாதிக்கிறார்கள்? எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

ஐந்தாம் நாள்

—19-09-1987

விழக்கம்போல் சகல பத்திரிகைகளையும் காலையில் வாசித்து முடிக்கும் திலீபனால், இன்று எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதிலுமிருந்து தனியார் பஸ் வண்டிகளில் மக்கள், வெள்ளம்போல் வந்து நிறையத் தொடங்கி விட்டனர்.

இன்னமும் திலீபன் போர்வைக்குள்ளேயே புதைந்து கிடக்கின்றார். அவரால் எழும்ப முடியவில்லை. உடல் பயங்கரமாக வியர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது,

மின்விசிறி அவர் பக்கத்தில் வேகமாகச் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது. ஒரு மனித இயந்திரம் தன் முழுச்சக்தியையும் பிரயோகித்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அன்றைய பத்திரிகைகளில் முக்கிய செய்திகளாக வழக்கம்போல் திலீபனைப் பற்றிய செய்திகளே இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

“திலீபன் உடல்நிலை மோசமாகி வருகிறது. அவர் கடைசியாக சிறுநீர் கழித்து 48 மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது..... இதே நிலையில் மேலும் இரண்டு நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து சிறுநீர் கழியாவிட்டால், அவரின் சிறுநீரகம் பாதிக்கப்பட்டு அதிர்ச்சி ஏற்படலாம்” என்று ஒரு பத்திரிகையில் போட்டிருந்தார்கள். வேறு ஒரு பத்திரிகை பின்வருமாறு எழுதிப்பிருந்தது:

“திலீபன் சேர்ந்து வருகிறார்... ஒரு மெழுகுவர்த்தியைப் போல் அவர் தமிழினத்துக்காக சிறிது சிறிதாக உருகிக்கொண்டிருக்கிறார்..... அவரின் சிறுநீரகம் பாதிப்படையத் தொடங்கிவிட்டது. இருதயம் பலமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து அவர் நீராகாரம் எடுக்காவிட்டால் நிலைமை மேலும் மோசமாகி, எந்த நேரத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம்.”

பத்திரிகைகளைப் படிக்கும்போது என் கைகளுடன் சேர்ந்து உள்ளமும் நடுங்கியது..... திலீபன் என்ற ஓர் இனிய காவியத்தின் கடைசி அத்தியாயத்துக்கு வந்துவிட்டோம் என்பது போன்ற பிரமை, எனக்கு ஏற்படுகிறது.

அதற்கிடையில் ஓர் செய்தி காற்றோடு காற்றாகக் கலந்து வந்து என் காதில் விழுகிறது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் பிரிவைச் சேர்ந்த திலகர் அவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்றிருக்கிறார் என்பதுதான், அது..... புலிகளின் சார்பாக திம்புப் பேச்சுவார்த்தையில் கலந்துகொண்டவர்களில் திலகரும் ஒருவர். அப்படியானால்..... பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியிடமிருந்து ஏதாவது அழைப்பு வந்திருக்குமா என்ற நப்பாசையில், அதைப்பற்றி அறிவதற்காக பிரதித் தலைவர் மாத்தயாவிடம் செல்கிறேன்.

அங்கு அவர் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது, எனக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. “எந்தவிதமான அழைப்பும் வரவில்லை. வழக்கம் போல சாதாரண விசயங்களைக் கவனிக்கத்தான் திலகர் போயிருக்கிறார்.....” என்று மாத்தயா சொன்னதும், ஏன் கேட்டோம் என்றிருந்தது. திலகரின் இந்தியப் பயணம் பற்றி கேட்டு அறியாமல் விட்டிருந்தால், ஓரளவு மன நிம்மதியாவது கிடைத்திருக்கும். ஆனால்..... ?

விதியே! உன் கரங்கள் இத்தனை கொடியதா? பம்பரம்போல் கள்ளமில்லாத வெள்ளை உள்ளத்துடன் கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு எம்மையே சுற்றிவரும் திலீபனைச், சித்திரவதைப் பள்ளத்தில் தள்ளுவதுதான் உன் கோரமுடிவா? அப்படி அவர் என்ன குற்றம் செய்துவிட்டார்?

☆ தமிழினத்துக்காகத் தனது தந்தை, சகோதரர்களைப் பிரிந்து வந்தாரே ..... அது குற்றமா ?

☆ தமிழினத்துக்காகத் தன் வைத்தியப் படிப்பையே உதறி எறிந்தாரே ..... அது குற்றமா ?

☆ தமிழினத்துக்காக இரவு பகல் பாராமல் மாடாக உழைத்தாரே ..... அது குற்றமா ?

☆ தமிழினத்துக்காக தன் வயிற்றிலே உள்ள குடலின் 14 அங்குலத்தை வெட்டி எறிந்தாரே ..... அது குற்றமா ?

☆ தமிழினத்துக்காக இன்று தன்னையே சிறிது சிறிதாக அழித்துக்கொண்டு, உண்ணாவிரதம் இருக்கிறாரே ...

அது குற்றமா ?

☆ எது குற்றம் ?

வானத்தைப் பார்த்து வாய்விட்டுக் கத்தவேண்டும்போல் இருக்கிறது.

கதறித்தான் என்ன பயன் ஏற்படப் போகின்றது. இலட்சக் கணக்கான மக்கள் கடந்த ஐந்து நாட்களாகக் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருக்கிறார்களே ..... யாருக்காக.....? திலீபனுக்காக..... தமிழினத்திற்காக...

அப்படியிருக்க..... அந்தக் கண்ணீரை..... ஏக்கத்தை..... இன்னும் யாருமே புரிந்துகொள்ளவில்லையே.....? ஏன்?

உலகில் மனிததர்மமே செத்துவிட்டதா? காந்தி இறந்ததற் காகக் கண்ணீர் வடிக்கும் இந்த உலகம், காந்தியத்தின் காலடியில் சிறிது சிறிதாக எரிந்துகொண்டிருக்கும் திலீபன் என்ற மெழுகுவர் த்தியைக் காணவில்லையா?

அல்லது கண்டும் காணாமலும் போய்விட்டதா.....?

எத்தனையோ முறை திலீபன் சாவின் விளிம்பிலிருந்து தப்பியி ருக்கிறார் ..... எண்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு அவர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் நவாலிப் பிரதேசப் பொறுப்பாளராக இருந்தபோது, ஒரு நாள் நவாலி கத்தோலிக்க தேவாலயத்தின் அருகே நின்று பொது மக்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, திடீரென இரண்டு ஜீப் வண் டிகள் அவரின் அருகிலேயே முன்னும் பின்னுமாக வந்து நின்றன...

சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் கண்சிமிட்டும் நேரத்தினுள் சுற்றி வளைத்துவிட்டதை உணர்ந்த திலீபன், எதுவித பதற்றமும் அடையாமல் நிதானமாக நின்றார்.....அவரின் மதிநுட்பம் மிகத்தீவிரமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது.யாரோ ஒரு தமிழ்த் துரோகியால் பெறப்பட்ட தகவலை வைத்துக்கொண்டு திலீபனை அடையாளம் கண்டுகொண்ட இராணுவத்தினர், ஜீப் வண்டியில் ஏறுமாறு உத்த ரவிட்டனர்.

அவரது கையிலே ஆயுதம் அடங்கிய சிறிய 'சூட்கேஸ்' ஒன்று இருந்தது. அவருகே இரு இராணுவத்தினர் சேர்ந்து வந்தனர். ஜீப் வண்டியில் ஏறும்போது எதிர்பாராத விதமாக பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்தவர்கள் மீது பாய்ந்து, சூட்கேசினால் மின்னல் வேகத் துடன் தாக்கிவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த பனந்தோப்பை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினார் திலீபன். எதிர்பாராத தாக்குதலினால் நிலை குலைந்துவிட்ட இராணுவத்தினர், ஒரு நிமிடம் என்ன செய்வ தென்று தெரியாமல் திகைத்து நின்றனர்.

மறுகணம் .....அவர்களின் கைகளில் இருந்த துப்பாக்கிகள் பயங் கரமாக, திலீபனை நோக்கி உறுமத் தொடங்கின. அவரது கையொன் றைத் துளைத்துக்கொண்டு சென்றது துப்பாக்கிக் குண்டு.

இரத்தம்சிந்தச் சிந்த மனதைத் திடீயாக்கிக்கொண்டு வெகு

நேரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார் திலீபன். இராணுவத்தினரால் அவரைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அந்த ஏமாற்றத்தினால் பல பொது மக்களை, அவர்கள் அன்று கண்மூடித்தனமாகச் சுட்டுத்தள்ளிவிட்டுச் சென்றனர்.

1986 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் வல்வெட்டித்துறையில் நடைபெற்ற புலிகள்-சிநீலங்கா இராணுவ மோதலின்போது, திலீபன் தன் துப்பாக்கியால் பலரைச் சுட்டுத் தள்ளினார். ஆனால், எதிரிகளின் ஓர் குண்டு அவரின் குடலைச் சிதைத்துவிட்டது.

யாழ். பெரியாஸ்பத்திரியில் அவர் அனுமதிக்கப்பட்டபோது, அவரின் குடலில் 14 அங்குல நீளத் துண்டைச் சத்திரசிகிச்சை நிபுணர்கள் அகற்றி விட்டனர். அந்தப் பெரிய சத்திரசிகிச்சையின்போது அவர் பெருமளவில் இரத்தத்தை இழந்திருந்தார். அந்தக்காயம் மிகவும் சிக்கலாக இருந்ததால், மேலும் இரண்டு சத்திரசிகிச்சைகளைச் செய்தபின்பே அவர் பூரண குணமடைந்தார். சுமார் மூன்று மாதங்களாக அவரின் வாழ்வு வைத்தியசாலையிலே கழிய வேண்டியதாயிற்று.

இப்படி எத்தனையோ துன்பங்களைத் தமிழினத்துக்காக அனுபவித்தவர்தான் திலீபன்.

ஆயுதப் போராட்டத்தினால் மாத்திரமன்றி, அகிம்சையாலும் தன்னால் சாதனைகள் புரியமுடியும் என்பதில் திலீபனுக்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்ததால், அவர் இந்தப் போராட்டத்தில் தானாகவே முன்வந்து எத்தனையோ பேர் தடுத்தும் கேட்காமல் குதித்தார்.

இன்று மாலை இந்திய சமாதானப் படையினரின் யாழ். கோட்டை இராணுவ முகாம் பொறுப்பாளர் கேணல் பரார் அவர்கள், திலீபனைப் பார்க்க வந்தார். அவர் சனக்கூட்டத்தினூடே நடந்து வரும்போது பல தாய்மார் அவர்மீது கற்களை

வீசத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தபோது அவர்களைத் தடுத்து, தகுந்த பாதுகாப்புக் கொடுத்து மேடைக்கு அருகே அழைத்துச் சென்றனர் விடுதலைப் புலிகள்.

திலீபனின் உடல்நிலை மோசமாகி வருவதால் பொதுமக்களும், இயக்க உறுப்பினர்களும் மிகுந்த உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை, யோகியும் வேறு சிலரும் அவரிடம் எடுத்துக் கூறினர். தான் சென்று தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பதாக அவர் உறுதி கூறிவிட்டுச் சென்றார். அவர்மூலமாவது திலீபனின் உயிர் காப்பாற்றப்படாதா என்ற நப்பாசையில், அன்று எம்மிற் சிலர் சற்று நிம்மதியாக இருந்தோம்.

ஆறாம் நாள்

—20-09-1987

அதிகாலையில் ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்திருந்தது. ஆம்! இன்று திலீபன் காலை 5 மணிக்கே படுக்கையை விட்டு எழுந்துவிட்டார். அதுமட்டுமன்றி, தான் சிறுநீர் கழிக்கப்போவதாகக் கூறினார். அவர் இருக்கும் நிலையிலே படுக்கையைவிட்டு எழுந்து செல்வ தென்பது முடியாமல் இருந்ததால், படுக்கையிலேயே சலப்போத் தலைக் கொடுத்தேன்.

ஆனால், சலம் போகவேயில்லை. வயிற்றை வலிப்பதாகவும், சலம் போவதற்குக் கஷ்டமாக இருப்பதாகவும் கூறினார். சிகிச்சையின் மூலம் கொஞ்சமாவது சிறுநீர் கழிக்க முடியும். ஆனால், அதைப் பற்றிப் பேசினாலே எரிந்து விழுவார் என்பதற்காக ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தேன்.

நாலைந்து நாட்களாகப் படுக்கையிலேயே கிடப்பதாலும் நீர் அருந்தாமல் இருப்பதாலும் அவரது சலப்பை பாதிக்கப்பட்டிருக்கலாம்... இதை அவரிடம் எப்படி எடுத்துக் கூறுவது?

தான் மறைவிடம் சென்று சிறுநீர் கழிக்கப்போவதாசக் கூறினார். அவரின் விருப்பத்துடன், அவரைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து இறக்கி மேடையின் பின்பக்கம் கொண்டு சென்றோம்.

பதினைந்து நிமிடங்களாக வயிற்றைப் பொத்திக்கொண்டு மிகுந்த கஷ்டப்பட்டார்.

அதன்பின் நாம் ஆச்சரியப்படும் அளவுக்கு சுமார் அரை லீற்றர் அளவு சலம் போனது. எனக்கு அது மிகுந்த அதிர்ச்சியைத் தந்தது. ஐந்து நாட்களாக எதுவும் குடிக்காமல் இருக்கும் ஒருவரால் இது எப்படிச் சாத்தியமாக முடியும்?

அன்று வைத்திய நிபுணர் சிவகுமார் அவர்களிடம் இதுபற்றி மறக்காமல் கேட்டேன். அவர் எந்தப் பதிலுமே கூறாமல், மௌனமாக சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டுச் சென்றார்.

அன்று மத்தியானம் எமது இதயத்துக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் ஓர் இனிய செய்தி எனது செவிகளில் விழுந்தபோது, இனந்தெரியாத நிம்மதி என்னிடம் குடிவந்தது. கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதுவரகத்திலிருந்து ஓர் முக்கிய நபர் இன்று வரப்போகிறாராம். அவர் நமது அரசியல் பிரிவினருடன் திலீபனைப் பற்றிப் பேசப்போகிறாராம்.....

என் பிரார்த்தனை வீண்போகாது. திலீபனின் உயிர் காப்பாற்றப்படப்போகிறது..... இந்தியத் தூதுவரகத்திலிருந்து யாராவது வருவதானால் நிச்சயமாக பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியின் ஆலோசனைப்படிதான் வருவார்கள்... அப்படி வருபவர்கள் உணர்ச்சி பொங்கும் தாய்க்குலத்தின் கண்ணீரைக் கண்டாவது இரங்கமாட்டார்களா?

திலீபனை எண்ணித் துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கும் விடுதலைப் புலிகளின் மனங்களுக்கு அந்த ஆறுதல் செய்தி, நிச்சயம் சாந்தியளிக்கத்தான் செய்யும்.

திலீபா! நீ ஆரம்பித்து வைத்த அகிம்சைப் போர் எங்களது ஆயுதங்களுக்கு மதிப்பில்லாமல் செய்யப்போகிறது போலும்? உன்

அகிம்சைப் போரினால் அப்படி ஒரு நிலை எமக்கு வருமானால் அதை நாம் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்போம்.

எமக்கு மட்டும் ஆயுதங்களைத் தூக்கி கண்டபடி சுட்டுத்தள்ள வேண்டுமென்று ஆசையா என்ன? முப்பது வருடங்களாக எமது முத்த அரசியல் தலைவர்கள் தந்தை "செல்வா" தலைமையில் முயன்று முடியாத நிலையில்..... எமது தமிழ்ச் சமுதாயத்தை அழி விலிருந்து காப்பாற்றத்தானே வேறு வழியின்றி ஆயுதம் ஏந்தினோம்.

நாம் அகிம்சைக்கு எதிரானவர்கள் அல்லர்; ஆனால் நம்எதிரி அகிம் சையைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாதவன்... அவனுக்கு அது புரியாதது. அவனுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் கத்தியும், துப்பாக்கியும்தான்.....

ஒருவன் கத்தியையும், துப்பாக்கியையும் தன் பலமாக எண்ணும் போது அவனெதிரில் நிற்பவனால் என்ன செய்ய முடியும்? நீண்ட கசப்பான அனுபவங்கள்தான் எமது கரங்களில் துப்பாக்கிகளைத் தந்தன. 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததாகக் கூறப்படும் நாளில் இருந்து, சிங்கள இனவாதிகளால் தமிழர்கள் காலத்துக்குக் காலம் அழிக்கப்பட்டுவருகின்ற கொடுமை எப்பொழுது முடியும்? தங் கத் தமிழர்கள் வாழ்வில் பொங்கும் மகிழ்வும் — பூரிப்பும் எப்பொ முது மலரும்?

அண்ணல் காந்தி அகிம்சைப் போரிலே வெற்றி கண்டார் என் றால், அதற்கு அவர் கையாண்ட அகிம்சைப் போராட்டங்கள் மட்டும் காரணமல்ல; காந்தியின் போராட்டத் தளம் இந்திய மண் ணிலே இருந்தது... காந்தியின் போராட்டத் தளத்திலே மனிதநேயம் மிக்க ஆங்கிலேயர்கள் இருந்தார்கள்... ஆகவே, அகிம்சையைப் புரி ந்துகொள்வதற்கு அந்த வெள்ளைக்காரர்களால் முடிந்தது.

ஆனால் நமது மண்ணில் அப்படியா?

எத்தனை சந்தர்ப்பங்களில் நமது தலைவர்கள் குண்டாந்தடிக ளால் தாக்கப்பட்டிருப்பார்கள்? எத்தனை இனக்கலவரங்களில் நமது இனத்தவர்களின் தலைகள் வெட்டப்பட்டுத் தார்ப் பீப்பாக்களுக்குள் போடப்பட்டிருக்கும்? எத்தனை பெண்கள் தம் உயிரினும் மேலான சுற்பை இழந்திருப்பர்?

அப்போதெல்லாம் நாம் ஆயுதங்களையா தூக்கினோம்?

அகிம்சை !

அகிம்சை !

அகிம்சை !

இந்த வார்த்தைகள்தான் எங்கள் தாரக மந்திரமாக இருந்தது. இந்தக் தாரக மந்திரத்தைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு எமது கைகளிலே ஆயுதங்களைத் தந்தவர்கள் யார்? நாமாகப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை; அவர்களாகத்தான் தந்தார்கள்... மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள அரசுகள்தான் தந்தன... தலைவர் பிரபாகரனின் பின்னே ஆயிரமாயிரம் வேங்கைகள் அணிதிரண்டு நிற்பதற்குக் காரணம் யார்? சிங்களப் பேரினவாதம்தான் !

இன்று காலையிலிருந்து நல்லூர்க் கந்தசாமி கோவிலில் திலீபன் பெயரில் நூற்றுக்கணக்கான அர்ச்சனைகள் செய்யப்பட்டு, அவை பொதுமக்கள் மூலம் மேடைக்கு வந்தவண்ணமிருந்தன.

பிற்பகல் மூன்று மணியிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கு வெளியிலிருந்து சனங்கள் பஸ்களில் வந்து குவியத் தொடங்கினர். எங்கே பார்த்தாலும் மக்கள் அலைகள்தான்!

தளபதி கிட்டு அண்ணாவின் தாய், திலீபனை வாரி அணைத்து உச்சி முகர்ந்து அழுத காட்சி என்நெஞ்சைத் தொட்டது. துரோகிகளினால் வீசப்பட்ட வெடிகுண்டினால் தன் மகன் ஒரு காலை இழந்த போது, அந்தத் தாய் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் என் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

“ஒரு கால் போனால் என்ன? இன்னும் ஒரு கால் இருக்கு... இரண்டு கையிருக்கு... அவன் கடைசிவரையும் போராடுவான்...”

போரிமுனையில் தன் மகனின் மார்பில் வேல் பாய்ந்திருந்ததைப் பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்ட வீரத் தமிழ்த்தாயின் கதையை இது எனக்கு நினைவூட்டியது.

உதவி இந்தியத் தூதுவர் திரு. சென் அவர்கள் விமான மூலம் பலாலிக்கு வந்துவிட்டாராம்... அவருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்காக திரு அன்ரன் பாலசிங்கமும், மாத்தயாவும் போயிருக்

கின்றனர் ..... என்ற செய்தியை 'சிறி' வந்து சொன்னபோது, மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்தேன்; திலீபனுக்கும் அதைத் தெரிவித்தேன்.

காலையில் சிறுநீர் கழித்ததால் திலீபன் சற்றுத் தெம்பாக இருந்தார். பேச்சுவார்த்தை முடிந்து அதில் சாதகமான முடிவு கிடைக்குமானால்... உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்திவிட்டு திலீபனையாழ். பெரியாஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்க வேண்டும்., அங்கே அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அவருக்குவேண்டிய சிகிச்சைகளை உடனடியாக அளிக்கத் தொடங்கினால்... இரண்டு மூன்று நாட்களில் திலீபன் வழக்கம்போல் எழும்பி நடக்கத் தொடங்கிவிடுவார்...

இப்படி எனக்குள்ளேயே கணக்குப் போட்டுக்கொண்டேன்.

இயக்க உறுப்பினர்கள் திலீபனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவரைச் சந்திக்க வந்த மகளிர் அமைப்பு உறுப்பினர்கள், தம்மைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் விம்மி விம்மி அழுத காட்சி என் நெஞ்சைத் தொட்டது. .

தளபதி சூசை, பிரபா, ரகு அப்பா, தளபதி புலேந்திரன், தளபதி ஜொனி போன்றோர் கண்கலங்கி, திலீபனின் தலையை வருடி... பேசி விட்டுச் சென்றனர்....

அவர்கள் போனதும் திலீபன் என்னை அழைத்தார்.

" கிட்டண்ணையைப் பார்க்க வேணும்போல இருக்கு..." என்று மெதுவாகக் கூறும்போது அவரின் முகத்திலே 'ஏக்கம்' படர்ந்திருந்தது. ஒரு கணம் எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

கிட்டண்ணா, குட்டி சிறி, ஐயர்... இவர்கள் எல்லோரும் இந்தியாவில் இருக்கின்றனர்...

திலீபனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் தவித்தேன்..... கிட்டு அண்ணா இந்தியாவில் இருக்கிறார் என்பது திலீபனுக்குத் தெரியும்... ஆனால் இந்த நிலையில், அவர் கிட்டு அண்ணாவைக் காண விரும்பியது நியாயம்தான்.

இரவு வெகுநேரம்வரை பேச்சுவார்த்தையின் முடிவு வரும் வருமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்... ஆனால், அது வரவேயில்லை

இன்று மாலை சிறீலங்கா நவ சமசமாசக் கட்சித் தலைவர் திரு. வாசுதேவ நாணயக்கார, மற்றும் அவரது கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து திலீபனைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றனர்.

இரவு வெகுநேரம் வரை எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை... ஆனால், திலீபன் தன்னை மறந்து நன்றாக உறங்கினார்.

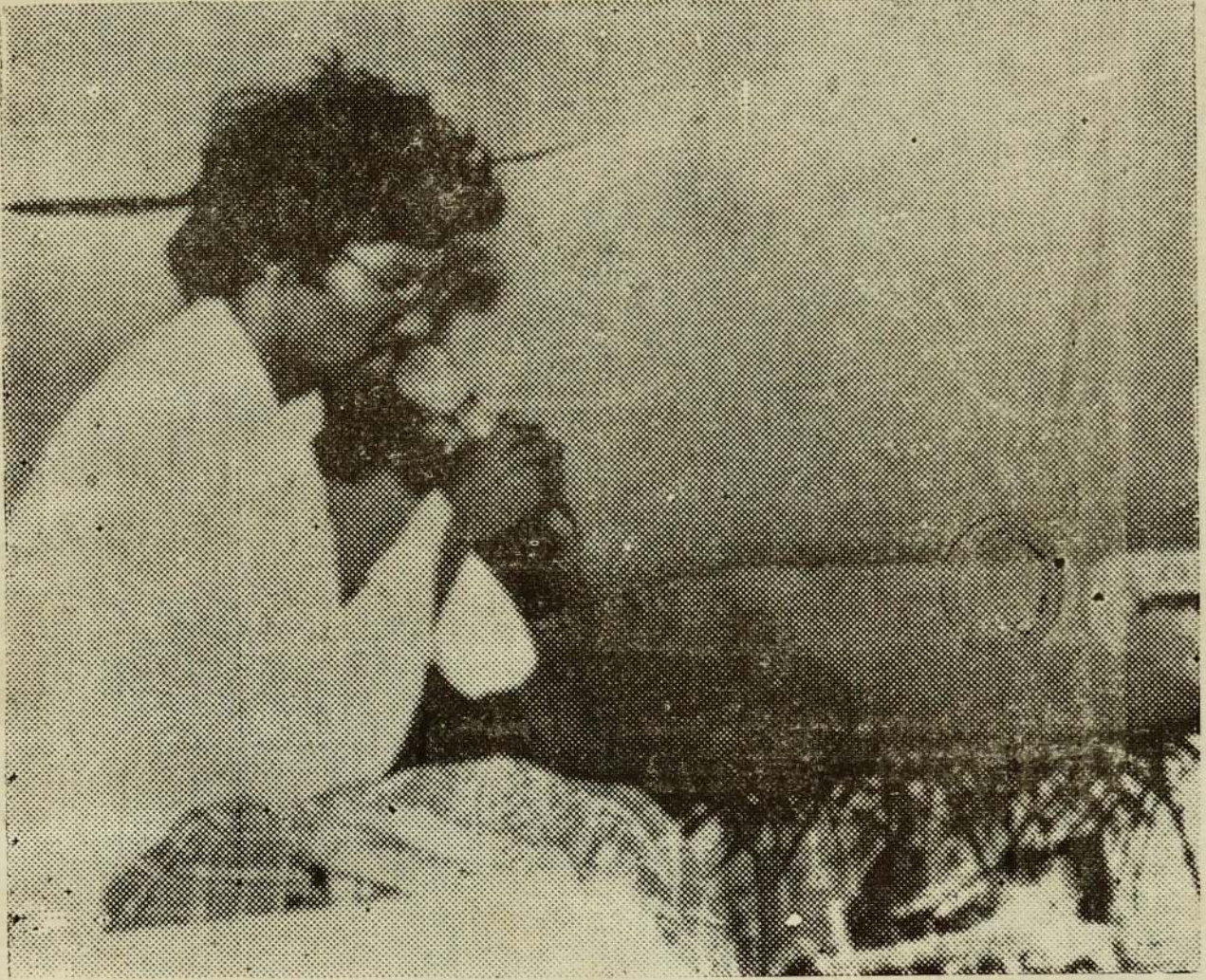
அவரின் இரத்த அழுத்தம் - 85 / 60

நாடித்துடிப்பு - 120

சுவாசம் - 22

தாகமுடன் இருப்பினும்.....
வேகமுடன் பேசும் விந்தை
கண்டோம்.

சோர்ந்து கிடந்த குயிலதன் சோகத்தில் நாம் புதைந்தோம்.

ஏழாம் நாள்

—21-09-1987

இன்று காலையில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாக யோகியையும், மாத்தயாவையும் என் கண்கள் தேடின.

நேற்றைய பேச்சுவார்த்தையின் முடிவு என்னவாக இருக்கும்...? இந்தக் கேள்விதான் இதயத்தின் பெரும் பாகத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

காலை 10 மணிவரை எவ்வளவோ முயன்றும் அவர்கள் இருவரும் என் கண்களில் படவேயில்லை.

ஆனால், திடீரென்று 'இந்தியா ரூடே' (India Today) பத்திரிகை நிருபரும் இந்திய தூரதர்ஷனின் (இந்தியத் தொலைக்காட்சி ஸ்தாபனம்) வீடியோப் படப்பிடிப்பாளரும், யோகியுடன் வந்து திலீபனைப் படம்பிடிக்கத் தொடங்கினார்.

'இந்தியா ரூடே' நிருபர் என்னிடம் திலீபனின் உடல் நிலையைப்பற்றித் துருவித் துருவிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். என்னால்

முடிந்தவரை, முதல் நாள் உண்ணாவிரதத்திலிருந்து இன்றுவரை அவரின் உடலில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் அனைத்தையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினேன்.

அவர்கள் சென்ற பின் யோகியை அழைத்து, என் மனதுக்குள் குடைந்துகொண்டிருந்த அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டே விட்டேன். அதற்கு யோகி கூறிய பதில் எனக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

‘ இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் மூத்த தளபதி ஒருவரும், பிரிகேடியர் ராகவன், எயர் கொமாண்டர் ஜெயக்குமார், கடற்படைத் தளபதி அபயசுந்தர் ஆகியோரும் வந்து பேசியதாகவும், உதவித் தூதுவர் வரவில்லை என்றும், திலீபனின் பிரச்சினையில் அவர்கள் ஒரு தீர்க்கமான முடிவை இதுவரை எடுக்கவில்லை’ என்றும் யோகி கூறினார்,

அந்தப் பதிலைக் கேட்டதால் அதை ஜீரணிக்க என் மனத்துக்கு வெகுநேரம் பிடித்தது. அந்தப் பேச்சுவார்த்தை பற்றிய முழு விபரத்தையும் யோகி திலீபனிடம் விளக்கிக் கூறி, இதற்கு என்ன செய்யலாம்...? என்று கேட்டார்.

பேச்சு சக்தியற்று, நடக்கச் சக்தியற்று துவண்டு கிடந்த அந்தக் கொடி, தன் விழிகளைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு வழக்கம் போன்று தன் புன்னகையை உதிர்த்தது.

“எந்த முடிவும்... நல்ல முடிவாக இருக்க வேணும். ஐந்து கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றுவதாக அவர்கள் எழுத்தில் தர வேணும்... இல்லையென்றால்... நான் உண்ணாவிரதத்தைக் கடைசி வரைக்கும்... கைவிடமாட்டன்.”

ஒவ்வொரு வார்த்தையாக கரகரத்த குரலில் வெளிவந்தது திலீபனின் பதில்.

படபடவென்று நடுங்கிய குரலில் மெதுவாக - திடமாகத் திலீபன் கூறி முடித்தபோது, யோகி மேடையில் இருக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு விடுதலைப் புலிகளின் பூரண கட்டுப்பாட்டுக்குள் 1985 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வந்த பின்னர்,

அரசியற் பிரிவுப் பொறுப்பாளராக திலீபன் இருந்து, மிகச் சிக்
லான பிரச்சினைகளையெல்லாம் பொதுமக்கள் மத்தியில் தீர்த்து
வைத்திருக்கின்றார்.

1986ஆம் ஆண்டு, அச்சுவேலியில் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு பூசல்
காரணமாக மினி பஸ்களின் சொந்தக்காரர்கள் தொடர்ந்து ஒரு
வாரகாலமாக பஸ்களை ஓடவிடாமல் வழி மறிப்புப் போராட்டம்
நடத்தியதால், மக்கள் மிகுந்த துன்பப்பட்டனர்.

திலீபன் தனக்கேயுரிய புன்முறுவலுடன் அவர்களை அணுகி,
மிகவும் எளிமையாக அவர்களுடன் பேசி, இரண்டு மணித்தியாலத்தில்
பஸ்களை ஓடச் செய்தார்.

யாழ்ப்பாண மாவட்ட மீனவர்களுக்கு இடையே நடைபெறும்
பூசல்கள், கடல் எல்லையிலே ஏற்படும் பிரச்சினைகள், மற்றும் தொழி
லாளர்களுக்கு இடையே ஏற்படும் பல சிக்கலான பிரச்சினைகள்.

பல்கலைக்கழகத்தில் ஏற்படும் சிக்கலான பிரச்சினைகள்,
கடை முதலாளிகளின் - தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள்,

மூட்டை தூக்குவோர், வண்டி ஓட்டுவேளர் - ரக்சிக்காரர்கள் -
மாநகரசபை ஊழியர்கள் - ஆசிரியர்கள் - எழுதுவினைஞர்கள் - டொக்
ரர்கள் - தாதிமார் - வைத்தியசாலைச் சிற்றூழியர்கள் - வழக்கறிஞர்
கள் - லொறிச் சொந்தக்காரர்கள், இப்படிப் பலரகமானவர்களின்
பிரச்சினைகளையெல்லாம் உடனுக்குடன் பேசிச் சமரசமாகத் தீர்த்து
வைத்தவர் திலீபன்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கரையோரக் கிராமமான நாவாந்துறையில்
தமிழர்களுக்கும் - முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலே ஒரு முறை பலமான
இனக்கலவரம் ஏற்பட்டது. கத்திகள், பொல்லுகள், துப்பாக்கிகள்,
கைக்குண்டுகள் எல்லாம் தாராளமாகப் பாவிக்கப்பட்டன. ஒரே
நாளில் பலர் இரு பக்கத்திலும் மாண்டனர்; பலர் படுகாயமுற்றனர்.

திலீபன் தன்னந்தனியாக இரு சமூகத்தவர்களையும் இரவிர
வாகச் சென்று சந்தித்தார். முடிவு? - அடுத்த நாள் பெருமழை
பெய்து ஓய்ந்தது போல் கலவரம் நின்றுவிட்டது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு தமிழீழ மக்கள் மத்தியில் மாபெரும் செல்வாக்கு இருப்பதற்குக் காரணம், அவர்கள் சிங்கள இராணுவத்தின் அட்டுழியங்களிலிருந்து தம் உயிரையே அர்ப்பணித்து மக்களைக் காப்பாற்றுவது மட்டுமல்ல, எந்தச் சிக்கலான சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினையானாலும் புலிகளின் அரசியற் பிரிவுத் தலைவர் திலீபனால் அவை நிச்சயம் தீர்க்கப்படும் என்ற உயர்ந்த நம்பிக்கையாலும் ஏற்பட்ட செல்வாக்குத்தான் அது.

மற்றவர்களின் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் இரவு பகலாக உறக்கமின்றி, வேளா வேளைக்கு உணவின்றி, அயராது உழைப்பதில் திலீபனுக்கு நிகர் திலீபன்தான். அவர் சுயமாக எப்போதாவது மினுக்கிய - மடிப்புக் கலையாத உடைகள் அணிந்ததையும் நான் பார்த்த தில்லை.

அவரிடம் இருப்பதெல்லாம் ஒரேயொரு நீளக்காற்சட்டை (ட்ரவுசர்); ஒரேயொரு சேர்ட்தான். அரசியல் விசயமாக ஊரெல்லாம் சுற்றிப் பல பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட்டு காய்ந்த வயிற்றுடன் நள்ளிரவு 12.00-1.00 மணிக்கு தலைமை அலுவலகத்துக்கு வருவார். அந்த நள்ளிரவில் அழுக்கேறிய தன் உடைகளைக் களைந்து தோய்த்துக் காயப் போட்டுவிட்டே படுக்கச் செல்வார். பின்னர், அந்த இயந்திரம் அதிகாலையிலேயே தன் இயக்கத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்து விடும்.

இப்படிப்பட்ட திலீபன் இன்று வாடி, வதங்கி தமிழினத்துக் காகத் தன்னையே அழித்துக் கொண்டிருக்கிறாரே? எத்தனையோ பேரின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைத்த இவரின் பிரச்சினையை - தமிழினத்தின் பிரச்சினையை யார் தீர்க்கப்போகிறார்கள்?

சீலமுறு தமிழன் சிறப்பினை இழப்பதோ?

சிங்க(ள) இனத்தவர் நம்மை மிதிப்பதோ?

கோலமுறு திரு நாடினிக் கொள்ளையர்...

எரித்த வலையினில் வீழ்ந்து அழிவதோ?

காலனெனுங் கொடுங் கயவனின் கையினால்

கண்ணை இழந்துநாம் கவலையில் நலிவதோ...?

நீலமணிக் கடல் நித்தமும் அழுவதோ...?

நாடு பெறும்வரை நம்மினம் தூங்குமோ...?

'ஈழமுரசு' பத்திரிகையில் வெளிவந்த இந்தக் கவிதையை ஒரு நாள் திலீபன் வாசித்துவிட்டு, என் தோள்களைத் தட்டிப் பாராட்டியதை இன்று எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

வாரா வாரம் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் எனது கவிதைகளை ஒரு தொகுப்பாக்கி வெளியிட வேண்டும் என்ற திலீபனின் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காக, சென்ற வாரம்தான் அவைகளை ஒன்றுசேர்த்து, பிரதிகள் எடுத்து, ஒரு பிரதியை ராஜனிடமும் மறுபிரதியை யோகியிடமும் கொடுத்திருந்தேன்.

தலைவர் பிரபாகரன் 'முன்னுரை' எழுதவேண்டும் என்ற என் விருப்பத்தைத் திலீபனிடம் வெளியிட்டபோது, அவரும் அதற்குச் சம்மதித்திருந்தார். உண்ணாவிரதம் முடிந்த பின் முதல் வேலையாக தலைவரிடம் சகல கவிதைகளையும் கொடுக்கவேண்டும் என்று, தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

தலைவர் பிரபா ஓர் 'இலக்கிய ரசிகன்' என்பது பலருக்குத் தெரியாது.

அந்த நெஞ்சக்கூட்டுக்குள் நிறைந்துகிடக்கும் இராணுவத்திட்டங்களும் - அரசியல் புரட்சிக் கருத்துக்களும் - இலக்கியக் குறியீடுகளும் - மலைபோன்ற தமிழணர்வும்... அப்பப்பா! ஏராளம் ஏராளம்! அப்படிப்பட்ட ஒரு தலைவனின் வழிவந்த திலீபனின் ஏழாம்நாள் தியாகப் பயணம் தொடர்கிறது

எட்டாம் நாள்

—22-09-1987

இன்று அதிகாலையிலேயே நிரஞ்சன் குழுவினர் கொட்டகை போடும் வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டனர். முதல் நாள் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் வந்திருந்ததால் போடப்பட்டிருந்த கொட்டகைகள் எல்லாமே சனக்கூட்டத்தினால் நிரம்பி வழிந்தன. ஏராளமானோர் சுடு வெயிலில் கால்கடுக்க நிற்கவேண்டி ஏற்பட்டதால், நல்லூர் கோவில் மைதானம் முழுவதிலும் படங்குகளினால் கொட்டகை போடத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

உண்ணாவிரதம் ஆரம்பிக்கும்போது இத்தனை சனக்கூட்டம் வருமென யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. இலங்கையில் மட்டுமன்றி, இந்தியா மற்றும் பலவெளிநாடுகளில்கூட திலீபனின் திராசுபு பபணம் பற்றியே மக்களில் பெரும்பாலானோர் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகப், பத்திரிகைகளில் போட்டிருந்தார்கள்.

அத்துடன், தமிழீழத்தின் பல பாகங்களிலும் பரவலாக மக்கள் அடையாள உண்ணாவிரதங்களை மேற்கொண்டு, தம் எழுச்சியைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

மட்டக்களப்பு மாநகரில் 'மதன்' என்ற இளம் தளபதி ஒருவர், மக்களின் ஆதரவுடன் தன் போராட்டத்தைத் திலீபனின் வழியில் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் ஆரம்பிக்கவிருப்பதாக, என்னிடம் மாத்யா கூறினார். இந்த மதனைத் தெரியாதவர்களே மட்டக்களப்பில் இல்லை. 1985ஆம் ஆண்டு நான் இந்தியாவில் இருந்தபோது, மதன் தமிழீழத்துக்குச் சென்றார். பல போர்க்களங்களைத் தன் இளம் வயதில் சந்தித்தார்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த அருணாவுடன் சேர்ந்து திருக்கோணமலையிலுள்ள குச்சவெளிப் பொலிஸ் நிலையத்தைத் தகர்த்தவர்களுள், இந்த மதனும் ஒருவர்.

இதே குச்சவெளிப் பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதல்களில் முக்கிய பங்கெடுத்தவர்கள், என் மனத்தில் மட்டுமன்றி தமிழ் மக்களின் மனங்களிலும் நீங்காத இடம் பிடித்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் வேறு யாருமல்ல...

லெப்டினன்ட் கேர்ணல் சந்தோஷம், லெப்டினன்ட் கேர்ணல் குமரப்பா. லெப்டினன்ட் கேர்ணல் புலேந்திரன் ஆகியோர்தான்.

தமிழீழத்தின் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலே, திருச்செல்வம் என்ற போராளியும், அவருடன் சேர்ந்து பல பொதுமக்களும், உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தினை நாளை தொடங்கவிருப்பதாகச் செய்திகள் வெளிவந்தன.

தமிழீழம் எங்குமே அஹிம்சைப் போர் தீப்பிளம்பாக எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

திலீபன் ஓர் மகத்தான மனிதன்தான். இல்லையென்றால் அவன் வழியிலே இத்தனை மக்கள் சக்தியா...?

வல்வெட்டித்துறையிலே திலீபனுக்கு ஆதரவாக உண்ணாவிரதம் இருக்கும் ஐந்து தமிழர்களைத், தலைவர் பிரபாகரன் நேரில் சென்று சந்தித்தபோது எடுக்கப்பட்ட படத்தையும், திலீபனின் படத்தையும் பத்திரிகைகளில் அருகருகே பிரசுரித்திருந்தார்கள்.

'ஈழமுரசு' பத்திரிகையில் திலீபனுக்கு அடுத்த மேடையிலே சாகும்வரை (நீராகாரம் அருந்தாமல்) உண்ணாவிரதம் இருந்து கொண்டிருக்கும் திருமதி நல்லையா, செல்வி குகசாந்தினி, செல்வி சிவா துரையப்பா ஆகியோரின் படங்களைப் போட்டிருந்தார்கள். மொத்தத்தில் எல்லாமே திலீபனின் அகிம்சைப் போருக்கு வெற்றி முரசு கொட்டிக்கொண்டிருந்தன. பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் செய்திகள் மட்டுமன்றி, ஒவ்வொரு ஊரிலிருந்தும் பல பொதுசன அமைப்புகள் அணி அணியாக வந்து உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றுவதோடு, திலீபனுக்காக கவிதை வடிவில் ஆயிரக்கணக்கான துண்டுப் பிரசுரங்களையும் அச்சடித்து விநியோகித்து வந்தன.

இந்த எழுச்சியை - மக்களின் வெள்ளத்தைப் பார்ப்பதற்கு என்றே தினமும் யாழ்ப்பாண நகரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன, இந்திய சமாதானப் படையின் ஹெலிகொப்டர்கள்.

புலிகள் ஆயுதப் போராட்டத்தில் மட்டுமல்ல; அகிம்சைப் போராட்டத்திலும் சாதனை படைக்கும் திறன் பெற்றவர்கள் என்ற பேருண்மை, உலகம் முழுவதும் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

திலீபனின் சாதனை உலக அரங்கிலே ஓர் சரித்திரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உலகிலே முதன் முதலாக ஒரு சொட்டு நீர்கூட அருந்தாமல் சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்து, ஏழு நாட்களை வெற்றிகரமாக முடித்தவர் என்ற பெருமையுடன், அதோ கட்டிலில் துவண்டு, வதங்கி உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் திலீபன்.

அவரது கண்கள் இரண்டிலும் குழிகள் விழுந்துவிட்டன. முகம் சருகைப்போல் காய்ந்து கிடக்கிறது. தலைமயிர்கள் குழம்பிக் கிடக்கின்றன... வயிறு ஓட்டிவிட்டது. நீரின்றி வாடிக்கிடக்கும் ஓர் கொடியினைப்போல் வதங்கிக் கிடக்கின்றார். அவரால் விழிகளைத் திறக்க முடியவில்லை, பார்க்க முடியவில்லை.....

பேச முடியவில்லை.....

சிரிக்க முடியவில்லை....

ஆம்! தூங்கமட்டும்தான் முடிகிறது. இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இந்தக் கோல நிலவு தன் எழிலை இழந்து வாடி வதங்கப்போகிறது?

முரளியின் பொறுப்பிலுள்ள மாணவர் அமைப்பைச் (S. O. L. T.) சேர்ந்த மாணவ - மாணவிகள் சனக்கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

மகளிர் அமைப்பு உறுப்பினர்கள், சனங்களை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். பக்கத்து மேடையிலே நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. பெரும்பாலானோர் அழுதழுது கவிதை படிக்கின்றார்கள்.

“ சிந்திய குருதியால்
சிவந்த தமிழ்மண்ணில்
சந்ததி ஒன்று
சரித்திரம் படைக்க ...
முந்திடும் என்பதால் ...
முளையிலே கிள்ளிட ...
சிந்தனை செய்தவர்
சிறுநரிக் கூட்டமாய் ...
‘ இந்தியப் படையெனும் ’
பெயருடன் வந்தெம்
சந்திரன் போன்ற...
திலீபனின் உயிரைப்
பறித்திட எண்ணினால் ...
பாரிலே புரட்சி ...
வெடித்திடும் என்று ...
வெறியுடன் அவர்களை ...
எச்சரிக்கிறேன்! ”

மேடையிலே முழங்கிக்கொண்டிருந்த இந்தக் கவிதை என் மனத்
திலே ஆழமாகப் பதிசிறது. இன்று திலீபனின் உடல்நிலை மிகவும்
மோசமாகிவிட்டது என்பதை, அவரின் வைத்தியக் குறிப்புகள் எடுத்த
துக் காட்டுகின்றன.

இரத்த அழுத்தம் - 80/ 50

நாடித்துடிப்பு - 140

சுவாசம் - 24

ஒன்பதாம் நாள்

—23-09-1987

அதிகாலை 5 மணியிருக்கும். கிழக்குப்பக்கத்தே தேர்முட்டி வாசலில் நின்றிருந்த வேப்ப மரத்தினின்று குயில் ஒன்று கூவிக் கொண்டிருக்கிறது.

“கூ.....கூ.....குக்.....கூ....” அதன் குரலில் தொனித்த விரக்தியின் சாயலைக் கேட்ட நான், திலீபனை ஏக்கத்துடன் பார்க்கிறேன்.

அந்தக் குயில் எதை இழந்து இப்படிக் கூவுகிறதோ தெரியவில்லை.

ஆனால் இந்தக் குயில்...?

எம்மை - எம் இனத்தைக் காக்க, தன்னையே இழந்துகொண்டிருக்கிறதே... இந்தச் சிறு குயிலின் சோககீதம் உலகத்தின் காதுகளில் இன்னுமா விழவில்லை...?

திலீபனை நன்றாக உற்றுப் பார்க்கிறேன்.

அவரின் உடலிலுள்ள சகல உறுப்புகளும் இன்று செயலற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

உதடுகள் அசைகின்றன. ஆனால், சத்தம் வெளிவரவில்லை.

கண்கள் இருந்த இடங்களில் இரு பெரிய குழிகள் தெரிகின்றன.

உதடுகள் பாளம், பாளமாக வெடித்து வெளிறிவிட்டிருந்தன.

இன்று காலை எட்டரை மணியில் இருந்து, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பதினேழு பாடசாலைகளிலிருந்து சுமார் 5000 மாணவ - மாணவிகள் அணிவகுத்து வந்து, திலீபனைப் பார்த்துக் கண்கலங்கியவாறு மைதானத்தை நிறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

யாழ். பல்கலைக்கழக மாணவர்களும், ஊழியர்களும் ஏராளமாக வந்து பார்த்தனர். காலை ஒன்பது மணியளவில், யாழ். கோட்டை இந்திய இராணுவ முகாம் முன்பாக ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் பிரதான வாசலில் அமர்ந்து, இந்தியப் படையினர் வெளியே வராதவாறு மறியல் செய்யத் தொடங்கினர்.

பொதுவாக திலீபனின் உடல்நிலை மோசமடைந்து வந்த அதே வேளை, பொதுமக்களின் குமுறலும் அதிகரிப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. திலீபன் தங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவன் என்ற எண்ணமே ஒவ்வொருவர் மனதிலும் நிறைந்திருந்ததைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

இன்று காலையில் இந்தியப் படையின் தென்பிராந்தியத் தளபதி லெப்டினன்ட் ஜெனரல் திபேந்தர் சிங் அவர்கள், ஹெலிகொப்டர் மூலம் யாழ். பல்கலைக்கழக விளையாட்டு மைதானத்தில் வந்திறங்கி, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர், பிரபாகரனைச் சந்தித்தார். பின்னர் இருவரும் தனித்தனியான வாகனங்களில் புறப்பட்டு யாழ். கோட்டை இராணுவ முகாமுக்குள் சென்றனர். ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலாக இருவரும் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டனர்..... ஆனால், கிடைத்தது ஏமாற்றம்தான்!

கோட்டை வாசலில் மறியல் செய்த ஆயிரக் கணக்கான பொது மக்களின் எழுச்சியைக் கண்ட பின்னர்தான் தளபதியவர்கள், தலைவர் பிரபாவைக் காணப் பறந்து வந்திருக்கவேண்டும்.

இன்று காலை 10 மணியளவில் திலீபனின் மேடைக்கு அருகே யுள்ள மேடையில் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின.

இந்திய வம்சாவழியினர் சார்பில் பேசிய திரு. கணேசராஜா என்பவர், 'பாரத அரசு வீடுதலைப் புலிகளின் ஐந்து அம்சக் கோரிக்கையை ஏற்று திலீபனின் உண்ணாவிரதத்தை முடித்து வைக்க வேண்டுமென்றும், இல்லையேல் இதனால் ஏற்படப் போகும் விளைவுகளுக்கு இந்திய அரசே பொறுப்பேற்க வேண்டும்' என்றும் பேசினார்.

திலீபனைப் பார்வையிட வருவோர் தங்கள் கருத்துக்களை சில நாட்களாக எழுத்து மூலம் வழங்கி வருகின்றனர். இதற்காக நான்கு போராளிகள் கை ஓயாயமல் ஓர் மூலையில் அமர்ந்திருந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றனர். 'இதுவரை 1500 இற்கும் மேற்பட்டோர் தமது கருத்துக்களை மிக உருக்கமாக எழுதியிருந்தனர்.

யாழ். மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சகல அரச அலுவலகங்களிலும் வேலைகள் நடைபெறாத வண்ணம், பொதுமக்கள் மறியல் செய்து வருகின்றனர்.

சங்கானை உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவிலும், புங்குடுதீவு அரசாங்க அதிபர் பிரிவிலும், ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் திலீபனுக்கு ஆதரவாக ஒரு நாள் அடையாள 'உண்ணாவிரதமும் மறியலும் இருந்தனர். இதைப்போல் பல கிராமங்களில் 'சிறு சிறு குழுக்களாகச் சேர்ந்து மக்கள் உண்ணா நோன்பு அனுஷ்டித்தனர்.

எங்கும் - எதிலும் திலீபன் என்ற கோபுரம் மக்கள் சக்தியினால் உயர்ந்துவிட்டதைக் காணமுடிந்தது. ஆம்! மக்கள் புரட்சி வெடிக் கத் தொடங்கிவிட்டது.

திலீபனின் ஐந்து கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுமாறு பல தொண்டர் ஸ்தாபனங்கள், இந்தியப் பிரதமர் திரு. ராஜீவ்

காந்திக்கு மகஜர்களை இன்று அனுப்பி வைத்திருப்பதாகச், சில தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டிருக்கின்றன.

- 1) யாழ் பிரஜைகள் குழுக்களின் இணைப்புக் குழு. (இந்தியத் தூதுவர் ஊடாக அனுப்பப்பட்டது).
- 2) வட பிராந்திய மினிபஸ் சேவைச் சங்கம். (பிரதி - தமிழக முதல்வருக்கும் அனுப்பப்பட்டது).
- 3) வடமாகாண பனம்பொருள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாஜம்.
- 4) தொண்டைமானாறு கிராம மட்ட கடற் தொழில் சமூக அபிவிருத்திச் சங்கம்.
- 5) வட பிராந்திய போக்குவரத்து ஊழியர் சங்கம். என்பன அவற்றில் சிலவாகும்.

இன்று மன்னாரிலுள்ள இந்திய அமைதிப்படை முகாமுக்கு முன், திலீபனுக்கு ஆதரவாக மகஜர் ஒன்றைக் கொடுப்பதற்காக ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் திரண்டு சென்றபோது, ஆத்திர மடைந்த இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தபோது, ஒருவர் அதில் இறந்துவிட்டதாகவும், 18 பேர் படுகாயபடைந்ததாகவும் எமது தகவல் தொடர்புச் சாதனச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

இன்று மாலை என் காதில் ஓர் இனிய செய்தி வந்து விழுந்தது. இந்தியத் தூதுவர் டிக்ஷிற் - தலைவர் பிரபாவைச் சந்திப்பதற்கு வந்திருக்கின்றார் என்பதுதான் அது! ஆம்; பிற்பகல் 1 - 30 மணியிலிருந்து பிற்பகல் 6 - 30 மணிவரை, இரு குழுக்களும் அமைதியாகப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தின. இந்தியத் தரப்பில் பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்டவர்கள்:

★ தூதுவர் திரு. ஜே. என். டிக்ஷிற்.

★ இந்தியப்படையின் தென் பிராந்தியத் தளபதி, லெப்டினன்ட் ஜெனரல் திபேந்தர் சிங்.

- ★ அமைதிகாக்கும் படைத் தளபதி, மேஜர் ஜெனரல் ஹர்கீத் சிங்.
- ★ பிரிகேடியர் பெர்னாண்டஸ்.
- ★ இந்தியத் தூதரகப் பாதுகாப்பு அதிகாரி, கப்டன் குப்தா ஆகியோர்.

விடுதலைப் புலிகளின் தரப்பில்:

- ★ தலைவர், திரு. வே. பிரபாகரன்.
- ★ பிரதித் தலைவர், திரு. கோ. மகேந்திரராசா (மாத்தயா)
- ★ திரு. அன்ரன் பாலசிங்கம். [அரசியல் ஆலோசகர்]
- ★ திரு. செ. கோடஸ்வரன் (வழக்கறிஞர்)
- ★ திரு. சிவானந்தசுந்தரம்.

ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

பேச்சுவார்த்தை நடந்துகொண்டிருப்பதாகச் செய்தி வந்ததும், என்னை அறியாமலே என் மனம் துள்ளிக் குதித்தது. ஒன்பதாம் நாளான இன்று, ஒரு நல்ல முடிவு எப்படியும் ஏற்படும்..... அந்த நல்ல முடிவு ஏற்பட்டதும் உடனடியாக திலீபனை யாழ். பெரியாஸ்பத்தியில் அனுமதித்து, அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் விசேட சிகிச்சைகள் அளித்தால் 24 மணித்தியாலங்களில் அவர் ஓரளவு பழைய நிலைக்குத் திரும்பிவிடுவார்.....

எமக்காக இத்தனை நாட்களாகத் துன்பப்பட்டு அணு, அணுவாகத் தன்னை வருத்திக்கொண்டிருக்கும் அந்த நல்ல இதயம், நிச்சயம்

பூத்துக் குலுங்கத்தான் போகின்றது..... என்ற கற்பனைக் கடலில் இரவு 7-30 மணிவரை நானும், என் நண்பர்களும் மிதந்து கொண்டிருந்தோம்.

இரவு 7-30 மணிக்கு அந்தச் செய்தி என் காதில் விழுந்தபோது, இந்த உலகமே தலைகீழாகச் சுற்றத் தொடங்கியது..... அந்தக் கற்பனைக் கோட்டை ஒரே நொடியில் தகர்ந்து தவிடுபொடியாகியது.

ஆம் ! பேச்சுவார்த்தையின்போது இந்தியத் தூதுவரால் வெறும் உறுதிமொழிகளைத்தான் தர முடிந்தது..... திலீபனின் உண்ணா விரதப் போராட்டம் ஒரு தொடர்கதையாகவே ஆகிவிட்டது, எழுத்தில் எந்தவித உறுதிமொழிகளையும் தர இந்தியத் தரப்பு விரும்பவில்லை என்பதை, அவர்களின் நடத்தை உறுதிசெய்தது. திலீபனின் மரணப் பயணம் இறுதியானது என்பதையும் அது உணர்த்தியது.

பத்தாம் நாள்

- 24-09-1987

பெற்றோர் - பிள்ளைகள் - சகோதரர் - உற்றார் - உறவினர் - நண்பர் இவர்களில் யாராவது நம் கண் முன்னாலேயே இறக்க நேரிடும்போது மனம் துன்பத்தில் மூழ்கிவிடுகிறது; கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிகின்றன.

ஆனால், இவர்களில் ஒருவர் அணுஅணுவாகச் செத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது..... துயரத்தின் எல்லைக்கே நாம் போய்விடுகிறோம். உலகமே சில வினாடிக்குள் வெறுத்துப்போய் விடும். கண்களில் அழுவதற்குக் கண்ணீர்கூட எஞ்சியிருக்காது.

ஆனால், இவர்களில் ஒருவர் ஒரு சொட்டு நீர் கூட அருந்தாமல் 10 நாட்களாக எம் கண் முன்னாலேயே அணுஅணுவாகச் சாவின் விளிம்பில் நின்று தத்தளிப்பதைப் பக்கத்தில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஏற்படும் மன வேதனை இருக்கிறதே - அப்பப்பா!... அதை வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாது. அது துணை கொடுமை அது. அனுபவித்தவர்களுக்கு மட்டுமே புரியக் கூடியது அது.

அதை நான் என் வாழ்நாளில் முதன்முறையாக அனுபவிக்கிறேன். இதையெல்லாம் என் கண்களால் பார்க்கவேண்டும் என்று முன்பே தெரிந்திருக்குமானால், நான் திலீபன் இருந்த பக்கமே தலைவைத்துப் படுத்திருக்கமாட்டேன்.

நான் முற்றுமுழுதாக நினைத்திருந்ததெல்லாம் இதுதான்; இந்தியா ஒரு பழம்பெருமைமிக்க ஜனநாயக நாடு; காந்தி பிறந்த பொன்னான பூமி; அகிம்சையைப் பற்றியும் - உண்ணாவிரதத்தைப் பற்றியும் உலகில் பெருமைப்படக்கூடிய அளவுக்கு காந்தியடிகள் மூலம் புகழ்பெற்ற நாடு; அப்படிப்பட்ட ஒரு நாட்டிடம் நீதிகேட்டு அகிம்சை வழியில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்த திலீபன், உண்மையிலேயே பாக்கியசாலிதான்.

ஏனெனில், மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த நாடு நிச்சயமாக திலீபனுக்கும் ஓர் நல்ல வழியைக் காட்டத்தான் செய்யும்... அதன்மூலம் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளை ஓரளவாவது இந்திய அரசு நிறைவேற்றத்தான் போகிறது... என்ற எண்ணத்தில் தான் கண்களை மூடிக்கொண்டு... இந்தத் தியாக வேள்வியில் என்னால் முடிந்த பங்கைச் செலுத்துவதற்குத் தயாரானேன். நான் நினைத்ததெல்லாம்... இவ்வளவு விரைவில் 'மாயமான்' ஆகிவிடும் என்று; நான் கனவுகூடக் கண்டிருக்கவில்லை... எத்தனை பெரிய ஏமாற்றம்! எத்தனை பெரிய தவிப்பு?

இன்றைய நிலையில் திலீபன் இருந்த நிலையைப் பார்த்த போது, நம்பிக்கையே ஆற்றுவிட்டது. இனி ஒரு நல்ல தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, அதன் பிறகு திலீபனை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்தாலும் காப்பாற்ற முடியுமா என்பது, என்னைப் பொறுத்த அளவில் கேள்விக்குறிதான்.

அப்படியிருக்க... கடவுளே...! மனித தர்மத்துக்கு கிடைக்கப் போகும் பரிசு இதுதானா?

திலீபனைக் கொல்வதற்கு அவர்கள் திடமனம் பூண்டுவிட்டனர் என்பது புரிந்துவிட்டது.

அதோ வானத்திலே ஓர் வயோதிப உருவம் முகில் களைக் கிழித்துக்கொண்டு என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவ் வருவத்தின் தலையிலே மயிரைக் காணவில்லை..... கண்களிலே வெள்ளைக் கண்ணாடி..... அந்தக் கண்களில் இருந்து அருவியாக வழிந்து கொண்டிருக்கிறதே... அது என்ன?

இரத்தமா?

அந்த 'மனிதன்' இரத்தக் கண்ணீர் சொரிகிறாரே..... ஏன்?

ஏன்... ..?

ஏன்.....?

அடுத்து வேறு ஒரு உருவம்!

அதன் தலையிலும் மயிரைக் காணவில்லை. .... வானத்தின் நடுவிலே வெள்ளரசு மரத்தின் அடியிலே அமர்ந்திருக்கும் அந்த உருவம் எம்மை, இல்லை திலீபனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. பெளர்ணமி நிலவில் அந்தக் கருணை முகத்திலே..... கருணையைத் தேடுகிறேன்.....ஆனால், காணமுடியவில்லை.

ஏன்.....

ஏன்.....?

இந்திய மண்ணில் என்றோ தோன்றி மறைந்துவிட்ட அந்த இரு சோதிகளும் - அல்ல; உருவங்களும் வெகுநேரம் திலீபனைப் பார்க்க முடியாமல் வெட்கித் தலைகுனிந்தவாறு சிறிது சிறிதாக என் கண்களைவிட்டு மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன.....

நேற்று சிறிதளவாவது அசைந்து கொண்டிருந்த திலீபனின் கை, கால்கள் இன்று அசைவற்றுச் சோர்ந்து விட்டன. உள்மூச்சு மட்டும் பலமாக இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. கண்கள் உச்சியிலே குத்திட்டு நிற்கின்றன. உடலின் நிறம் சிறிது நீலமாக மாறத் தொடங்கி விட்டது.

நாடித்துடிப்பைப் பரிசோதிக்கிறேன்.

52.

இரத்த அழுத்தம் - 80/50

சராசரி மனிதனின் அளவுகளைவிட எல்லாமே மிகவும் குறைந்து உள்ளன. இனித் திலீபனுக்கு எந்த நிமிடமும் எதுவும் நடக்கலாம். ஐயோ!..... அதை நினைத்துப்பார்க்கவே நெஞ்சு வெடித்து விடும் பேரலிருக்கிறது. நெஞ்சே! இந்தக் கணமே நீ நின்றுவிடக் கூடாதா?

அன்று திலீபன் கிட்டு அண்ணாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கூறினாரே! இதற்காகத்தானா? இந்திய அரசு தன் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றாது என்பதை அவர் உள்ளூர அறிந்தவர் போல் அன்று உண்ணாவிரத மேடையில் இருந்து எவ்வளவு தீர்க்கதரிசியாக இதைக் கூறினார்.....

“நான் இறப்பது நிச்சயம்.....அப்படி இறந்ததும் வானத்திலிருந்து என் தோழர்களுடன் சேர்ந்து.....தமிழீழம் மலர்வதைப் பார்ப்பேன்.”

இந்த வார்த்தைகளை ஆயிரக்கணக்கான மக்கள்இன்றும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள்.

திலீபன்,கிட்டு அண்ணாமீது எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தானோ அதைப்போல், அவரும் திலீபன்மேல் உயிரையே வைத்திருப்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

கிட்டு அண்ணா யாழ். மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதற்காக அரும்பாடுபட்டு உழைத்தவர். திட்டமிடும் சாதூர்யம்..... அதை நிறைவேற்றுவதில் மிகச் சாதூர்யம் ... எதிரியைப் பந்தாடுவதில் ராஜதந்திரம்! இவற்றுடன் குறி தவறாமல் கடுவதிலும் தண்ணிகர் அற்றவரான தளபதி கிட்டுவும்,யாழ். மாவட்ட அரசியற் பிரிவுத் தலைவன் திலீபனும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் பொக்கிசம் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

இவர்களை உறுப்பினர்கள் ஆகப் பெற்ற, உறுதிமிக்க தலைவனை நாம் பெற்றுள்ளோம்.

கிட்டு அண்ணாவைப் பார்க்கவேண்டும் என்று திலீபன் அன்று மேடையிலிருந்து கூறியபோது அதை நான் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. ஆனால் இன்று...? இந்த நிலையில் அவரது அந்த ஆசை நிறைவேறாமலேயே.....என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை.

இதை என்றோ ஒரு நாள் கிட்டு அண்ணாவிடம் கூறும்போது அவர் மனம் எவ்வளவு வேதனையடையும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க, எனக்கு இந்த உலகத்தின் மீதே வெறுப்பு வருகின்றது. இந்த மண்ணுக்காக நாம் எத்தனை அரும்பெரும் உயிர்களையெல்லாம் இழந்திருக்கிறோம்!

நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. தமது துப்பாக்கிகளைச் சிங்கள இராணுவத்திடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக, காயப்பட்டு நடக்கமுடியாத நிலையில் - தம்மைச் சுட்டுவிட்டு ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தப்பி ஓடும்படி கட்டளையிட்ட சீலன், ஆனந்தன்....

இயக்க ரகசியங்கள் அடங்கிய முக்கிய விபரங்களையும் கோப்புக்களையும் காப்பாற்றுவதற்காக, கடைசிவரையும் தாக்குப்பிடித்து, அவைகளை மற்றவர்களிடம் எடுத்து அனுப்பிவிட்டு, தன் உயிரைத் தியாகம் செய்த 'பண்டிதர்'....

இயக்கப் போராளிகள் குடியிருந்த இடமொன்றில், வெடிகுண்டின் 'கிளிப்' எதிர்பாராமல் விலகிவிட, மற்றவர்களை அந்த அழிவில் இருந்து காப்பாற்றுவதற்காக வெடிகுண்டைத் தன் வயிற்றுக்குள் அழுக்கிக்கொண்டு குப்புறப்படுத்து, தன் உடலையே சிதறப் பண்ணி மற்றவர்களை அழிவினின்றும் காப்பாற்றிய தியாக வீரன் 'அன்பு'...

இவர்களைவிட அவ்வப்போது சிங்கள இராணுவத்திடம் பிடிபடும் நிலையில், இயக்க ரகசியங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக 'சயனைட்'டைத் தின்று தியாக மரணமடைந்தவர்கள், உலக வரலாற்றில், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கு ஏராளம்! ஏராளம்!

இந்த வழியையெல்லாம் விட, தன் வழி மிகவும் வேறுபட்டதாக இருக்கட்டும் என்பதற்காகத்தானா திலீபன் இந்த முடிவுக்கு வந்தார்?

இன்று மாலை வசாவிளான் என்ற ஊரைச் சேர்ந்த ஒரு ஆதரவாளர், அங்கிருந்து உண்ணாவிரத மேடைவரை தூக்குக்காவடியுடன் அமுதமுது வந்தது எல்லோரையும் கவர்ந்த ஒன்றாகும்.

வட்டுக்கோட்டைச் சிவன் கோவிலடி, அச்சுவேலி மகாவித்தியாலயத்தின் முன்பாக, மற்றும் சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், எழுதுமட்டுவாள் போன்ற இடங்களிலெல்லாம் அடையாள உண்ணாவிரதமும் மறியல் போராட்டமும் பரந்த அளவில் நடைபெற்றன.

'பளை' யிலிருந்து நாவற்குழி வரையுள்ள பாடசாலைகளைச் சேர்ந்த சுமார் 6000 மாணவ மாணவிகள் அமுத கண்களும் - சிந்திய மூக்குமாக ஊர்வலமாக வந்து, நல்லூர் மைதானத்தை நிறைத்தனர். அவர்களின் ஊர்வலத்தில், பார்க்குமிடமெல்லாம் புலிக்கொடிகள் தான் பறந்து கொண்டிருந்தன.

நாவாந்துறையைச் சேர்ந்த மக்களின் உணர்ச்சி வெள்ளத்தை இன்று வந்த அவர்களின் ஊர்வலத்தின் மூலம்தான் அறிய முடிந்தது.

முல்லைத்தீவு மாவட்டம் எங்கும் உண்ணாவிரதமும், மறியலும் நடக்காத இடமே இல்லை என்று கூறிவிடலாம்.

'திலீபன்' என்ற இந்தச் சிறிய கூட்டுக்குள் இருக்கும் இதயத்தை எத்தனை இலட்சம் மக்கள்தான் நேசிக்கிறார்கள்... மன்னிக்கவும்... லட்சமல்ல கோடி! தமிழ்நாட்டிலும், ஏன்.....? ஏனைய ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ள தமிழர்கள் எல்லோருமே திலீபனுக்காக கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.....

பதினோராம் நாள்

—25-09-1987

இன்று திலீபனின் உடல்நிலையைப்பற்றி எழுத முடியாதவாறு என் கை நடுங்குகிறது. அவரது உடலின் சகல உறுப்புகளும் உணர்ச்சியின்றிக் காணப்பட்டன. கை, கால்கள் சில சமயம் தானாகவே அசைகின்றன. அவர் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார் என்பதை இதன்மூலம்தான் அறிய முடிகிறது.

'கோமா' வுக்கு முந்திய நிலையில் (Semi Coma) ஒரு நோயாளி எவ்வளவு கஷ்டப்படுவாரோ அதைப்போல், அவர் உடல் தன்னை அறியாமலே அங்குமிங்கும் புரளத் தொடங்கியது. அவர் படுத்திருந்தது சிறிய கட்டில்..... ஆகையால், தேவரிடம் சொல்லி, பெரிய கட்டிலொன்று கொண்டுவரச் செய்து, அதில் திலீபனைப் படுக்க வைத்தோம்.

அப்போதுதான் அவர் கட்டிலில் ஏற்கெனவே சிறுநீர் கழித்திருந்ததைக் காண முடிந்தது. மாறன், நவீனன், தேவர் ஆகியோர் மிகக் கஷ்டப்பட்டு அவரது ஆடைகளை மாற்றி, புத்தாடை அணிவித்த

னர். அவர் சுயநினைவோடு இருக்கும்போது புது ஆடைகளை அணியும்படி பலமுறை நான் கேட்டபோது, பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டார்.

“சாகப் போகிற வனுக்கு எதுக்கு வாஞ்சி அண்ணை புது உடுப்பு?” என்று, தனக்கேயுரிய சிரிப்புடன் கேட்டார்..... அதை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.....

பிற்பகல் 4 மணியளவில் திலீபனின் உடல்நிலை மிகவும் மோசமான நிலைக்கு வந்தது. ஆம்; அவர் முழுமையான கோமா நிலைக்கு வந்துவிட்டார்..... மைதானத்தில் கூடியிருந்த சனக் கூட்டத்தினர் திலீபனின் நிலைகண்டு மிகவும் வருந்தினர்..... ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் சோகத்திரை படர்ந்திருந்தது.

இன்று காலையிலிருந்து, இலட்சக்கணக்கான மக்கள் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இருந்து வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தனர். லொறிகள், பஸ்கள், வான்கள், கார்கள், ஏன்? மாட்டு வண்டிகளிற்கூட அவர்கள் சாரி, சாரியாக வந்து நிறையத் தொடங்கினர். யாழ்ப்பாணத்திலோ, அல்லது இலங்கையின் எந்தப் பகுதியிலோ இதுவரை எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் இப்படி மக்கள் வெள்ளம்போல் நிறைந்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை.

வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து மட்டும் 50 மாட்டுவண்டிகள் புலிக்கொடிசை ஏந்தியவாறு, மக்களை நிறைத்துக்கொண்டு வரிசையாக வந்து சேர்ந்தன.

இன்று பிற்பகல் 1 - 30 மணியுடன் முல்லைத்தீவில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்த திருச்செல்வம் என்ற வீடுதலைப் புலி உறுப்பினர், 60 மணித்தியாலங்களை வெற்றிகரமாகத் தாண்டி விட்டார்.

மட்டுநகரில் மதன் என்ற வீடுதலைப் புலி இன்று காலை 10 - 40 மணிக்கு, சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தைத் திலீபனுக்கு ஆதரவாக ஆரம்பித்தார்.

அதேபோல் திருக்கோணமலையிலும் 'கிருபா' என்ற போராளி இன்று மாலை ஆரம்பித்துவிட்டார். திருக்கோணமலை, முல்லைத்தீவு, மட்டுநகர் ஆகிய மாவட்டங்களில்தான் கடந்த 10 ஆண்டுகளாக, சிறீலங்கா அரசு திட்டமிட்டவாறு சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றிவருகின்றது.

1983 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையிலே படுகொலை செய்யப்பட்ட தமிழர்களில் தங்கத்துரை, குட்டிமணி போன்றோர் மிக முக்கியமானவர்கள். ஜெயிலிலிருந்த சிங்களக் கைதிகளைத் தூண்டிவிட்டு 52 பேர்களைக் கொல்வதற்குத் திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்தது வேறு யாருமல்ல - கனம் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாதான்.

52 பேர்களைத் திட்டமிட்டபடி கொலைசெய்த நூற்றுக்கணக்கான சிங்கள ஆயுள்தண்டனைக் கைதிகளுக்கு என்ன பரிசு அளிப்பதென்று ஜே. ஆர். ஒரு வருடமாக மண்டையைப் போட்டு உடைத்தார். கடைசியில் அனைவரையும் அவர்களின் குடும்பங்களுடன் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள 'டொலர் பாம்', 'கென்ற பாம்' ஆகிய இடங்களில் நவீன வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்து, குடி அமர்த்தினார்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் 5000 ரூபா பணமும், 2 ஏக்கர் நிலமும், குடியிருக்க வீடும் வழங்கப்பட்டன. இது மட்டுமா? கொலைகாரர்களின் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு பாடசாலைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இது வெறும் பொய்யல்ல; நடந்த உண்மை. என்ன ஆச்சரியம்? உலக வரலாற்றில் எந்த நாட்டிலாவது இப்படி நடந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?

அப்படிப்பட்ட ஜே. ஆர். என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா? தான் உண்மையான 'காந்தியவாதி' என்று கூறுகிறார். என்ன கேலிக்கூத்து இது! காந்தியம் அத்தனை மலிவானதா?

இத்தனை இனத்துவேசியான ஜே. ஆருடன் 'தமிழர் நலம் காப்பது' என்ற பெயரில் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்வதென்றால், அது நடைபெறக்கூடிய காரியமா? அல்லது நடக்கத்தான் விடுவாரா அந்தக் குள்ளநரி?

ஒப்பந்தம் சரிவர அமுலாக வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் - அந்த ஒப்பந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஐந்து கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுமாறு கேட்டு- திலீபன் சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார். அவர் "தமிழீழத்தைப் பிரித்துத் தா" என்று கேட்டு உண்ணாவிரதமிருந்தால் அதை எதிர்ப்பதில் நியாயம் உண்டு; இதை ஏன் எதிர்க்கிறார்கள்? புரியவேயில்லை!

நீங்கள் இருவரும் கையெழுத்துப்போட்ட ஒப்பந்தத்தை - ஒரு திலீபன் சரிவர நிறைவேற்றும்படி கேட்கிறான். இது நியாயமான கோரிக்கையா இல்லையா...? இதைத் தமிழ் மக்களே முடிவு செய்யட்டும்.

இன்று (25 - 09 - 87) இலங்கைக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வட பிராந்தியக் குழு " இந்திய இராணுவத்தின் அத்துமீறலைக் கண்டிக்கிறோம்." என்ற தலைப்பில் ஓர் அறிக்கையைப் பத்திரிகைகளுக்கு வெளியிட்டிருந்தது. வடக்கும் - கிழக்கும் இணைந்த பிரதேச சுயாட்சியையும், நியாயபூர்வமான சகல உரிமைகளையும் வழங்க முன்வர வேண்டுமென்று அது தன் அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டியிருந்தது.

இன்று திருக்கோணமலையில் விறகு ஏற்றிச் சென்ற எட்டு அப்பாவித் தமிழர்கள் சிங்களக் குடியேற்றவாசிகளால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதாக, பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகியிருந்தது.

நாளைமுதல் யாழ். மாவட்டத்திலுள்ள அனைத்து அரச அலுவலகங்களும், தனியார் நிறுவனங்களும், போக்குவரத்துச் சேவை ஊழியர்களும் திலீபனுக்கு ஆதரவாக உண்ணாவிரதமும் மறியலும் செய்து, தமது வேலைகளைப் பகிஷ்கரிக்கப்போவதாக சகல பத்திரிகைகளிலும் செய்திகள் வெளியாகி இருந்தன.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் 'நிதர்சனம்' தொலைக்காட்சிச் சேவை கடந்த 10 நாட்களாக தினமும் இரவு 7 மணி முதல் விசேட நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்பி வருகின்றது.

இன்றிரவு திலீபனின் உடல்நிலை மேலும் மேசமடையத் தொடங்கியது. அவர் சுவாசிப்பதற்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

தி லீ ப ன் சுயநினைவுடன் இருந்தபோது அவரால் விரும்பிக் கேட்கப்படும் பாடல் ஒன்றை, இன்றிரவு மேடையில் ஒலிபரப்பி னார்கள்.

அந்தப் பாடல் எனக்கு மட்டுமன்றி, திலீபன் இருந்த அந்த நிலையில் அனைவரினது கண்களில் இருந்தும் கண்ணீரை வரவழைத்துவிட்டது.

“ ஓ ..... மரணித்த வீரனே! - உன்

ஆயுதங்களை எனக்குத் தா .....

— உன்

சீருடைகளை எனக்குத் தா .....

— உன்

பாதணிகளை எனக்குத் தா!

(ஓ ..... மரணித்த)

கூட்டத்திலே சில பெண்கள் இந்தப் பாடலைக் கேட்டதும் விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினர்.

அந்த வேதனைமிக்க இரவு சிறிது சிறிதாக மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. இரவே! நீ ஏன் இரக்கமில்லாமல் எமைவிட்டு மறைந்து கொண்டிருக்கிறாய்?

தேசிய நூலகப் பிரிவு

மாநகர நூலக சேவை

யாழ்ப்பாணம்

பன்னிரண்டாம்
நாள்

—26-09-1987

இன்று அதிகாலை 5 மணிக்கு ஓர் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்துவிட்டது!

திடீரென்று மின்சாரம் தடைப்பட்டுவிட்டது. எங்கும் ஒரே இருள்மயம். காற்றும் பலமாக வீசத் தொடங்கியது. பல நாட்களாக திலீபனுடன் சேர்ந்து நானும் எனது நண்பர்களும், முழுமையான தூக்கமில்லாமல் இருந்ததால் இன்று மிகுந்த சோர்வுடன் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தோம்.

மாறன், ராஜன், தேவர், இரு நவீனன்கள், மாத்தயா, திலீபனின் அண்ணன் இளங்கோ, எல்லோரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தூங்கினோம். பன்னிரண்டு நாட்கள் உடல்களைச் சாறாகப் பிழிந்தெடுத்த அசதித் தூக்கமன்றி, அது வேறொன்றுமில்லை. மேடைக்கு முன்னே அமர்ந்திருந்த ஒருவர் என்னை வந்து தட்டி எழுப்பியதும் நான்தான் முதலில் திடுக்கிட்டு எழும்பினேன்.

கும்மிருட்டில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல்.

“ நவீனன்..... ” என்று அழைத்தபடி திலீபனின் கட்டிலில் கையை வைத்தேன். அவர் ஆடாமல் அசையாமல் படுத்திருந்தார். அதனால் மனம் அமைதியடைந்தது. அவரின் உடல் ‘ ஜில் ’ லென்று பனிக்கட்டியைத் தொடுவதுபோல் குளிர்ந்து காணப்பட்டது.

மனம் ‘ பட பட ’ வென்று அடிக்கத் தொடங்கியது...

மீண்டும் “ நவீனன் ” என்று அழைத்தேன்.

நவீனன் எழும்பிவிட்டான்.

ஐந்து நிமிடங்களில் மேடையில் ஒரு பெரிய மெழுகுவர்த்தி எரியத் தொடங்கியது... மெழுகுவர்த்தியின் ஒளியிலே திலீபனின் முகம் நன்றாகத் தெரிந்தது... ஒரே வினாடிதான்! அதற்குள் அந்த மெழுகுவர்த்தி காற்றின் வேகத்தினால் அணைந்துவிட்டது.

பலத்து வீசிய காற்று அதை மீண்டும் எரிய விடுமா? என்பது சந்தேகமாகத்தான் இருந்தது..... ஆனால், ஐந்து நிமிடங்களில் மின்சாரம் வந்துவிட்டது... திலீபனின் நிலை எல்லையைக் கடந்து விட்டது என்பது எனக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. அதனால், என்மீதே எனக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது... நாடித்துடிப்பைப் பரிசோதிக்கிறேன். கணிக்க முடியவில்லை... மிகவும் மெல்லியதாக அடிக்கிறது..... உடனே இரத்த அழுத்தத்தைக் கணிக்கின்றேன்... அது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது.. 50/? என்ற நிலையில் ஒரு நோயாளியால் இன்னும் எத்தனை மணித்தியாலங்கள் உயிர் வாழ முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

உலகமே தலைகீழாகச் சுற்றுவது போல் இருந்தது திலீபன் அடிக்கடி கூறிய வார்த்தைகள் எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன.

“ வாஞ்சி அண்ணை! எனக்கு என்ன நடந்தாலும் நீங்கள் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட பலவந்தமாகவோ, சுய நினைவற்ற நிலையிலோ தர முயற்சிக்கக்கூடாது.. அப்படி என் கோரிக்கைகள் நிறைவேறாவிட்டால் நான் இறக்குமட்டும் எனக்கு எந்தவிதமான சிகிச்சையும் அளிக்கக் கூடாது... சுயநினைவோடு என்றாலும் சரி... சுய

நினைவில்லை என்றாலும் சரி... இதுக்குச் சம்மதிக்கிறெனண்டு சத்தியம் செய்து தாருங்கோ...''

என்று விடாப்பிடியாக நின்று எண்ணிடம் சத்தியம் வாங்கிய பிறகுதான் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார் அவர். அப்படியிருக்க, அவர் விருப்பத்துக்கு மாறாக எப்படி அவருக்குச் சிகிச்சையளிப்பேன்? எப்படி அவருக்கு நீர் ஊட்டுவேன்? மனித நேயத்தையும் - அதன் தார்ப்பரியங்களையும் மதிக்கும் ஓர் வைத்திய சேவையாளன் என்ற நிலையைத் திலீபன் விஷயத்தில் நிறைவேற்ற விடாமல் என் சைகளைக் கட்டிப் போட்டது எது? ... எது?

ஆம்; ''சத்தியம்!'' என்ற இந்த ஐந்து எழுத்துக்களுக்காகத் தானே திலீபன், 'அகிம்சை' என்ற நான்கு எழுத்துக்களைக் கொண்ட போராட்டக் களத்தில் குதித்தான். கடமை - கண்ணியம் - கட்டுப்பாடு என்ற மூன்று உயரிய அம்சங்களினால் வேருன்றி வளர்ந்த விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதால், 'கட்டுப்பாடு' என்ற நல்வழியிலே கொடுத்த சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவற்காகத் திலீபனை என் கண்ணெதிரிலேயே 'பலி' கொடுப்பதைத் தவிர, வேறு வழியொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

என் கடமையைச் செய்வதற்காக மேடையின் பின்பக்கம் இறங்கிச் செல்கிறேன். அங்கே பிரதித் தலைவர் மாத்தயா நிற்கிறார். அவரிடம் திலீபனின் உடல் நிலையின் அபாயகரத்தைப்பற்றி எடுத்துரைக்கிறேன்.

திலீபனின் உடல்நிலை மோசமாகிவிட்ட விடயம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது விடுதலைப் புலிகளின் உறுப்பினர்களும் பொதுமக்களும் மேடையைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். திலீபனுக்கு கடைசி நிமிடம் வரையும் ஒருவித சிகிச்சையும் அளிக்க முடியாமல் எமது கைகள் கட்டப்பட்டிருந்ததற்கு வேறு முக்கிய காரணமும் ஒன்று இருந்தது. எமது காதில் விழக்கூடியதாகவே பல எதிரணி உறுப்பினர்களும், எமது இயக்கத்துக்கு எதிரானவர்களும் பேசியதைக் காதால் கேட்டவர்களில் நானும் ஒருவன்.

“புலிகள் தந்திரமாக மக்கள் மனத்தை மாற்றுவதற்காக உண்ணாவிரதம் என்ற பெயரிலே தண்ணியைக் குடிச்சுக்கொண்டு இருப்பார்கள்.... ஆர் இதைக் காணப்போகினம்? கடைசியில் 5 தீர்மானங்களும் நிறைவேறும்மட்டும் வைத்தியம் செய்து ஆளைச் சாகவிடமாட்டினம்... இதுதான் இந்த சாகும்வரை நீர் அருந்தாமல் உண்ணாவிரதம் இருப்பதன் உண்மை.....”

இப்படியான பேச்சுக்களுக்கு உண்மை வடிவம் கொடுத்து, “புலிகள் பொய்யர்கள்” என்ற கெட்ட பெயரை வரவிடாமல் காப்பாற்றுவதற்காகவும் எம்மைகள் கட்டப்பட்டிருந்தனவே தவிர, வேறு ஒன்றுக்காவும் அல்ல.

எம்மைகள் மட்டும் கட்டுப்படாமல் இருந்திருந்தால், எமது உயிரினும் மேலான, தியாக தீபம் திலீபனை எமது உயிர்களைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றியிருப்போம்.... ஆனால்.... முடியவில்லையே? விதி! தன் வலிய கரங்களை மிக நன்றாகவே திலீபனின் கழுத்தில் இறுக்கிவிட்டான்.

உயிருடன் அந்த மனித தெய்வம் நீண்ட நேரம் போராடிக்கொண்டிருப்பதை என் கண்களால் பார்க்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டமைக்காக, நான் வெட்கப்பட்டேன்- வேதனைப்பட்டேன். ஆனால், என்ன செய்ய முடியும்?

265 மணித்தியாலங்கள் தனது சாகும்வரையிலான உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடாத்தி முடித்த அந்த தியாகத் திலீபன், இன்று காலை (26-09-1987) 10-48 மணியளவில், எம்மையெல்லாம் இந்தப் பாழும் உலகில் பரிதவிக்க விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் போய்விட்டான்.

ஆம்; தமிழர்தம் விளக்கு அணைந்துவிட்டது! அணைந்தேவிட்டது! டொக்டர் சிவகுமார் அவர்கள், திலீபன் இறந்த பின் அவரைப் பரிசோதனை செய்து தனது இறுதியான முடிவைச் சொல்லிவிட்டு, திலீபனின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி எழுந்தபோது, மக்கள் கதறி அழத் தொடங்கினர்.....

எங்கும் அழகைச் சத்தம்.... விம்மல் ஒலி... சோக இசை... வானமே

இடிந்துவிட்டதைப் போன்ற வேதனை எல்லோரையும் ஆக்கிரமித்திருந்தது. வானத்து நிலவு கீழே விழுந்து விட்டது போன்ற உணர்வு !

காலை 11 மணிக்கு 'என்பார்ம்' செய்வதற்காக, அவரது உடலை யாழ். வைத்தியக் கல்லூரிக்கு எடுத்துக் சென்றோம்.

பிற்பகல் 4-15 மணியளவில் திரும்பவும் அதே மேடைக்கு முன்பாக அவரின் புகழுடம்பு பொதுமக்களின் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டது. விடுலைப் புலிகளின் புள்ளி போட்ட, பச்சையும் - கறுப்பும் கலந்த இராணுவ உடையும், தொப்பியும் திலீபனுக்கு அணியப்பட்டு, 'லெப்டினன்ட் கேணல்' என்ற பட்டமும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

அவர் செய்த தியாகத்துக்கு அவருக்கு எந்தப் பட்டமும் தகுதியில்லை, அல்லது ஈடாகாது என்பது எமக்குத் தெரியும்... ஆனால், என்ன செய்ய முடியும்?

அவரைப் படுக்கவைத்திருந்த பேழையை, விடுதலைப் புலிகளின் சிவப்பு நிறத்திலான கொடி அலங்கரித்திருந்தது. தந்தை, சகோதரர்கள், உறவினர்கள் ஆகியோர் உடலை வந்து தரிசித்துச் சென்றனர். பெட்டியைத் திறந்ததுமே அவரது அன்புத் தந்தையும். ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியருமான, திரு. இராசையா அவர்கள் "ஓ....." என்று அலறியவாறு அவர் உடல்மீது விழுந்து புரண்டு அழத் தொடங்கிவிட்டார். அவரின் அழுகையைத் தொடர்ந்து பொதுமக்களும், சிறு பிள்ளைகளைப்போல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத காட்சி நெஞ்சை உருக்கியது.

பொதுமக்கள் மணிக் கணக்காகக் காத்திருந்து, நீண்ட வரிசையிலே வந்து தமது இறுதி அஞ்சலியை மண்ணின் மைந்தனுக்குச் செலுத்தினர்.

ஈரோஸ் இயக்கத் தலைவர் திரு. பாலகுமார், தமிழகத்திலிருந்து வருகைதந்த தமிழ்நாடு காமராஜர் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. நெடுமாறன், கவிஞர் காசி ஆனந்தன் ஆகியோர் கலங்கி அழுதவாறு தமது அஞ்சலியைச் செலுத்தினர்.

தலைவர் பிரபாகரன், சொர்ணம், மாத்தயா, குமரப்பா, புலேந்திரன், சந்தோசம், ஜொனி, பிரபா, இம்ரான், அன்ரன் மாஸ்ரர், சங்கர் அண்ணா, நடேசன் மற்றும் ஏனைய இயக்க உறுப்பினர்களும் தத்தம் இறுதி அஞ்சலியைத் தமது தோழனுக்குச் செலுத்தினர்.

சாஜகான், நரேன், அருணா, சிறி, ராஜன், தினேஸ் போன்றோர் தம்மைச் சமாளிக்கமுடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதனர்.

திலீபனின் தியாகப் பயணத்தில் 12 நாட்கள் அவரின் கூட இருந்து, அவரின் போராட்டத்தில் பங்குபற்றி, வேதனையின் எல்லைக்கே சென்றுவந்த எனக்கு, இந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்கு இன்னும் எத்தனை நாட்கள் தேவையோ நானறியேன். ஆனால், ஒன்று யட்டும் நிச்சயம்! திலீபனின் உயிர் அநியாயமாகப் போகவில்லை அதற்குப் பதிலாக அவர் ஒரு படிப்பினையை எமக்குக் கற்பித்து விட்டுப் போயுள்ளார்... அகிம்சைப் போராட்டம் என்பது மனித நேயமும், உயர் பண்பும் மிக்கவர்களிடம்தான் நல்ல விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்... ஆயுதங்கள்தான் எமது தம்ழீழப் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை சரியான பதில் தரமுடியும் என்பதையும், திலீபன் மறைமுகமாக உணர்த்திவிட்டுப் போயிருக்கிறார் என்பதே எமது கணிப்பு... அந்தக் தியாக தீபத்தின் இலட்சியங்கள் நிறைவேற, எம்மை நாம் அர்ப்பணிப்போமாக!

திலீபனின் மறைவைத் தொடர்ந்து
தலைவர் பிரபாகரன், தமிழீழ மக்களுக்கு
விடுத்த செய்தி பின்வருமாறு:

“எமது விடுதலை இயக்கம் எத்தனையோ அற்புதமான தியாகங்
களைப் புரிந்திருக்கிறது; வீரகாவியங்களைப் படைத்திருக்கிறது; அர்ப்
பணிப்புக்களைச் செய்திருக்கிறது இவை எல்லாம் எமது ஆயுதப்
போராட்ட வரலாற்றில் நாம் ஈட்டிய வீரசாதனைகள் ஆனால்,
எனது அன்பான தோழன் திலீபனின் தியாகமோ வித்தியாசமானது;
வயக்கத்தக்கது; எமது போராட்ட வரலாற்றில் புதுமையானது. சாத்
வீகப் போராட்டக் களத்தில் தன்னைப் பலிகொடுத்து, ஈடு இணை
யற்ற ஒரு மகத்தான தியாகத்தைத் திலீபன் புரிந்தான். அவனது
மரணம் ஒரு மாபெரும் வரலாற்று நிகழ்ச்சி; தமிழீழப் போராட்ட
வரலாற்றில் ஒரு புரட்சிகரமான திருப்பத்தை ஏற்படுத்திய நிகழ்ச்சி;
தமிழீழத் தேசிய ஆன்மாவைத் தட்டி எழுப்பிய நிகழ்ச்சி; பாரத
நாட்டைத் தலைகுனியவைத்த நிகழ்ச்சி; உலகத்தின் மனச்சாட்சியைச்
சீண்டிவிட்ட நிகழ்ச்சி.

திலீபன் யாருக்காக இறந்தான்? எதற்காக இறந்தான்? அவ
னது இறப்பின் அர்த்தமென்ன? அவனது இறப்பு ஏன் ஒரு மகத்
தான நிகழ்ச்சியாக, மக்கள் எல்லோரையுமே எழுச்சிக்காள்ளச்
செய்த ஒரு புரட்சிகர நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது?

திலீபன் உங்களுக்காக இறந்தான்; உங்கள் உரிமைக்காக இறந்
தான்; உங்கள் மண்ணுக்காக இறந்தான்; உங்கள் பாதுகாப்பிற்காக,
உங்கள் சுதந்திரத்திற்காக, உங்கள் கௌரவத்திற்காக இறந்தான்.

தான் நேசித்த மக்களுக்காக, தான் நேசித்த மண்ணுக்காக, ஒரு வன் எத்தகைய உயாந்த - உன்னத - தியாகத்தைச் செய்யமுடியுமோ அந்த அற்புதமான அர்ப்பணிப்பைத்தான் அவன் செய்திருக்கிறான்.

ஒரு உயிர் உன்னதமானது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், உயிரிலும் உன்னதமானது எமது உரிமை, எமது சுதந்திரம், எமது கௌரவம்.

திலீபன் ஒரு இலட்சிய நெருப்பு

நான் திலீபனை ஆழமாக நேசித்தேன். உறுதிவாய்ந்த ஒரு இலட்சியப் போராளி என்றரீதியில் அவன்மீது அளவுகடந்த பாசம் எனக்குண்டு. அவன் துடிதுடித்துச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதெல்லாம், என் ஆன்மா கலங்கும். ஆனால், நான் திலீபனை ஒரு சாதாரண மனிதப் பிறவியாகப் பார்க்கவில்லை. தன்னை எரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு இலட்சிய நெருப்பாகவே நான் அவனைக் கண்டேன்; அதில் நான் பெருமை கொண்டேன். இலட்சிய உறுதியின் உச்சக்கட்டமாக திலீபன் தன்னை அழித்துக்கொண்டான். அவன் உண்மையில் சாகவில்லை; காலத்தால் சாகாத வரலாற்றுப் புருஷனாக அவன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான்.

திலீபனின் மரணம் குறித்து இந்தியா ஆழ்ந்த கவலை தெரிவித்திருக்கிறது. இது அர்த்தமற்ற சாவு என இந்தியத் தூதர் கூறியிருக்கிறார். தமது உறுதிமொழிகளை நம்பியிருந்தால் திலீபன் உயிர் தப்பியிருப்பான் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், உண்மையில் நடந்தது என்ன? நடந்து கொண்டிருப்பது என்ன? என்பதை மக்கள் அறந்து கொள்ளவேண்டும்.

எமது உரிமைகள் வழங்கப்படும்; எமது மக்களுக்கும் எமது மண்ணுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும்; தமிழ் மக்கள் தமது பாரம்பரிய தாய்ப்பூமியில் தம்மைத்தாமே ஆளும் வாய்ப்பு அளிக்கப்படும்- இப்படியெல்லாம் பாரத அரசு எமக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளை நம்பி, நாம் எமது ஆயுதங்களைக் கையளித்தோம்; எமது மக்களினதும் மண்ணினதும் பாதுகாப்பை, இந்தியாவுக்குப் பொறுப்பளித்தோம்.

இதனையடுத்து என்ன நடைபெற்றது என்பதெல்லாம், எனது மக்களாகிய உங்களுக்குத் தெரியும்.

தமிழ் அகதிகள் தமது சொந்தக் கிராமங்களுக்குச் செல்ல முடியாது முகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கிடக்க, சிங்களக் குடியேற்றம் துரித கதியில் தமிழ் மண்ணைக் கபளீகரம் செய்தது. சிங்கள அரசின் பொலிஸ் நிர்வாகம் தமிழ்ப் பகுதிகளில் வீஸ்தரிக்கப்பட்டது.

பாரதத்துடன் தர்மயுத்தம்

அவசர அவசரமாக சிங்கள இனவாத அரசயந்திரம் தமிழ்ப் பகுதிகளில் ஊடுருவியது. சமாதான ஒப்பந்தம் என்ற போர்வையில் சமாதானப் படையின் அனுசரணையுடன் சிங்கள அரச ஆதிக்கம் தமிழீழத்தில் நிலைகொள்ள முயன்றது.

இந்தப் பேராபத்தை உணர்ந்துகொண்ட திலீபன் இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி காணத் திடசங்கற்பம் கொண்டான்.

சிங்கள அரசுடன் உரிமை கோரிப் போராடுவதில் அர்த்தமில்லை. பாரதம்தான் எமது இனப்பிரச்சினையில் தலையிட்டது பாரதம்தான் எமது மக்களின் உரிமைக்கு உத்தரவாதமளித்தது. பாரதம்தான் எம்மிடம் ஆயுதங்களை வாங்கியது. பாரதம்தான் எமது ஆயுதப்போராட்டத்தை நிறுத்திவைத்தது. ஆகவே, பாரத அரசிடம்தான் நாம் உரிமை கோரிப் போராட வேண்டும். எனவேதான் பாரதத்துடன் தர்மயுத்தம் ஒன்றைத் தொடுத்தான் திலீபன். அதோடு பாரதத்தின் ஆன்மீக மரபில் பெறப்பட்ட அகிம்சை வடிவத்தை ஆயுதமாக எடுத்துக் கொண்டான்.

நீராகாரம்கூட அடந்தாது மரணநோன்பைத் திலீபன் தழுவிக்கொள்வதற்கு 24 மணி நேரத்திற்கு முன்னரே, நாம் இரத்தியத் தூதர் திரு. டிக்ஸிட்டுக்கு முன்னறிவித்தல் கொடுத்தோம். உண்ணா விரதம் ஆரம்பமாகி எட்டு நாட்கள்வரை ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. பதிலுக்கு இந்திய அரசின் ஆக்கிரமித்தின் கீழுள்ள தொடர்புச் சாதனங்கள், குறிப்பாக அகில இந்திய வானொலி எம்மீது விசமத் தனமான பொய்ப் பிரச்சாரத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டது. திலீபனின்

உண்ணாவிரதத்தை மிகவும் கேவலமாகக் கொச்சைப்படுத்தியது ஒன்பதாவது நாள் இந்தியத் தூதர் இங்கு வந்தார்; உருப்படியில்லாத உறுதிமொழிகளைத் தந்தார் வெறும் உறுதிமொழிகளை நம்பி எமது இனம் காலங்காலமாக ஏமாற்றப்பட்டு வருகிறது. உருப்படியான திட்டங்களை முன்வையுங்கள்; எமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிவையுங்கள்; அதுவரை உண்ணாவிரதம் கைவிடப்படமாட்டாது என்றேன். உங்களுக்குத் திலீபனது உயிரில் அக்கறை இருந்தால், நீங்கள் அவனை வந்து பாருங்கள் - எமது மக்களுக்கு முன்பாக அவனிடம் உறுதிமொழிகளைக் கூறுங்கள் - நாம் உண்ணாவிரதத்தை வாபஸ் பெறுகிறோம் என்றேன்; அதற்கு இந்தியத் தூதர் மறுத்து விட்டார்.

முல்லைத்தீவு, திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்களிலும் விடுதலைப்புவி வீரர்கள் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார்கள். வடக்கு, கிழக்கு அடங்கிலுமுள்ள தமிழ்பேசும் மக்கள் அனைவரும் புலிகள் முன்னெடுக்கும் இந்தச் சாத்வீகப் போராட்டத்தில் அணிதிரள வேண்டும். மக்களின் ஒன்றுதிரண்ட சக்தி மூலமே - மக்களின் ஒருமுகப்பட்ட எழுச்சி மூலமே - நாம் எமது உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம். திலீபனின் ஈடு இணையற்ற தியாகத்திற்கு நாம் செய்யும் பங்களிப்பு இதுதான்''

திலீபனின் குடும்ப விபரம்

- தகப்பன் பெயர் : நாகலிங்கம் இராசையா
○ பிறந்த திகதி : 5.11.1923
○ தொழில் : ஓய்வு பெற்ற அதிபர்
○ தாய் பெயர் : இ. பார்வதபத்தினி
(காலமாகிவிட்டார்)

திலீபனுடன் பிறந்த எல்லோரும் ஆண் சகோதரர்கள் தான்; அனைவரும் திலீபனுக்கு மூத்தவர்கள்.

1) இளங்கோ-வயது (தற்போது) 37. (சிவில் என்ஜினியரிங் படித்தவர்; இடையில் நிறுத்திவிட்டார். தற்போது வெளிநாட்டில் இருக்கிறார். 1988 வரை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் உறுப்பினராக இருந்து, சில தொழில் நுட்ப வேலைகளைச் செய்தவர்.

2) நம்பி-வயது (தற்போது) 36. இவர் திருமணமாகி, மனைவியுடனும் இரு குழந்தைகளுடனும், திலீபனின் வீட்டில் தற்போது வசிக்கிறார்; கமத்தொழில் செய்கிறார்.

3) அசோகன்-வயது (தற்போது) 33. திருமணமாகி இரு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை. இவர் தற்போது வெளிநாட்டில் உள்ளார்.

● 4) பார்த்தீபன் (திலீபன்) பிறந்த திகதி - 27.11.1963. உயர்கல்வி கற்றபின் 1983 முதல் த. வி. பு. இயக்கத்தில் இணைந்து, 26.9.1987இல் தியாகமரணமடைந்தார்.

